

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΕΤΟΣ Β!
ΑΡΙΘ. 83

ΔΡΑΧ.
4

ΠΑΡΩΔΕΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1 Β

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18
ΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Ζητήσατε από τον Χρυσόχδον σας
την πέτραν που σας ανήκει, σύμφωνα
μέ τον μήνα της γεννήσεώς σας.

Πληροφορίαι ΔΩΡΕΑΝ

Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ & ΑΦΟΙ Ο. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Αιόλου 34 ΤΗΛ. 21-584
Φιλελλήλων 24

Παρακαταθήκη Πετρών—Ωρολογίων—Κο-
σμημάτων.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8Α
ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν 'Αγγλι-
κων Κασμηρίων

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑ

Ἡ Μόδα ἀπαιτεῖ ἐκάστοτε ὅπως τὸ ἄρωμα
ἐναρμονίζεται με τὴν ἐποχὴν. Δι' ἐφέτος ὡς
ἄρωμα τῆς μόδος ἀνεδείχθη τὸ ΜΑΤΙΝΞΕ. Τὸ
ἄρωμα τοῦτο ἔχει μεγάλην ἐπιτυχίαν καλαισθη-
τικὴν καὶ εὐωδίαν δροσερῶν ἀνθέων, εἶνε πολὺ εὐχά-
ριστον καὶ μεγάλης διαρκείας. Τὸ ἄρωμα ΜΑ-
ΤΙΝΞΕ πωλεῖται εἰς ἐσφραγισμένα φιαλίδια
ὑποκαταστάσας δρ. 2 τὸ γράμμαριον. ΜΟΝΟΝ εἰς τὸ Μυροπω-
λεῖον «ΑΡΙΣΤΟΣ» ὁδὸς Περικλέους 31.

ΚΥΡΙΕΣ ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρή-
γορα κάτασπρα καὶ γυαλιστερὰ δόν-
τια ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ὁδον-
τόκρεμα ἢ ὁποῖα ἀφαιρεῖ τὶς
κίτρινες κηλίδες.

Σεῖς ποὺ φοβεῖσθε νὰ γελάσετε,
μάθετε ὅτι τὰ θαμπὰ καὶ κίτρι-
νισμένα δόντια μετασχηματίζονται ἀ-
μέσως σὲ κάτασπρα καὶ γυαλιστε-
ρὰ, ἀληθινὰ μαργαριτάρια, χάρις
εἰς τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' ἀποτελέσματα εἶνε ἀπροσδο-
κῆτα. Ἐνὰ μόνον βούρτσισμα με-
τὰ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς πηγερᾶς
θα σὰς πείσῃ περὶ τῆς σπουδαίω-
τος τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτῆς κρε-
μας. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιοῖται
συστατικὰ πρώτης ποιότητος μὴ

λαμβάνουσα ἐπ' ὅσιν τὴν τιμὴν
αὐτῶν.

Μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ταχύτητα
τὰ δόντια σας θὰ πάρουν μιὰ και-
νούργια λάμψη καὶ λευκότητα ποὺ
δὲν εἶχαν ποτὲ, τὰ δὲ οὐλα σας θὰ
ἐξυγιαίνουν. Βεβαιώσατε σεῖς ἡ ἰδι-
ες τὸ καταπληκτικὸν ἀποτέλεσμα
τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ἀπὸ σήμερον χρησιμοποιοῦσατε τὴν
ὁδοντόκρεμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ἱατρὸς

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων. Ὁδὸς Μάγερ
23α—Τηλ. 25-532 Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα δι' ἕκαστον ἀσθενῆ

— Πολύ ευχάριστα πράγματα· ὅλ' αὐτὰ, σκέφθηκε.
Περπατώντας βιαστικά ἐξῆλθε· ὥς τὸ σπίτι τοῦ φαί-
ναν κατάμαυρο καὶ ἐρείπωμενο. Χτύπησε δυνατὰ πολλί-
φορές κι' ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ
Νίκι ἐξαναεῖδε μπροστά του τὰ κτρινασμένα μοῦτρα καὶ
τὴ μακριὰ κηρία μαύρη γενειάδα τοῦ σιλόρε Σκαλέτ.
— Τί συμβαίνει; ποῖος χτυπάει τέτοια ὥρα; ρώτησε ὁ δ-
κτωρ. Τί εἶπατε; θέλετε μπεζίνη; Πῶς... πῶς... σὰς ἐχού-
κεν ἡ μπεζίνη σας. Ὁρατὰ ἐφεύρεση μὰ τὴν ἀλήθεια, Μ-
λιστα μπορῶ νὰ σὰς δώσω καὶ ὅση θέλετε μὰ τὴν ρη-

Σὲ κάποια περιπλάνησή μας στὴν Ἀπωτάτη Ἀνατολή, πήραμε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπισκεφθοῦμε καὶ τὴ Μαλαισιανὴν χερσόνησο. Ὁ ἄνδρας μου κι' ἐγὼ, εἴχαμε δεχθῆ μιὰν εὐγενικὴν πρόσκλησιν τοῦ πρώην ταγματάρχου τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ κ. Κάμπελ, ποὺ εἶχε γίνει ἐκεῖ, ἰδιοκτῆτης κάποιας ἀπέραντης φυτείας.

Ἐφύγαμε ἀπ' τὴ Σιγκαπούρη τὸ πρωτὶ, καὶ τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὴς πέντε, ἐφθάσαμε στὸ ἀγρόκτημα τοῦ φίλου μας.

Τὸ ἀνθρώπινο χέρι, εἶχε ἀποσπάσει ῥπ' τ' ἄγριο δάσος οπιθισμὴ πρὸς σπιθαμὴ αὐτὸ τὸ κτῆμα. Τὸ εἶχε κατὰ κτῆσει μὲ τὴ φωτιά καὶ μὲ τὸ σίδερο κυριολεκτικῶς.

Οἱ πρώτες μέρες στὸ ἐξωτικό αὐτὸ περιβάλλον ἦταν ἀληθινὴ μαγεία. Γρήγορα, ὅμως, κάποιο ἀπρόοπτο σύννεφο ἦλθε νὰ σκεπάσῃ τὴ γελαστὴ εὐτυχία μας: Ἐνας ἰθαγενὴς ἐπιστάτης τοῦ κ. Κάμπελ, ὁ Τότυ Ράφτ, βρέθηκε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου. Ὁ ἰθαγενὴς, σιγά-σιγά, ξεθάρρεψε, καὶ μὲ παρακολουθοῦσε σὲ κάθε βῆμα μου, ἔτοιμος πάντοτε νὰ μοῦ προσφέρῃ τὴς ἐκδουλεύσεις του, νὰ μὲ διευκολύνῃ σὲ ὅ,τι ἤθελα.

Τὰ μάτια τοῦ φτωχοῦ ἰθαγενοῦς ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ μὲ τὸν ἀντίκρουζε καὶ τὰβλεπε κανεὶς νὰ θολώνουν διὰν ἐγὼ ἐμπροσθατοῦσα νὰ τὸν κρατῶ σ' ἀπόστασιν.

Μιὰ μέρα ὅμως ἐπὶ τέλους, βρῆκε τὸ θάρρος καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὰ παρεφθαρμένα Ἀγγλικά του:

— Ἀσπρο κυρία, κακὸ γιὰ μένα. Τότυ Ράφτ, θέλει σκλάβο γίνεαι ἄσπρο κυρία. Μὰ αὐτὸ ὅλο διώχνει!

Ἐπρόσπαθησα νὰ τὸν καλοκαρδίσω, γιατί ἤξερα πὼς αὐτοὶ οἱ ἰθαγενεῖς, διὰν παρασύρονται ἀπὸ τὰ πάθη τους, ξαναβρίσκουν τ' ἄγρια τους ἐνστικτα. Εἶναι ἱκανοὶ γιὰ κάθε ἀφρόσβωσιν, μὰ εἶναι καὶ ἀξιοὶ νὰ γίνωνται σωστὰ θηρία.

— Τότυ Ράφτ, τοῦ εἶπα, ἡ ἄσπρη κυρία ἐκτιμᾷ πολὺ τὸ Μαλαισιανὸ φίλο της, τὸν θεωρεῖ σὰν ἀδελφὸ της.

— Ἀδελφὸ μόνο; ἔκανε μὲ παράπονο ὁ δυστυχισμένος ἰθαγενὴς.

— Μὰ τί ἄλλο θέλεις, φίλε μου; Ἐρεῖς πὼς γρήγορα θὰ φύγωμ' ἀπ' ἐδῶ. Ἐγὼ σ' ἐκτιμῶ τόσο πολὺ, ὥστε ποτέ μου δὲν θὰ σὲ ξεχάσω. Σὲ λίγο, ὅμως, θὰ εἶμαι μακριὰ πολὺ. Θέλω, λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ θὰ βρίσκωμαι νάχω μιὰ καλὴ ἐνθύμηση ἀπὸ σένα!

— Τότυ Ράφτ, ἀξιο καὶ φωτιά ἀκόμα πέσει, γιὰ ἄσπρο κυρία. Τότυ Ράφτ ἀγαπᾷ ἄσπρο κυρία περισσότερο ἀπὸ ἀδελφὸ. Γι' αὐτὸ σκλάβο του αἰώνια κάνει θέλησή του μέρα—νύχτα!

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅπωςδήποτε, ὁ φτωχὸς ἰθαγενὴς εἶχε συμμαζεωθῇ λιγάκι. Μὲ παρακολουθοῦσε πάντα ἀπὸ μακριὰ, ὅμως, καὶ τώρα εἶχε τὸ ὕψος ἐνός πιστοῦ σκυλιοῦ, ποὺ λίγο τὸ μέλλει κι' ἂν τὸ δέλουν, φθάνει νὰ τὸ προσέχουν μὲ συμπάθεια.

Μιὰ μέρα ὁ κ. Κάμπελ, ποὺ εἶχε μάθει πὼς ἤμουν τρελλὴ γιὰ τὰ κυνήγια, μοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητὴ κυρία, ξέρετε πὼς φάνηκαν στὸ ἀγρόκτημά μου, κοπάδια ἀπὸ ἄγριους ἐλέφαντας; Οἱ καταστροφὲς ποὺ μᾶς κάνουν εἶναι ἀπερίγραπτες. Ξερρίζουν φοίνικες, μόνο γιὰ νὰ φάνε τοὺς καρποὺς τους, τσαλαπατοῦν καὶ καταστρέφουν ὅλες τὴς φυτεῖες. Ὑποχρεωτικὰ, λοιπόν, κάνουμε κάθε τόσο δυνατὸ κυνήγι. Τέτοιο θὰ γίνῃ κι' αὐριο. Οἱ ἀνθρώποι μου βρῆκαν κι' ὅλας τὰ ἀχνάρια τῶν παχυδέρμων κι' εἶται θὰ εὐκολυνθῇ πολὺ τὸ ἔργο μας. Τί λέτε; Σὰς ἀρέσει ἡ περιπέτεια;

Περιττὸ νὰ πῶ πὼς δέχθηκα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησιν.

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μὰς ἐξύπνησαν πρωτὶ—πρωτὶ οἱ κραυγὲς τῶν ποὺ κυνηγοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἀπὸ κλαρί καὶ τὰ κελαδίσματα τῶν πουλιῶν.

Ἐκανα ἓνα ντοῦς τωνωτικό, κι' ἔπειτα ἐφόρεσιν νηγετικὴ μου στολή, πανταλόνι ἀνδρικό ἀπὸ γερὸ χακί, τοῦ ὁποῦ τὰ κάτω ἄκρα ἔχωνοντο μέσας ἀπὸ γερὸ ἀδιάβροχο δέρμα.

Ἐπρωγευματίσαμε γρήγορα, καὶ ξεκινήσαμε πολλοὺς ἰθαγενεῖς καὶ τρεῖς ἐπιστάτες ἐπικεφαλῇ.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Τότυ Ράφτ. Μισὸ μίλλι πρὶν φθάσουμε στὴ ζούγγλα, ὁ ταγματάρχης τὸ ἀμάξι μας καὶ κατεβήκαμε γι' ἐστιαμάτισε τὴς ζημιὰς ποὺ εἶχαν προξενήσει οἱ ἐλέφαντες.

Τὰ ἴχνη τους ἦταν πρόσφατα ἀκόμα. Καὶ οἱ φῆς ποὺ εἶχαν κάμει ἦσαν φοβερὲς.

— Γίρην ἀπὸ μιὰ μόλις ὥρα, μᾶς ἐξήγησε ὁ ἐγγύρσαν στὴν ζούγγλα οἱ ἐλέφαντες καὶ τὰ ἴχνη σταυρώνονταν μὲ τὰ ἴχνη κάποιων τίγρεως, ποὺ γε χθὲς μιὰ βουβαλίνα. Ἐχουμε, λοιπόν, ἐλπίδα νουμὲ διπλὸ κυνήγι σήμερα!

Ἐδῶκε τότε τὴς κατὰλληλες ὁδηγίες καὶ οἱ μὲ τὰ σκυλιὰ, διασκορπίσθηκαν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐφώναζαν δυνατὰ, χτυποῦσαν πρωτόγονα, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξύ προχωροῦσαμε, ἕως μὲ κούρασιν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ τσακίζῃ.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν μακριὰ μας δύο—τρεῖς, σοι. Ὁ Μαλαισιανὸς μου, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος γῆς γιὰ ν' ἀφουγκράζεται, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάνα πρωτόγονο, καὶ ἐπιδιώκανε νὰ ρίξουν πρὸς μας τὸ θῆραμα.

ΕΒΡΑΙΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

τὸ τοπιὸν τριγύρω, ἄκουσα τὰ λαπατήματα χόρτων καὶ σὲ λίγο φάνηκε μιὰ ὑπέροχη ἀληθινὴ τίγρις.

Κραυγὴ φρίκης μοῦ ἐξέφυγε καὶ κρεμάσθηκαν στὸν ὦμο τοῦ συντρόφου μου.

Τὰ δῖπλά μας ἦσαν εἴκοσι βήματα μακριὰ... Ἐνα κίνημα, νὰ κίναμε, μιὰ κραυγὴ ἀκόμα, καὶ μᾶς ἐξέφυγε κι' ἡ τίγρις, μὲ τὰ λαμπερά της μάτια ποὺ ὀρᾷ ποὺ τὴν κινεῖσε νευρικὰ, θὰ πηδοῦσε ἐπάνω μας καὶ θὰ μᾶς κατασπάραιε...

Ἡ τίγρις, λύγισε γιὰ νὰ πάρῃ φόρα... Ἐκλείσα τὰ μάτια μου... Τότε ἄκουσα ἀλλεπάλληλα ἓνα μηχανοῦ, μιὰ ἀνθρώπινη κραυγὴ ἀφάνταστου πό-

νου ποὺ ποτέ μου δὲν θὰ τὴν ξεχάσω κι' αἰσθάνθηκα πὼς με πετοῦσαν πρὶν ἀπ' τὸ βράχο. Ἐπειτα ἀντήχησε ἓνας πυροβολισμός.

Παραξαλισμένη ἀνοιξα τὰ μάτια μου... Λίγα βήματα πρὸς τὸν νεκρὸν τὸν ἄγριο θηρίον... Καὶ κοντά του, ἐστράφη ὁ Τότυ Ράφτ...

Ὁ Κάμπελ κατακίτρινος σὰν τὸ κερί, μὲ τὸ δῖπλό του ἔκρινε ἀκόμα στὰ χέρια του, ἦταν σκυμμένος ἐμπρὸς τὴν τίγριν, τὴν ὥρα ποὺ πῆγαινε νὰ ὀρμήσῃ κατὰ πάνω μας καὶ μὲ μιὰ θαυμαστὴ ἐτοιμότητα ὤρμησε πρὸς τὸ μέ-

ρος της, κρατώντας μόνο τὸν κεφαλοθραύστη ποὺ εἶχε στὰ χέρια του. Τὸ θηρίον, ἔξω φρενῶν, ὤρρισε νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Τότε ἐγὼ πρόλαβα νὰ σὰς πετάξω πρὸς τὸ δῖπλό μου. Εὐτυχῶς ἐσημάδεψα καλὰ καὶ σκότωσα τὸ φοβερό ἀγρίμι. Μόνο ποὺ ἐξεκόλλισε τὸν καυμένο τὸν Τότυ Ράφτ.

Ἐσκυψα μὲ λαχτάρα ἐπάνω ἀπ' τὸ δυστυχισμένο ἰθαγενή. Τὰ μάτια του εἶχαν ἀρχίσει νὰ παίρνουν τὴν γυαλάδα τοῦ θανάτου. Μπόρεσε, ὅμως, νὰ μὲ κυττάξῃ μὲ ἀπειρὴ συμπάθεια καὶ ψιθύρισε:

— Τότυ Ράφτ πεθαίνει εὐτυχισμένο χατήρι ἄσπρο κυρία. Τότυ Ράφτ ξέρει προστατεύει καλλίτερα ἀπ' ἀδερφὸ ἄσπρο κυρία καί...

Δὲν ἐπρόλαβε νὰ τελειώσῃ. Τὸν ἔπιασε ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος καὶ ἐξψύχθηκε κυριολεκτικὰ στὴν ἀγκαλιά μου.

Μιὰ πένθιμη συνοδία γύριζε σὲ λίγο στὸ χτήμα. Οἱ ἰθαγενεῖς μετέφεραν ἐπάνω σ' ἓνα πρόχειρο φορεῖο ἀπὸ κλαδιά τὸ δυστυχισμένο ποὺ χάθηκε γιὰ χάριν μου.

Δὲν μπόρεσα νὰ μείνω περισσότερο σ' αὐτὸν τὸν τόπο. Παρακάλεσα τὸν ἄνδρα μου νὰ φύγουμε ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα, νὰ γυρίσουμε στὴ Σιγκαπούρη κι' ἔπειτα νὰ πάρουμε τὸν Τότυ Ράφτ δὲν θὰ τὸν ξεχάσω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ.

Ὁ σχεδὸν ἄγριος αὐτοὺς ἰθαγενὴς εἶχε δειξέι αἰσθημάτων ποὺ ὅσο κι' ἂν ἀγαποῦσε δὲν θὰ δειχνε ποτέ του ἓνας πολιτισμένος ἀνθρώπος...

Γιὰ μιὰν ἀγάπη σὰν τὴ δική του, κάθε γυναίκα θὰ νοιώθῃ αἰώνια, ἀλήθεια, ὑπερηφάνεια. Μ. ΝΤΕ ΛΟΥΑΝΖ

— Γιατί παιδί μου θέλεις νὰ χωρίσῃς τὴ γυναίκα σου, ποὺ πρὶν δυὸ χρόνια μόλις πήρες ἀπὸ ἔρωτα;

— Γιατί, κύριε πρόεδρε, αὐτὴ ποὺ πρὸ τοῦ γάμου σκόμα εἶχε καὶ μιλιὰ δὲν εἶχε, τώρα ἔγινε γλωσσόφθον, πρὸς στυχὴ, νευρικὴ, γκρινιάρη, ποὺ μοῦχει κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο...

— Καὶ σὺ κυρία μου, γιατί θέλεις νὰ χωρίσῃς τὸν ἄντρα σου; ῥωτᾷ τώρα ὁ πρόεδρος καὶ τὴ Σάρρα.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

ΕΒΡΑΙΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Γιατί παιδί μου θέλεις νὰ χωρίσῃς τὴ γυναίκα σου, ποὺ πρὶν δυὸ χρόνια μόλις πήρες ἀπὸ ἔρωτα;

— Γιατί, κύριε πρόεδρε, αὐτὴ ποὺ πρὸ τοῦ γάμου σκόμα εἶχε καὶ μιλιὰ δὲν εἶχε, τώρα ἔγινε γλωσσόφθον, πρὸς στυχὴ, νευρικὴ, γκρινιάρη, ποὺ μοῦχει κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο...

— Καὶ σὺ κυρία μου, γιατί θέλεις νὰ χωρίσῃς τὸν ἄντρα σου; ῥωτᾷ τώρα ὁ πρόεδρος καὶ τὴ Σάρρα.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Γιατί παιδί μου θέλεις νὰ χωρίσῃς τὴ γυναίκα σου, ποὺ πρὶν δυὸ χρόνια μόλις πήρες ἀπὸ ἔρωτα;

— Γιατί, κύριε πρόεδρε, αὐτὴ ποὺ πρὸ τοῦ γάμου σκόμα εἶχε καὶ μιλιὰ δὲν εἶχε, τώρα ἔγινε γλωσσόφθον, πρὸς στυχὴ, νευρικὴ, γκρινιάρη, ποὺ μοῦχει κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο...

— Καὶ σὺ κυρία μου, γιατί θέλεις νὰ χωρίσῃς τὸν ἄντρα σου; ῥωτᾷ τώρα ὁ πρόεδρος καὶ τὴ Σάρρα.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

— Ἀκριβῶς, βλέπω πὼς συμφωνεῖται ἀπολύτως σὲ ὅλα καὶ δὲν διαφωνεῖτε σὲ τίποτε... Συμφωνῶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς χωρίσω.

— Διότι αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν εὐγενικός, περιποιητικός, μελιστάλαχτος, ἔγινε τώρα, βάνουρος, βάρβαρος, πρόστυχος, κακὸς, τέρας, κτήνος.

— Τὰ βλέπετε κύριε πρόεδρε, ποὺ σὰς τὰ λέγα; Τὴ διακόπτει ὁ Σολομών.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Με την σημερινή επικράτηση του χρυσού σ' όλο τον κόσμο, ο άνθρωπος ζητεί να στεφανώσει τους κόπους ξηρής χιλιάδων χρόνων επιμόνων αναζητήσεων για την ανακάλυψη του πολυτίμου αυτού μετάλλου.

Οι πρώτοι χρυσοθήρες, όπως αναφέρει ο μίστερ Ρόμπερτ "Ανταμς σέ μία του διάλεξη στο Ίνστιτούτον των Μετάλλων, ξεκάρβιζαν τον χρυσό στα ποτάμια χρησιμοποιώντας για το σκοπόν αυτόν δέρματα προβάτων. Έρριχναν την χρυσοφόρο άμμο πάνω στα δέρματα, τα οποία κατόπιν έπλεναν στα ρηχά του ποταμού. Την άμμο την παρέσυρε το νερό ενώ η χρυσόσκονη κολλούσε σ' αρκετή ποσότητα πάνω στο μαλλί.

Δίχως άμφιβολία από την λεπτομέρεια αυτή έχει βγεί ο θρύλος του χρυσόμαλλου Δέρατος για την απόκτηση του οποίου έξεστράτευσε ο Ί-άσων.

Έχουν λεχθή πολλά για την επίμονη των πρώτων χρυσοθηρών, οι οποίοι ώς έπί το πλείστον ήταν σκλάβοι...

Μόνον τα χρυσορυχεία των Ίνδιων έκμεταλλεύονται έδω και 3000 χρόνια π. Χ. κι' οι χρυσοθήρες εργαζόντουσαν τότε σ' ένα βάθος, κάτω άπ' τη γή, 35 μέτρων.

Μέσα σ' ένα χρόνο ή περιουσία του Σολομώντος αύξηθηκε κατά 200.000 σημερινές λίρες, χάρις στο χρυσάφι που του κουβάλησε ή στρατιά των σκλάβων που έπέστρεψε από τα χρυσορυχεία του Όφιρ.

Τα πλουσιότερα χρυσορυχεία των αρχαίων χρόνων βρίσκόντουσαν στην Αίγυπτο μεταξύ του Νείλου και της Έρυθρας Θάλασσας.

Χαρακτηριστικό για την μανία των χρυσοθηρών είναι το παρακάτω ιστορικό περιστατικό:

Όταν το 1851 ο έξερευνητής Χαγκρέϊβ ανακάλυψε ένα χρυσορυχείο στην Αυστραλία, στις όχθες του ποταμού Μακάρ, άμέσως τα έπομένα τέσσερα χρόνια μετακόμισαν για κεί 4000.000 άνθρωποι. Χρυσός γάρ!

ΧΡΥΣΟΣ ΣΤΗ ΣΑΧΑΡΑ

"Ενα караβάνι έξερευνητών, ένωδιέβαινε τελευταίως τη Σαχάρα κατελήφθη από πρωτοφανή άνεμοθύελλα, και παρ' όλγιο να ταφή υπό την άμμο. Έντούτεις διέφυγαν τον κίνδυνον και ταυτοχρόνως έπλούτισαν, διότι ανέκαλυσαν κοιτάσματα καθαρού χρυσού.

ΘΑ ΕΧΩΜΕΝ ΒΡΟΧΑΣ...

Ο Άμερικανός άστρονόμος Νίνιγκ, έρωτηθείς σχετικώς με την παρατηρούμενη κατ' αὐτὰς έν ιδρώτη, κακοκαιρίαν, απέδωσε τούτην εις έκρηξιν σημειωθείσαν έπί του ήλλου, όστις ήδη παρυσιάζει τεραστίας κηλίδας.

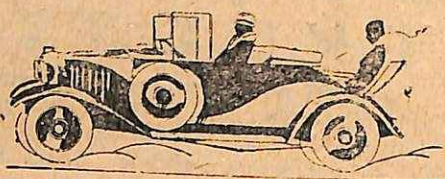
Έπίσης εις τὰς έπί του ήλλου έπελθούσας διαταραχάς, άποδίδει και την παρατηρουμένην από τινος καταπληκτικήν βροχήν διατόντων, ένας των όποιων μαλιστα έπεσε τελευταίως παρὰ τὰ Μέγαρα.

Συνέπεια των έπί του ήλλου σημειωθείσων διαταραχών, είναι και ήπληθώρα χιόνων και πάγων, που τὰ διάφορα άστεροσκοπεία παρατήρησαν τον μήνα αυτόν έπί του Άρειως.

Κατά τον άνωτέρω άστρονόμον, αί έπί του ήλλου παρυσιασθείσαι κηλίδες, θά έπιδράσουν πολύ έπί των κλιματολογικών όρων της Ευρώπης. Για τὸ λόγο δέ αυτό μεταξύ Ίουλίου και Σεπτεμβρίου θά έχωμε κατακλυσμιάσας βροχάς και άποτόμους μεταλλαγάς του καιρού.

Αντιθέτως κατά τον Νυέμβριον και μέχρι Δεκεμβρίου θά έχωμε Ήρασιαν και ύψωση της θερμοκρασίας πράγμα που ίσως προκαλέση σιτοδείαν, μοναδικήν μέχρι σήμερα.

Έπίσης, έπιλέγει ο δόκτωρ Νίνιγκ, δέν είναι άπίθανον, αν αί έπί του ήλλου έκρήξεις συνεχισθούν, να έχωμε και σεισμικάς δονήσεις.

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Ο Κινέζος στρατηγός, Τσιέν Πώ, προβλέπων ότι μοιραίως, άργά ή γρήγορα, ή πατρίδα του θά έμπλεκη εις πόλεμον με την Ίαπωνίαν, συνέπεια του όποίου θά ήτο ή συντριβή της, έσκέφθη ότι ο μόνος τρόπος, να έπιφέρει κάποιον άντιπερισπασμόν εις τὰς κατακτιτήκας βλέψεις των Ίαπόνων, θά ήτο ή δολοφονία του Μικάδου και των σπουδαιότερων ύπουργών και στρατηγών του.

Πρός τοῦτο όργάνωσε συμμορίαν από τους γενναιότερους άνδρας του σώματός του, με την πρόθεσιν όπως καταλλήλως μεταμφιεζόμενοι εισέλθουν εις Τόκιο και αρχίσουν να πραγματοποιούν το ως άνω πρόγραμμά του.

Δυστυχώς, όμως, γι' αυτόν, ένας εκ των μελών της συμμορίας του ήτο κατάσκοπος της Ίαπωνίας, εις την ύπηρεσίαν κα' ασκοπείας της όποιας, άνέφερεν τὰ καθέκαστα.

Τὸ αποτέλεσμα ήτο όπως, την παραμονή της ήμέρας που ο Τσιέν Πώ με 5 τών άνδρών του, έπρόκειτο να άναχωρήσουν πρώτοι, δια Τόκιο, να εύρεθι στραγκαλισμένος έπί της κλίνης του. Ός φονεύς του, συνελήφθη ο ύπηρετης του Τσιν Γιάν, όστις την έπομένη της συλληψέως του εύρέθη μυστηριωδώς επίσης στραγκαλισμένος.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

ΘΑ ΑΠΟΘΑΝΩΜΕΝ ΦΘΕΙΡΟΜΕ

Ο σοφός Ίσπανός βιολόγος φόνσος Περρένα, εύρισκόμενος αὐτὰς εις Βοστώνην, ειπε τὰ εξής γικώτατα κατά την διάρκειαν προς τιμήν του παρατεθέντος προς ύπό του Ίατρικού συλλόγου.

—Όπως ή γυνή όπήρξε σκοκός από τής πρώτης στιγμής νεφανίσθη εις την γήν και ήρξατο άγνίζεσθαι δια να έπιτείνη και τελήν την διορφή της, το ίδιο και έπιστήμη εδύς από τὰ πρώτα βήματα έπεδόθη εις τὸ να μυστήριον της ζωής και του και να δημιουργήσιν νέαν ζωήν παρατείνη όσον τὸ δυνατόν τερων ταύτην.

Δυστυχώς, μολοντί πλειστάκις φοι έπιστήμονες ένόμισαν ότι χαν του σκοπού των, τὸ άπόρρητο της δημιουργίας δέν κατεπατήθη οι ύπολογισμοί, αί έλλίδες τους ψεύσθησαν.

Έτσι, όπως τὸ ψιμύθιον δέν τὸ γήρας εις την γυναίκα, οὔτε στα την άσχημίαν ώραιότητάς και ή μεταδόσκειν τών άδελφών θήκου κατά τον Βορονάφ, αί όμοιότητος κατά τόν... πρόδρομον όλων των τών Μεφιστοφελήδων, στρον, είναι δυνατόν να ξαναγεννηθώμεν.

—Τὸ μόνον που είναι δυνατόν είναι τὸ να προσπαθώμεν, παρανοήθοντες και περιποιούμενοι τὸν νισμόν—όπως ένα ρολόγι—να δίσωμεν τὸ πρόωρον γήρας του. τὰ άλλα είναι χίμαιρες.

ΚΑΜΗΛΟΕΠΙΔΕΙΞΙΣ
Στην Αίγυπτο, και ειδικώς Σαίρο, θά γίνη τὸν προσεχί ένα έορτή ή όποια θ' άφιερωθί εις καμήλους αί όποιαί από τής του Φαραά, προσφέρουν σπουδαία πηρεσίας σ' αυτή τη χώρα.

έορτή αυτή, θ' γίνη παρέλασις λων, και θά έπιδειχθούν διάφορα όντα προερχόμενα από μαλλί, και κρέας καμήλου.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΩΤΕΡΙΚΟ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΡΟΥΣΒΕΛΤ

Εις την Άμερικήν κατεσκευάσθησαν τελευταίως δύο πρώτης τάξεως θωρακισμένα αυτοκίνητα, των όποιων ή όλη εμφάνισις είναι κομψοτάτη και ούδόλος διαφέρει από τὰ πολυτελέστερα ιδιωτικά ταιαυτα.

Προορισμός των αυτοκινήτων αυτών, των όποιων ή ταχύτης υπερβαίνει τα 180 χιλιόμετρα καθ' ώραν, είναι να μεταφέρουν τὸν πρόεδρο της Αμερικανικής Δημοκρατίας και τους έντεταμένους να έπαγρυπνούν έπί της ζωής του, όπου θέλει να μεταβή.

Διά την κατασκευήν των εν λόγω αυτοκινήτων, τὰ όποια έχουν γλυκύτατον μπλε χρώμα, χρησιμοποιήθη ένα νέον κράμα μετάλλων, αδιάτρητον από τὰς σφαίρας πολυβόλων και περιστροφών, καθώς και αδιάτρητος και άθραυστος ύελος.

ΘΑ ΕΠΙΤΡΑΠΗ ΟΜΩΣ;

Όλα τὰ πολιτισμένα κράτη της γής, περιμένουν με έξαιρετικήν άδημονία τὸ άποτέλεσμα των μεγάλων ναυτικών γυμνασίων, που πρόκειται να διεξαχθούν προσεχώς εις τὰς Γαλλικάς θαλάσσας.

Αφορμή της άδημονίας αυτής είναι τὸ ότι κατά τὰ έν λόγω γυμνάσια θά δοκιμασθί ή έφεύρεσις του ήλλου ηλεκτρομηχανικού Ρενέ Νταρ-αί, δια της όποιας, χωρίς εις την χρησιμοποίηση των βραχέων και των τελών κυμάτων κατά ένα νέον ένδυνάμειος έπί παντός έχθρικού σκάφους ή εργοστασίον, εύρισκόμενου εις άκτίνα 3000 μέτρων. Η έφεύρεσις του ήλλου ηλεκτρομηχανικού, μολοντι προήλθεν έξ άφορμής των συζήσεων που έγέγοντο περί των άοράτων άκτινών, είναι έν τούτοις έντε-θόν παλαιά, άχρηστα, γαλλικά σκάφη τὰ όποια πρόκειται να διαλυθούν.

Έντούτοις είναι ή ζητήμα αν θά έπιτραπεί εις τούς ναυτικούς άκολουθούς αὐτά, να παρακολουθήσουν τὰ γυμνάσια.

Διά τὰ πειράματα θά χρησιμοποιηφ τὰ όποια πρόκειται να διαλυθούν. Έντούτοις είναι ή ζητήμα αν θά έπιτραπεί εις τούς ναυτικούς άκολουθούς αὐτά, να παρακολουθήσουν τὰ γυμνάσια.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΣ

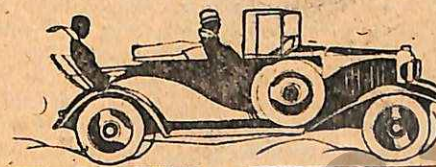
Ύστερα από δεκαπενταετή άπουσίαν ή ο την πατρίδα του, ο Μάριο Καντ' αν ένόμισεν ότι ήτο καιρός να γυρίση πλέον σ' αυτή και να ζήση εύτυχισμενος κοντά στη γυναικούλα του, στην όποια σ' όλο αυτό τὸ διάστημα δέν έπαυε να στέλνη άρκετά, ώστε όχι μόνον να ζή άνέτως, αλλά και να δημιουργήση σεβαστόν άπόθεμα.

Έπώλησε, λοιπόν, τὸ έστιατόριόν του, άπέσυρε τις καταθέσεις που είχε στην τράπεζα και έπέβη του πρώτου πλοίου που άναχωρούσε δια την Ίταλίαν, χωρίς να είδοπιση σχετικώς την πολυαγαπημένην του.

Ηθελε, καθώς έλεγε, να κάνη μιάν έκπληξη ευχάριστη και σ' αυτή και στους συγγενείς του.

Γεμάτος χαρά λοιπόν ότι σε ηλικία 38 έτών ήτο βαθύπλουτος και θά μπορούσε να ζήση κοντά στη νέα γυναίκα του (έκείνη ήταν τώρα 33 έτών) με κάθε εύμάρεια, έφθασε ένα βράδυ στη Γένουα και βρίσκοντας την πόρτα άνοικτη άνέβηκε στο σπίτι του άθόρυβα για να τούς ξαφνιάση.

Αὐτή του ή πράξις όμως ήταν ή καταστροφή της εύτυχίας του και ή άφορμή του να συρθί εις τὰς φυλακάς ως άδελφοκτόνος. Διότι μπαίνοντας στην τραπεζαρία του σπιτιού βρήκε την σύζυγό του να άνταλλάσσει φιλιὰ κάθε άλλο ή άδελφικά με τὸ μικρότερό του άδελφό, και βγάζοντας τὸ πιστόλι του τὸν έσκότωσε.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΟΝ ΤΕΡΑΣ

Όπως γράφουν τὰ τελευταία Ευρωπαϊκά φύλλα, ένας ψαφράς από τὰς Φιλιππίνας νήσους, κατώρθωσε βοηθούμενος και από τούς συντρόφους του, ν' άλιεύση ζών ένα κήτος τεραστίων διαστάσεων, πρωτοφανές εις τὸ είδος του.

Τὸ περίεργον αὐτὸ θαλάσιο, τέρας, έχει μάτια που φωσφορίζουν τόσο, ώστε τη νύχτα φωτίζουν τη θάλασσα σέ τεραστία άπόσταση.

Τὸ κήτος αὐτό, λόγω του έξαιρετικού έπιστημονικού ένδιαφέροντος που παρουσιάζει, ήγοράσθη από τούς Άγγλους και έρμουλκήθη σ' ένα μικρό κολπίσκο, ο όποιος έφράχθη με γερὰ συρματοπλέγματα. Έκεί πρόκειται να μεταβούν ήδη δια να τὸ μελετήσουν ειδικοί έπιστήμονες.

Έπειδή τὸ θαλάσσιο αὐτό τέρας δέν προέβαλλε κατά τη σύλληψή του καμμιάν άντίσταση, υποτίθεται ότι διανύει την περίοδον της έπωάσεως, διαρκούσης της όποιος τὰ κήτη καταλαμβάνονται από ύπνηλία.

Δέον να σημειωθί ότι κατόπιν της εύτυχίας που έφερε ή σύλληψις του περιέργου τέρατος εις τούς άλιείς του, όλοι οι ψαράδες των Φιλιππίνων έρευνούν τ'ώρα να συλλάβουν κι' αὐτοί κανένα παρόμοιο.

ΔΙΑ ΤΟ ΤΑΧΥ ΚΑΙ ΑΝΕΤΟΝ

Παρ' όλον ότι ή δι' άεροπλάνων συγκοινωνία και άσφαλής και ταχείς είναι, δέν φαίνεται ν' άποτελή και την ιδεωδέστεραν ταιαυτήν. Η άνάγκη της έξοικονομήσεως χώρου, δέν άσφαλίζει άνεσιν δια τούς ταξιδιώτας που δια λόγους συντομίας την προτιμούν των συνήθων άλλων μεταφορικών μέσων, ο δέ περιορισμένος αριθμός των έπιβατών που μπορεί να παραλάβη ένα άεροπλάνον, έπιβαρύνει συνάμα πολύ και τὸ ελεϊτήριο, ώστε να μη δύναται να έξυπηρετηθί δι' αυτής τὸ πολύ κοινόν.

Διά τὸν λόγον αυτόν, και έπειδή έπανευξημένοι προσάθειαι κατασκευή άεροπλάνου δυναμένου να μεταφέρη περισσοτέρους των 100 έπιβατών ένσύαγησαν, ο Άμερικανός μηχανικός "Ενρι Κάμπελ, άσχολεϊται σήμερον εις την δημιουργίαν ενός άεροδυναμικού αυτοκινήτου ίκανού ν' άναπτύξη ταχύτητα 250 χιλιομέτρων την ώραν, και δυναμένου να περιλβή νεντώτατα έξήκοντα έπιβάτας, οι όποιοι θά έχουν έντός του αυτοκινήτου αὐτοῦ αἶθουσαν φαγητοῦ, λουτρὸν, ραδιόφωνον και κάθε άνεσιν.

Τὰ αυτοκίνητα αὐτά θά είναι κομψότατα, έλαφρά, αλλά και στερεώτατα και θά χρησιμοποιηθούν δια την συγκοινωνίαν πόλεων άπεχουσών άνω των 500 χιλιομέτρων άπ' άλλήλων. Τὸ μήκος των θά φθάνη τὰ 15 μέτρα και ή καροσερί των θά διαιρείται εις 4 διαμερίσματα συνδεδεμένα ως τὰ βαγόνια των σιδηροδρόμων και συγκοινωνούντα δι' έξωσίτων. Τούτοδις να είναι δυνατόν να έλίσσωνται εις τὰς επικινδύνους καμπάς μερικῶν δρόμων.

ΜΙΑ ΠΟΥΜΑ

Στην περιφέρεια Τσικό της Άργεντινης, μία πούμα (είδος Άμερικανικής τίγρεως) έχει τρομοκρατήσει τούς πληθυσμούς σέ άφάνιστο σημείο. Δικαιολογημένα δέ, άφού μέχρι πρό 25 ήμερών είχε κατασπαράξει 50 ανθρώπους. Κατόπιν αὐτοῦ, οι κάτοικοι του Τσικό κατάρτισαν ένοπλο σῶμα από τούς γενναιότερους έξ αὐτῶν και τις νύχτες φρουροῦν σέ έπίκαιρα σημεία, έτοιμοι να πυροβολήσουν τὸ αϊμοβόρο θηρίο μόλις φανή.

Δυστυχώς, μέχρις ώρας, όχι μόνον δέν κατώρθωσαν τίποτε, αλλά κατεσπαράχθησαν και δύο από τούς φρουρούς.

ΓΑΒΡΙΗΛ
ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ
ΕΡΑΕΙΟ ΚΟΜΕΛΑ

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΙΑ ΡΙΜΙΝΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Πάολο Μαλατέστα σαλμένος από τον τερατώδη ασκητισμό και ξεγοφισμένο αδελφό του Γκιόβανι στη Ραβέννα, για να του φέρη τη Φραντζέσκα ντά Πολέντα, που επρόκειτο να γίνει γυναίκα του, συναντά στο δρόμο τη μέλλουσα νύφη του, και χωρίς να ξέρη ποιά είναι, την ερωτεύεται. Η Φραντζέσκα του ανταποδίδει τον έρωτά του νομίζοντας πως είναι ο άντρας που της προωρίζανε. Ο Πάολο όταν μαθαίνει την αλήθεια, θέλει να την ανακοινώσει στην Φραντζέσκα στο δρόμο που τη συνοδεύει προς το Ρίμινι, μα δεν προφταίνει γιατί τους ερχονται ληστές. Ο Πάολο τους κατατροπώνει, μα πληγώνεται και μένει αναίσθητος. Ο Γκιόβανι ανυπομονεί και στέλνει το μικρότερο αδελφό του Μαλατεστίνο, ο οποίος μόλις συναντά τη Φραντζέσκα την ερωτεύεται, κι' επειδή τη βλέπει να κρατάει στην αγκαλιά της τον λιγοθυμισμένο αδελφό του, αρχίζει να τον σκοτώνει. Τον ίδιο όρκο κάνει και για τον Γκιόβανι. Στο Ρίμινι, η Φραντζέσκα, σκολισμένη νύφη ανάμεσα στις παρακώρες της, ζή σιγμές αγωνίας και απάτης θλίψης μαθαίνοντας, από το παιδόπουλο που της φέρνει το γαμήλιο δώρο του Πάολο, πως ο αγαπημένος της φεύγει για μακρινό ταξίδι, κι' ακολουθεί, ζωντανό πτώμα, τον Γκιόβανι στην αίθουσα που πρόκειται να γίνει ο γάμος. Ο Πάολο αρμενίζει στην Αδριατική και πέφτει σε χέρια κουρσάρων που τον πηγαίνουν μπροστά στην αρχηγία τους. Είναι μια πανέμορφη γυναίκα που του θυμίζει ότι κάποτε, όταν γύριζε τσιγγανοπούλα έξω από το Ρίμινι, την φίλησε. Από τότε τον αγάπησε και μάλιστα χάρησε από τον κουρσάρο που την πήρε γυναίκα του τριγύριζε με τη γαλέρα της έξω από το Ρίμινι, κατόρθωσε να μάθει πως θα ταξίδευε, μέθυσε το πλήρωμά του κι' έτσι τον αϊχμαλώτισε γιατί τον αγαπούσε, τον ποθούσε. Ο Πάολο της δηλώνει πως δε θα την αγαπήσει κι' εκείνη, ύστερα από μια βίαιη σκηνή, τον πέρνει και τον καθίζει κοντά στα πόδια της, του δηλώνει πως θα τον κάνει όπως οδήποτε δικό της. Η Φραντζέσκα στο Ρίμινι περιμένει τον αγαπημένο της και αποκοιμείται τις επιθέσεις του Μαλατεστίνο, όταν ξαφνικά ο Γκιόβανι την αποχαιρετά για να πάει να πολεμήσει.

Προσπάθησε να την κυττάξει κατάματα, μα εκείνη με κατεβασμένα τα ματοβλέφαρα περίμενε. Ο ξεγοφισμένος Γκιόβανι έξακολούθησε, καθώς την κρατούσε μέσα στ' ατοαλένια του μπράτσα, με μια φωνή που προσηλασμούσε να κάνει τρυφερή, μα δεν καιώρθενε παρά να γίνει παράτονη.

—Νοιώθω να τρέμω γλυκό μου περιστεράκι. Μη φοβάσαι. Σ' όρκίζομαι πως θα γυρίσω γρήγορα. Όσο πιο γρήγορα μπορέσω. Θάχω τόσο λαχτάρα να σε ξαναγκαλιάσω, όπως τούτη τη στιγμή, να ξαναοιώσω το θερμό αναπαλμό του κορπού σου, που θα κοβω δυό—δυό, τα κεφάλια των έχτρων.

Και με μια αλλόκοτη λαχτάρα, κόλλησε πάνω στο μάγουλό της, που είχε το χνούδι και την απαλότητα του ώριμου ροδάκινου, τα στραβά του χελιά, που στην άκρη τους άφριζε το σάλιο.

Η Φραντζέσκα αναταράχτηκε σύγχυση από τη φρίκη σ' αυτό του το φιλή—σπαρτάρισε, —έκανε να του ξεφύγη, κι' όταν εκείνος ξέσφριζε το αγκάλιασμά του, αναγκάστηκε να κρατηθεί στο αγκυροπιαστήρι μιάς καρέκλας που βρισκόταν κοντά της, για να μη σωριαστεί στο πάτωμα.

Ο Γκιόβανι το παρατήρησε μά' έδωσε άλληνη εξήγηση, στο φέρισιμό της.

Με τη φριχτή γκριμάτσα του χαμογέλιου, που στράβωνε πιο πολύ το παραμορφωμένο του στόμα, σκάβοντας πιο βαθειά την ούλη του προσώπου του, είπε:

—Σ' έσφιξα πολύ, περιστεράκι μου και σε πόνεσα; Συμπάθα με, περιστεράκι μου. Είσαι τόσο λεπτή, τόσο άβρη, που και το χέρι άκομα των αδέστων χεριών μου σε πονάει. Δεν ξέρω τι να κάνω. Κάθε φορά, που σε κλείνω μέσα στην αγκαλιά μου, με παρασέρνει ο πόθος μου, με μεθάει ή μυρωδιά των μαλλιών σου, απολησμονιέμαι και δε λογαριάζω πως σφίγγω το πιο λεπτό, το πιο τρυφερό κορμάκι που γεννήθηκε σε τούτη τη γη.

Η φωνή του έτρεμε συκινημένη. Τα μάτια του σπιθοβολούσαν. Πήρε μια βαθειά ανάσα κι' εξακολούθησε.

—Όσο λείπω—κι' ελπίζω να μη λείπω για πολύν καιρό—μια και δε βρίσκεται εδώ ο Πάολο, ο Μαλατεστίνο θα διατάξει όλους ωδ μέσα και θα πέριη διαταγές από σένα, περιστεράκι μου.

Γύρισε προς τον αδελφό του και σμίγοντας τα φρύδια του, τον ρώτησε:

—Ακουσες τι είπα, στίνο;

Ο Μαλατεστίνο είχε τα μπράτσα του, στο στήθος του, και κυτούσε το πάτωμα λιδνός.

—Ακουσα, αφέντη αδελφέ μου, ο Γκιόβανι έπλεσε το κεφάλι του και χαϊδεύοντας τα μαλλιά της Φραντζέσκας έλεγε:

—Κι' αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

—Αν ακόμα με χάρη από τα μεταξένια σου μαλλιά της κινδύνευε, Μαλατεστίνο, θα ήταν καλλίτερα να σε έβλεπα να μελνής πέτρα πάνω στην κεφαλή σου.

αδελφού του κι' όταν βεβαιώθηκε πως θ'αγε κατεβή πια στην αυλή, βρέθηκε μ' ένα πήδημα στην πόρτα, την έκλεισε απότομα, έσυρε τη βαρεία άμπαρα και προχώρησε προς τη Φραντζέσκα βλοσυρός. Στάθηκε μπροστά της μ' ανοιχτά τα πόδια, με τα χέρια κενά στην πλάτη και την κύταξε για λίγο. —Υστερα, γέρνοντας ελαφρά προς αυτήν, της είπε σφύχτα:

—Όχι, τι διατάξεις εσύ Φραντζέσκα, αλλά ετι θέλω εγώ! Η Φραντζέσκα πάσχιζε ν' ανασκηκωθί. Τα πόδια της, όμως, δεν την βοηθούσαν, τα χέρια της ρεμόντουσαν άδραν.

Στά μάτια της μόνο άναψε μια πράσινη φλόγα και τα χρώμα χείλη της κινήθηκαν για να πουν.

—Μαλατεστίνο, αν φώναζα τον αδελφό σου, δε θα ζούες αυτή τη στιγμή!

—Εκείνος έκανε ένα πήδημα προς τα πίσω, σα να τον δάγκωσε σκορπίος. Σήκωσε τα χέρια του πάνω από το κεφάλι του, σα να άθελε να την σφυροκοπήσει με τις άτυαλένιες του ροθίες, και ταλαντεύτηκε για μια στιγμή.

—Αμέσως, όμως, σάμπως κάποια άδρατη δύαμη να τον έξουσίαζε, άφησε τα μπράτσα του να πέσουν στα πλευρά του, κι' έγειρε το κεφάλι.

—Μαγίστρα! είπε με μια φωνή γεμάτη αμασμό.

—Μαλατεστίνο, νομίζω πως πρέπει να τον περιβόλο για να σου δώση διαταγές ομίας σ' αυτά της τά λόγια.

—Με δικάς; ρώτησε μουγκριστά. Η Φραντζέσκα κατόρθωσε ν' ανασκηκωθί. Τότε, ο Μαλατεστίνο, χύμηξε και της έδωσε το διάβα.

—Αν άσπινε βαθεία. Τό πρόσωπό του είχε αλλοιωθί. Τα χέρια του, καθώς τ'αγε άπλώσει για να την έμποδισι να περάσει, δίναν αναταμένα, εντύπωσι των φτερών ενός λαβωμένου γριοπουλιού, που καταβάλλει άνώφελες προσπάθειες να πετάξει.

—Θα μ' ακούσης πρώτα εξακολουθήσει. Κείνη τη στιγμή άκούστηκε ποδοβολή των πολλών άλόγων να μακραίν.

Ο Μαλατεστίνο, που βεβαιώθηκε μ' αυτόν τον τρόπο, ότι ο ξεγοφισμένος Γκιόβανι με τους καβαλλάρηδες του είχε έλθει πια, γέλασε σαρκαστικά.

—Μια γρήγορη ματιά, αϊ' την κορυφή της νύχια, τη νύφη του, και της είπε, τόνο προσηλασμού:

—Κάθισε, Φραντζέσκα! Προτιμώ ν' ακούσω, ετι έχεις να μου πεις πως γρήγορα γιατί βιάζομαι. Έχω να σου πω πολλά και πάμε στο περιγιάλι, όπως πάντα.

Η φωνή της προσηλασμούσε νά μην τρέμη, μα πρόδινε πως ή άγέρωχη στάση της ήταν μεντική.

Ο Μαλατεστίνο άφρισε: —Θα πας στο περιγιάλι με τις παρακώρες σου, όπως πάντα, όπως κάθε βράδυ για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου; —Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου; —Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου;

—Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου; —Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου;

—Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου; —Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου;

—Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου; —Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου;

—Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου; —Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου;

—Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου; —Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου;

—Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου; —Μη χαίρεται την άπέρτατη χαρά κοντά σου; Για να πεις νά νά να περιμένης τον άμορφο Πάολο να σε στεναγμούς σου και τα φιλά σου;

—Όχι! —Μαλατεστίνο! —Όχι! είπα. Δε θα βγής άπ' αυτό το δωμάτιο άπόψε. Κι' εγώ θα μένω κοντά σου. Ξέρω πως με μισείς, όπως μισείς και τον άντρα σου. Ξέρω πως λατρεύεις τον Πάολο. Έ, λοιπόν: αυτό που έχεις, βέβαια, καταλάβει, από καιρό τώρα θα στο πω άπόψε.

Έκανε ένα βήμα προς την Φραντζέσκα κι' εξακολούθησε λαχανιασμένα: —Σ' αγαπώ! Τη νυχτιά που σε πρωτόειδα χλωμή, κουρασμένη, λυπημένη, μα τόσο άμορφη, να κρατάς στην άγκαλιά σου τον άνάξιο άδελφό μου, ένοιωσα ξαφνικά μέσα στην καρδιά μου μιά άνοιξη. Την άρχή ενός τραγουδιού. Σ' αγαπώ, από κείνη την καταραμένη νύχτα. Τώρα, μέσα στην καρδιά μου, ή άνοιξη δεν ύπάρχει πια. Υπάρχει κάτι

σαν καφερό καλοκαιρικό μεσημέρι, που άχνίζει ο κάμπος τους πόρους του και γιομίζουν τα δέντρα και τα θάμνα, σκαθάρια. Η άρχή του τραγουδιού ξεψύχησε για ν' άφισι στη θέση του ένα βόγγο, σαν τον κρωγμό του γερακιού, όταν χύνεται από τα γλαυκά ούράνια, να γαντζώσει στα άγκιστριωτά του νύχια, την πετροπέδικα. Δεν σ' αγαπώ πια, όπως την πρώτη εκείνη νυχτιά. Δεν δεινιεύομαι πια να φιλήσω τα τριανταφυλλένια νύχια των κρινένιων σου χεριών. Όχι! Τώρα σ' αγαπώ με μιά άγάπη, αλλοιωτική. Πιο βαθειά και πιο άγρια. Σε ποθώ! Σε θέλω!

—Μη μιλάς άσκεφτα Μαλατεστίνο. Υστερα από λίγο, θάχης μειανοιώση για τα άπρεπα λόγια, που πρόφερες μπροστά στη γυναίκα του άδελφού σου. Φύγε τώρα. Φύγε για να μη μ' αναγκάσης να καλέσω τις παρακώρες μου!

Ο Μαλατεστίνο όμως, άσυγκράτητος, με τα μάτια λαμπερά, σαν άναμμένα κάρβουνα, εξακολούθησε:

—Θα γίνης δική μου! Και άπόψε μάλιστα! —Ποτέ!

—Θα διατάξω να σε βάλουν στα σίδερα! —Θάρρη ο άντρας μου και θα με λευτερώσει.

—Πριν νάρρη, ο άντρας σου, λυγισμένη από την πείνα, τρελλή από το μαρτύριο της δίψας, θα μου ζητήσει έλεος. Θα γίνης δική μου.

—Προτιμώ το θάνατο! Ο Μαλατεστίνο κλονίστηκε, σα νάχε δεχτή κατά πρόσωπο μιά καμτσικιά.

Τα τελευταία λόγια της Φραντζέσκας του φεραν ζάλη.

—Προτιμώ το θάνατο άπ' την άγκαλιά μου; ρώτησε μ' ένα λυγμό στη φωνή.

—Προτιμώ χίλιους θανάτους πορά να ξεπέσω τόσο! άπάντησε ή Φραντζέσκα άπλά.

Ο Μαλατεστίνο πήγε με άργό κουρασμένο βήμα στην πόρτα, έσυρε τη βαρείαν άμπαρα, την άνοιξε, και πριν βγίη της είπε:

—Απόψε, την ώρα που το μισοφέγγαρο θα άγγίξη τα γαλάζια νερά, θάρρη στην καμαρά σου. Θα χτυπήσω τρεις φορές. Αν μου άνοίξης θα γίνω ο πιο εύτυχισμένος, ο πιο άξιοζήλευτος άντρας που έζησε ποτέ στη γη. Αν δεν μου άνοίξης αύριο το πρωί θα βρσκοσαι σιδεροδεμένη σε κανένα ύγρο ύπόγειο του Πύργου.

—Θάρρη κι' εκεί ο άντρας μου για να με λευτερώσει.

—Δε θάρρη. Δε θάρρη όταν θα μάθι γιατί σ' έρριξα στα σίδερα. Θα του πω την άγάπη σου για τον Πάολο! Θα του το άποδείξω.

Η Φραντζέσκα, σθηριγμένη στο πρεβάζι του παραθυριού, δεν άπάντησε.

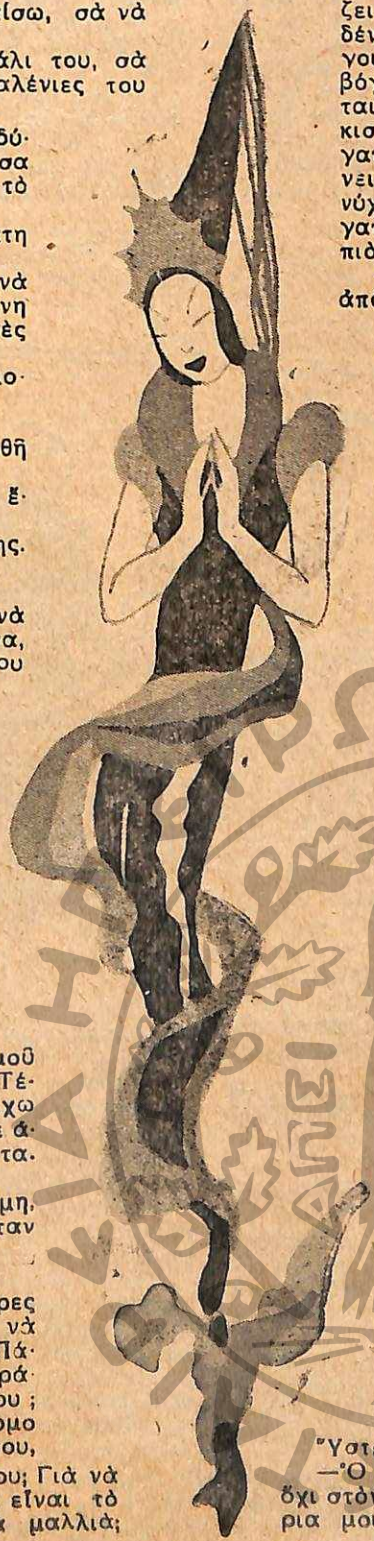
—Δε με ρωτάς, λοιπόν, πως θα το άποδείξω πως άγαπιώσαστε με τον Πάολο; θα σε το πω εγώ!

Έκανε μιά μεγάλη σιγή για να μακρύνι το μαρτύριο της δυστυχισμένης γυναίκας.

—Υστερα, σε τόνο μικρό, εναρχίσε.

—Ο άνδρας που έφερνε το μήνυμα του Πάολο, όχι στον Γκιόβανι, αλλά σε σένα, βρίσκεται στα χέρια μου.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕ ΒΑΘΥΤΑΤΑ ΠΑΙΓΜΕΝΟ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ΕΝΤΟΥΡ ΣΕΛΝΤΟΝ ROMANTZΟ

(Συνέχεια)

Η ανάσα της ήταν βαρεία, οι κινήσεις της κουρασμένες. Ο Τόμ "Αμτρογγ, την κύτταζε αλσος σαν άπολιθωμένο.

Τό στήθος της κυμάτιζε τρικυμμένο, τα μάτια της ήταν θολά από τα δάκρυα, και η φωνή της είχε τον ύγρο παρτονισμό των μικρών παιδιών που κλαίνε, καθώς επαναλάμβανε σχεδόν μηχανικά:

—Δεν μπορώ να γίνω γυναίκα σας. Πρέπει να φύγω! Πρέπει. Σας χαιρετώ!

Ο Τόμ "Αμτρογγ, σαν τον άνθρωπο, που έμπνησαν απότομα από γλυκό δνιρο, κι' αντικρύζει εσφνικά, μιά τραγικήν πραγματικότητα, βρήκε επί τέλους τη φωνή του για να ρωτήσει:

—Φεύνετε;

—Σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα και ρώτησε λυγικά:

—Γιατί Ρίτα; Γιατί;

Στα χείλια του η δροσιά και εωδια των φιλιών της τρέμιζε όκμα.

Τό οίλια του, που έσφυζε ακόμα όκονόνιστα μέσα στις φλέβες του, το θόλωνε τη σκέψη.

Η νιότη του, που είχε έκδηλωθι τόσο εσφνικά, ζητούσε τα δικαιώματά της.

Ο λυγμός κόπηκε απότομα, ή άδυναμία που τον κατέλαβε για μιά στιγμή, χάθηκε μονομιάς.

Ο Τόμ "Αμτρογγ τινάχτηκε και πιάνοντάς της τó χέρι την άναγκασε να σταθί.

Η φωνή του άκούστηκε βραχνή, βίαιη:

—Τρελλάθηκες λοιπόν; Πώς θα φύγης; Μ' αποχαιρετάς;

Μ' αυτό δέ θα γίνη ποτέ. Ποτέ!

Τά δάχτυλά του πιέζανε τα δάχτυλά της.

Η καφετή ματιά του έφτανε σαν πυρωμένο άτσάλι ως τα μύχια της καρδιάς της.

Πονούσε κι' αυτή βαθειά.

Τά χείλια της τοξέωθηκαν πιο πολύ στις άκρες τους και τοπίε παραπονιάρικα:

—Αφήστε με! Με πονάτε! Πρέπει να φύγω. Πρέπει.

—Όχι πριν μου έξηγήσης.

Με μιά απότομη κίνηση λευτέρωσε τó χέρι της:

—Να σάς έξηγήσω τί;

—Τό γιατί. Τό γιατί πρέπει να φύγης.

—Άλοίμονοι Δέ μπορώ να σάς έξηγήσω τίποτα. Δέν έχω τη δύναμη να σάς πώ τίποτα. Είναι, όμως, όλα τόσο φανερά. Θά μπορούσατε να μνή είχατε τόσο σκληρός μαζί μου, να μη μου ζητάτε να σποράξω την καρδιά μου, για να σάς πώ, ό,τι θά μπορούσατε να μάθετε από τόν καθένα.

Ο Τόμ "Αμτρογγ έφερε τó χέρι του στο μέτωπο.

—Λυπηθήτε με! Είπε με σβυσμένη φωνή. Δέν καταλαβαίνω. Δέ μπορώ να καταλάβω. Δέ θέλω να καταλάβω. Λυπηθήτε με και δώστε μου μιά έξηγήση. Μιά έξηγήση, που θά ναι τόσο απλή και τόσο αλλοιότυπη, από τις φρίκες, που

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μιά παραμονή πρωτοχρονιάς στη Νέα Υόρκη

ο επίσκοπος της Νέας Υόρκης Τόμ "Αμτρογγ έβδουμνηταπεντάρης πιά, κάθεται μπροστά στη φωτιά του τζακιού συντροφεμένος απ' την έγγονή του τη Σούζη και μαθαίνει απ' αυτή ότι ο άδελφός της κι' έγγονός του Χάρου αγαπάει και πρόκειται να παντρευτή, μιά ήθοποιό. Αυτό τον ταράσσει κι' όταν έρχεται ο Χάρου και του ζητάει την άδειά του για τó γάμο, ο γέρος επίσκοπος προσπαθεί να τόν μεταπειλή. Μπροστά στην έπιμονή του Χάρου ο γέρος επίσκοπος αναγκάζεται ν' άνοιξη μπροστά του μιά κασετίνα όπου βρίσκεται ένα μεταξοτό μαντηλάκι, ένα μπουκετάκι μοραμμένοι άσπροι μενεξέδες κι' ένα τετράδιο όπου ο αιδεσιμώτατος είχε γράψει τó ρομάντζο που είχε ζήσει σά νειάτα του με μιά περίφημη ήθοποιό του καιρού του, τη Ρίτα Κανταλί.

Σε μιά γιορτή, στο μέγαρο του ντε Ρότσαρντ, ο νέος τότε πάστορας Τόμ "Αμτρογγ γνωρίζει την τραγουδίστρια της όπερας Ρίτα Κανταλί, και την έρωτεύεται. Ο ντε Ρότσαρντ, που ήταν έρωστής της Ρίτας Κανταλί, κι' ή άνηψιά του Μαίρη, που αγαπάει όλοθέρμα τόν Τόμ "Αμτρογγ χωρίς αυτός να τó ξέρη, υποφέρουν από τó γεγονός αυτό. Αντιθέτως ο Τόμ "Αμτρογγ είναι τόσο εύτυχισμένος που αλλάζει τó ρυθμό της ζωής του. Οι δυό γεροντοκόρες θείες του, που κατ' άρχας ήταν εύχαριστημένες από την αλλαγή, μόλις μαθαίνουν την ατία τρυμάζουν τόσο, ώστε καλούν τόν ντε Ρότσαρντ για να τές βοηθήσει και να σώση τόν άνηψό τους από τα νύχια της θεατρίνας.

Ο ντε Ρότσαρντ πνιναίνει στο γραφείο του πάστορα, δέχεται άντ' αυτού τη Ρίτα Κανταλί, και, μετά πολλά, την πείθει να φύγη και ν' άψιση τόν πάστορα να έξηγήση τó φλογερόν έρωτά του "Εκείνη τη στιγμή μπαίνει ο Τόμ "Αμτρογγ κι' αναγκάζεται ο ντε Ρότσαρντ να φύγη. Όταν μένουν μόνοι ή Ρίτα κι' ο "Αμτρογγ, ο τελευταίος της προσφέρει με συγκίνηση ένα περιδέραιο από μικρά μοραγαριταράκια που άνηκε στη μητέρα του και της ζητάει ν' άρραβωνιαστούνε. "Εκείνη του δηλώνει πως δέ μπορεί να γίνη γυναίκα του και ζητάει να φύγη

που έσβυναν καθώς άναπηδούσαν από τη χόβρλη, σκοτάδι πιο βαρύ.

Υστερα ο Τόμ έάρχισε να μιλά.

Ψιθυριστά:

—Ρίτα.. Δέ θέλω να σάς ρωτήσω τίποτα.

Ναι τόσο τó σκοτάδι που δέ βλέπω τα μάτια σας, αισθάνομαι να με κυτάνε παρακλητικά άνάμεσα δάκρυα, που τά πλημμυρίζουν. "Ησυχάστε. "Η άνάστα είναι γρήγορη σά νάχατε περπατήση πολύ δρόμο.

Σας, σά νάχατε άποκάει από την κούραση μιάς όρας, δώστε μου τó χέρι σας. Δώστε μου τó άπαλό χεράκι σας. Μέσα στο σκοτάδι βρήκε ψηλαφιστά τα χείλιά της.

Μέληστε μου. Πέστε μου τόν πόνο σας. Δέν μπορώ να σάς ζητήση έξηγήσεις. "Όχι. Μιλήστε μου, αν θέλετε ν' άλαφρύνεται την ψυχή σας. Σ' αυτό τó άπο, όπου όλα είναι μάταια, όπου τά λουλούδια άνθίζουν, κι' οι πεταλούδες ζούνε μιάν ώρα, που δέ περνούν, τίς ψυχές, που πονάνε. "Η άποστολή μου είναι φίλος δσων έχουν άνάγκη ενός φίλου, προστάτης, ρεύουν μιά σκέψη και μιά συμπόνια. Είμαι στόν έρωτα, δ παραστάτης κι' ο οδηγός, ο έξομολογητής κι' ο δίνει την άφεση. "Εμαθα να συγχωρώ. Σας συγχωρώ. Μ' άγαπάτε; "Εμένα; Μά.. δέν ξέρετε τίποτα από τή ζωή μου, τίποτα από τις λύπες μου, τίποτα από τή ματά μου.

Ο Τόμ "Αμτρογγ είχε νάληνέσι πιά.

Τό σκοτάδι, τó βαθύγκριζο σκοτάδι, δέν τοξέω

μ' άφίνετε να φαντάζομαι.

—Είμαι τόσο άπονη, Τόμ! "Αφήστε με ν' άψιση.

Μή με ρωτάτε πιά. Μή τάτε τίποτα.

Ο Τόμ στεκόταν της.

Γυμνός, με τά χέρια

ριστικά αλλοιωμένα, μάτια άνέκφραστα άλλ

τος.

Η στάση του έδειχνε

ρά, πως δέ θά ύπο

πως δέ θά την άφινε ν

χωρίς ν' άπαντήση.

"Εκείνη, πάλι, χάρ

ρικά με τó δεξί της

μαραγαριταρένιο κολλ

της είχε χαρίσει πριν

και από τά μάτια της,

ροχα άμυγδαλωτά κα

μάτια της στάλαζε

θρόμπο τó δάκρυ.

Τό σκοτάδι, που

τριγύριζε, τó βαθύ

τάδι, όπου έτρεμε

τριανταφυλλι άντιφ

φωτιάς τόν τζακιού,

ήταν, λές, ως τά

της ψυχής τους.

Γιά λίγο μιά

βαθεία,—που άφνη

ται τó τσίρισμα τόν

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

την ψυχή.

—Ενα φως, ο θείος σελαγισμός της γαλήνης, καταύγαζε

τη σκέψη του.

—Σας συγχωρώ! έπανέλαβε.

—Άλλά, πρέπει πρώτα να σάς πώ, πρέπει να μάθετε...

—Τά είπατε όλα και σάς συγχωρώ.

—Εφτασε σ' αυτή του ένα συρτό, παιδιαστικό παράπο

νο, κάτι σαν συγκρατημένο κλάμμα.

Τήν ζήτησε ψηλαφιστά μέσα στο σκοτάδι και την άγκα

λιασε τρυφερά.

—Σας συγχωρώ, μικρούλα μου, φτωχή μου μικρούλα

—Η Ρίτα Κανταλί, άφέθηκε για μιά στιγμή, δίχως θέλη

ση, στην άγκαλιά του.

—Ήταν τόσο ήρεμος ο τόνος της φωνής του και τά μπρά

τσα που είχαν δεθί γύρω από τó κορμί της, δέν της θύμιζαν

τίποτα τó έρωτικό.

—Υστερα όμως ή λαχτάρα που σφίγγει, ο πόθος, που δι

νει τó χαρακτηριστικό τρέμισμα, τó τρέμισμα που κάνει τά

μπομπουκία να γίνονται φανταχτερά λουλούδια, ξανάρχι

σαν πάλι.

—Η πανέμορφη τραγουδίστρια, προσπάθησε τότε να του

εξέφνη πάλι.

—Μη.. μη. "Αφήστε με. Δέν άξίζω την άγάπη σας, δέν

μou πρέπει ή άγκαλιά σας..

Κι' όταν έπείσθη, πώς οι προσπάθειές της ήταν μάταιες,

πώς δέ θά μπορούσε να γλυτώση αλλοιώς, χωρίς να θέλη,

—Δέν ήμουν τίμια!

Περμένε πώς ο Τόμ "Αμτρογγ θά έλυνε τó άγκάλιασμά

του, πώς θά της φερνόνταν, ίσως, βίαια. πώς θά την έ

σπρωχνε.

—Αντί γ' αυτά άκουσε τη φωνή του να της ψιθυρίζει τρυ

φερά, κοντά στο αυτί:

—Σώπα, καλή μου! Μη μιλάς άλλο. "Ελα, έλα: μνή

κλαίς. Είσουνα ελίκρινής και καλή και τίμια. Ναι. Μη με

κυττάς έτσι με τά τρομαγμένα σου μάτια, που φέγγουν μέσα

στο σκοτάδι. Είπα τή λέξη: Τίμια. Μ' όλη μου την καρδιά

να συγχωρώ!

—Μά πώς μπορεί; "Όχι. Δέν καταλαβαίνω. Δέν μπορώ

να καταλάβω..

—Κι' όμως είναι τόσο άπλο και τόσο φυσικό.

—Εξοφίσε άπαλά, άπαλά τó άγκάλιασμά του και περνών

τας τó δεξί του μπράτσο, γύρω από τη μέση της, την ώδη

θρόνα και κάθισε κι' αυτός άπάναντί της.

—Τόν κύτταξε στο λίγο φέγγος του τζακιού, που φώτιζε

ελαφρά τó πρόσωπό του.

—Ενα ήρεμο χαμόγελο γαλήνευε τη μορφή του.

—Ήταν πελιδνή, μ' όλο, που τó αντιφέγγισμα του τζακι

της, νοτιομένα από τά δάκρυα, δίναν στο βλέμμα της μιά

έκφραση πόνου, που δέν είχε ξαναδύ.

—Είμαι άπλο και φυσικό, έπανέλαβε. "Από τότε που δ

μαρτήσατε πέρασε τόσοσ καιρός! Δέν είναι έτσι;

—Ναι!

—Είσατε τόσο πολύ νέα

και τόσο πολύ φτωχή. Φτω

χή και δυοτυχομένη. Δέν

είναι έτσι;

—Αυτό ναι. Ναι!

—Ναι, είσατε χωρίς κα

νένα στήριγμα. Χωρίς κα

λύγισε όπως λυγίζει ή πρω

το πάγωμά τις άνεμώνες

για κάμπου. "Η ζωή ήταν

σας μιά πίκρα. Μιά μ

Τά λόγια του την συνέ

περναν.

Ο τόνος της φωνής του

την ναούριζε,

—Ήταν τόσο αδύναμη έ

κείνη τη στιγμή και τόσο δυ

στυχομένη.

—Και τó άπαντούσε:

—Ναι! "Ό ναι!

—Κι' από τότε, από κεί

νο τόν μικρό καιρό, όλα έ

χουν αλλάξει. "Εγίνετε ή γυ

ναίκα που μπορεί να την ά

γαπώ. Πέστε μου δι είναι αλήθεια..

Δυό θολά δάκρυα στάλαξαν βαρυσά από τά ματόκλαδά της καθώς το άπάντησε.

—Ναι!

—Αί, λοιπόν τότε, όλα τά άλλα δέν ύπολογίζονται πιά. "Όλα τ' άλλα ξεχνιούνται μιά και λέτε. "Όλη μου τη ζωή τώρα, θά την φτιάξω δημοφ, άγνή. Είμαι βέβαιος πως τó λέτε αυτό. "Όταν φανή ο ήλιος και λύση την πρωινή παγωνιά που λυγίζει την άνεμόνα του κάμπου, τó λουλουδάκι που είχε γύρει, ύψώνεται πάλι προς τó φως. Τά χρώματά του είναι πιο όμοφα και κάτω από τó φως του καλού ήλιου είναι σίγουρο πως δέ θά τó ξανάρβη ή παγωνιά.

Σώπασε, έφερε τά κρινοδάχτυλά της στα χείλη του κι' ύστερα εξακολούθησε.

—Θά ήμουν ύποχρεωμένος να σάς συχωρέσω κι' αν ακόμα δέ σάς άγαπούσα. Είναι, λοιπόν, λόγος, έπειδή σάς άγαπώ να σάς άρνηθώ τη συχωρεσή μου;

—Τόμ!

"Εκείνος όμως δέν άπάντησε.

Σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

—Που πας Τόμ; Που μ' άφίνης μόνη μέσα σ' αυτό τó σκοτάδι;

—Θέλω να σ' άποδείξω πως σέ συγχωρώ για τó νεανικό παραστράτημά σου.

Πάω ν' άναγγείλω τούς άρραβώνας μας στις θείες μου και στόν κύριο ντε Ρότσαρντ.

—Η Ρίτα Κανταλί, σ' άκουσμα του δνόματος του ντε Ρότσαρντ, τινάχτηκε σά να τη δάγκωσε σκορπίος.

—"Αθελά της φώναξε στριγγά, λαχανιασμένα.

—"Όχι. "Όχι σ' αυτόν!

—Ο Τόμ γύρισε.

—Πώς; Γιατί όχι σ' αυτόν;

—Σωριάστηκε πάλι στην πολυθρόνα της και κρύβοντας τó πρόσωπό της με τά χέρια της, ώλόδυσε.

—Δέν.. δέν ξέρω.. Δέν θέλω!

—Ο νεαρός πάστορας ταραγμένος, έκανε ένα βήμα προς αυτήν.

—Μά γιατί τρομάξατε; ρώτησε.

—Τρόμαξα; "Όχι.. αλλά.. καταλαβαίνετε..Φοβάμαι μήπως ζαφνιαστή, μήπως πειραχτή.

—Και γιατί να πειραχτή; "Εχει κανένα δικαίωμα επά

νω σας;

—Η φωνή του έτρεμε φανερά από την άγωνία.

—Η Ρίτα Κανταλί προσπάθησε να διορθώση τó λάθος της.

—"Όχι. Μά τόν γνωρίζω από τόνσόν καιρό. Είναι πολύ παλιός φίλος..

—Θά τó κακοφανή που δέν του άνέφερα τίποτα έγω.

—Που δέν τόν προειδοποίησα. Που δέν τόν προετοίμασα.

—Μά δέ μου είπατε ποτέ, πως είσατε τόσο πολύ συνδεμένο. Τόσο στενά συνδεμένο. "Αν ύπαρχη τίποτ' άλλο πέστε το. Δέ μπορεί να είναι σοβαρό.

Σώπασε για μιά στιγμή, κατέβαλε μιά καινούργια προσπάθεια κι' εξακολούθησε μ' ένα θλιβερό τόνο στη φωνή του.

—"Επί τέλους αν.. αν σάς συμπαθούσε.. αν.. ήταν έρωτευμένος μαζί σας, πρέπει να μου τó πητε.

—Πέστε μου, ήταν έρωτευμένος μαζί σας;

—"Ακολούθησε σιωπή, για λίγες στιγμές. "Η Κανταλί φαινόταν σκεπτική, δίστοζε ν' άπαντήση επί τέλους έπιθύ

ρισε:

—Ναι. "Ισως για λίγο. "Όταν ήμουν στο Παρίσι.

—Σας άγαπούσε;

—"Η φωνή του προσπάθουσε να είναι σταθερή μά ήταν τόσο παράτονη!

—Δέ μπορώ ν' άπαγορεύσω σ' έναν άντρα να με βρίσκη εύχάριστη, νόστιμη, νά.

Είπεν ή Ρίτα σέ λίγο.

—Και σάς αγαπάει, πάλι, ακόμα;

—"Ξανάρώτησε" ο Τόμ "Αμτρογγ, μ' έσβυσμένη φωνή.

—

—

—

—

—

—

—

ΤΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥ

ΤΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥ

ΤΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥ

ΤΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥ

ΤΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥ

ΤΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Συνέχεια)

ναντίον τῆς Ἀρλέττας.

—Μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ αὐ-
τῇ ἡ ψιλικαντζοῦ;
—Μάλιστα.
—'Αλλὰ γιατί, μεταξὺ σοῦ καὶ αὐ-
τῆς, ἡ ματιὰ ἐκείνη, ἐκείνο τὸ γνέψι-
μο, ποῦ ἐσήμαινε νὰ φυλάγεται ἀπό-
μένας;
—Σεῖς τὸ ἐξηγεῖται ἔτσι. 'Εγώ
τὴν κατασκόπευα.
—'Ισως. 'Αλλ' ἔκλεισε τὸ μαγαζὶ
τῆς καὶ ἐξηφανίσθη.
—Γιατὶ ἐδισπίστησε πρὸς ὅλους
μας.
—Καί, κατὰ τὴ γνῶμη σας, εἶναι
συνένοχος;
—Μάλιστα.
—Δὲν εἶναι λοιπὸν ξένη καὶ σι-
βολοφονία τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου
Λεκουρσαί;
'Ο Φουζερῶλ ἀναπῆδησε. Θὰ ἐπι-
στευε κανεὶς ὅτι δὲν ἐγνώριζε τίποτε
γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα.
—Πῶς! Σκοτώθηκε ὁ κ. Λεκουρσαί
—Πρὸ τριῶν ὥρῶν τὸ πολὺ.
—Τριῶν ὥρῶν; Σκοτώθηκε ὁ Λε-
κουρσαί; 'Αλλ' αὐτὸ εἶναι τρομερὸν!
--Τὸν ἐγνώριζατε καλῶς, δὲν εἶναι
ἔτσι;

—Ἐξ δνόματος μόνον. Ἐγνώριζα
 ὅμως ὅτι οἱ ἐχθροὶ μας ἐπρόκειτο νὰ
 τὸν ἐπισκεφθῶν, ὅτι ἤθελαν νὰ ἐξα-
 γοράσουν τὶς ὑπηρεσίες του καὶ δὲν
 ἤμουν καθόλου ἡσυχος γιὰ τὶς προ-
 θέσεις τῶν.

—Εἰσθε βέβαιος ὅτι αὐτοὶ ἐνῆργη-
 σαν καὶ στὶς δύο περιστάσεις;

—Βέβαιος!

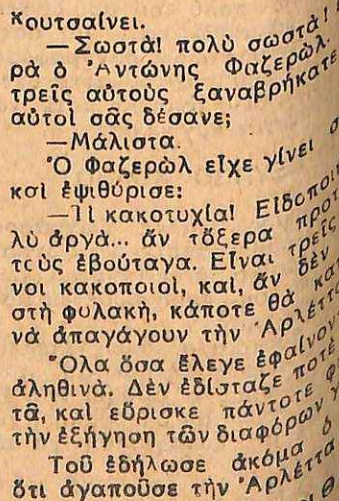
—Ἐχουν λοιπὸν χρήματα, ὥστε νὰ
 προσφέρουν πενήντα χιλιάδικα!

—Σπουδαῖο πρᾶγμα! φτάνει ἡ πώ-
 λησις ἐνὸς μονάχα διαμαντιοῦ.

—Τὰ δνόματα τους;

—Δὲν τὰ ξέρω.

—Θὰ σᾶς τὰ πῶ ἐγὼ, ἐν μέρει τοῦ-
 λάχιστόν, ἔκανε ὁ Δ' Ἐννερῆ κυττά-
 ζοντάς τον. Εἶναι ἡ ἀδελφὴ τῆς Τρι-
 ἀνον, κάποια κυρία Λαυρεντία Μαρ-
 τέν, ποὺ εἶχε νοικιάσει τὸ κατάστημα..
 Εἶναι ἓνας ἄντρας πολὺ γέρος, ποὺ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V'
ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Στὸ διὰστημα, ποῦ ὁ Δ' Ἐννερῆ
ἦσαν στὸ σπῖτι του γιὰ νὰ κατορ
ταση, ὅπως εἶχε διαμορφωθῇ στὴν κατὰ
ἡ δὲ ὁ ἀντίπαλός του φαίνεται
ἐπετρεῖ νὰ «προωθῇ» πολὺ μα
—καὶ πότε τῆς παρατάξεώς του
λαοῦ τῆς ἀγοραπωλείας; ρώτησε
—Μέσα σὲ τρεῖς ἢ τέσσερες ἔβδο
δες.
Ἡ Ἀρλέττα ἐπλησίασε χλωμὴ ἀ
μὴ καὶ ταραγμένη
—Πᾶμει εἶπε Δὲ θέλω νὰ μείνω
σου βεβαίως ἐδῶ, οὔτε καὶ νὰ μάθω
μὴν. Ἀργότερα, καὶ οὔτε κι' ἡ μαμὰ μου νὰ
—Μάλιστα, ἀργότερα, εἶπε ὁ Δ'
Ἐννερῆ. Εἰς τὸ μεταξὺ ὅμως πρέπει
νὰ ἐπιπροφυλάτουμε πολὺ προσεκτι
—Ἐμείναν σύμφωνοι νὰ συνεργα
τοῦ, ὁ Δ' Ἐννερῆ ζήτησε συγγνώ
—Ἡ συμμαχία εἶχε κλεισθῇ. Συμ
α δύο ἐχθρῶν, ποῦ δὲν ἔπαυαν νὰ
ἀλλήλοισον. ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ
βγήκαν ἀπὸ τὸ γκαράζ, καὶ ἡ Ἀρ

λέττα, παρεκάλεσε τὸ Φαζερῶλ νὰ φωνάξῃ ἕνα ταξί γιατ' ἦταν κατὰκο-
πη. Ἀμέσως δέ, καθὼς ἔμεινε μόνη
μὲ τὸ Δ' Ἐννερῆ, τοῦ εἶπε:
—Καταλαβαίνω πῶς σὰς ἀδίκησα,
φίλε μου Ἐκαμα τόσα χωρὶς νὰ σὰς
εἰδοποιήσω, καὶ πράγματα μάλιστα
ποῦ δὲ θιγὰς ἦταν εὐχάριστα.
—Καὶ εἶσαι εὐ υγῆς, εἰν' ἀλήθεια;
Ἡ Ἀρλέττα ἐβεβαίωσε:
—Θὰ εἶμαι τέλεια εὐτυχισμένη, ἂν
διατηρήσω τὴ φιλία σου.
—Ἀλλὰ, γιὰ σένα Ἀρλέττα, δὲν
αἰσθάνομαι φίλα.
Καὶ, ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε,
ἐπέμεινε:
—Καταλαβαίνεις, βέβαια, τί θέλω
νὰ πῶ, Ἀρλέττα;
—Τὸ καταλαβαίνω, ἀλλὰ δὲν τὸ
πιστεύω... ὄχι, ὄχι! Ἀρκεῖ ὡς ἐδῶ.
—Τί ἀλλόκοτη ποὺ εἶσαι! Σοῦ τὸ
εἶπα ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. Κοντά
σου, αἰσθάνομαι ἀκόμα τὴν ἐντύπωσιν
ὅτι κάτι κρύβεις, κάποιον μυστικόν...
κάποιον μυστικὸν ἀπὸ δόλα ἐκείνα, ποῦ
δημιουργοῦν γύρω μας μυστήρια...
—Δὲν ἔχω κανένα μυστικόν, ἐβε-
βαίωσε ἡ κόρη.
—Ἐχεις, ἔχεις, καὶ θὰ σ' ἐλευθε-
ρώσω ἀπ' αὐτό, ὅπως θὰ σέ ἀπαλλά-
ξω ἀπὸ ὅλους σου τοὺς ἐχθρούς.
Τοὺς γνωρίζω ὅλους τώρα, τοὺς εἶδα
νὰ ἐνεργοῦν... τοὺς ἐπιτηρῶ... ἔναν
κυρίως Ἀρλέττα, τὸν πιὸ ἐπικίνδυνον
καὶ τὸν πιὸ πανοῦργο...
Ἦταν ἔτοιμος νὰ κατηγορήσῃ τὸ
Φαζερῶλ, καὶ κατάλαβε πῶς κι' ἡ Ἀρ-
λέττα τὸ περίμενε. Δὲν τόκαμε ὁμῶς
γιατὶ τοῦ ἔλειπαν οἱ ἀποδείξεις. Τῆς
εἶπε νὰ τραβήξῃ τὸ δρόμον τῆς καὶ νὰ
φροντίσῃ νὰ τὸν δεχθοῦν στὸ μέγαρο
Μελαμάρ, πράγμα ποῦ ἐκείνη τοῦ ὁ-
πεσχέθη.
Ὁ Φαζερῶλ γύριζε.
—Μιὰ λέξῃ ἀκόμα, εἶπε ὁ Γιάννης.
Εἶσαι πραγματικὰ φίλη μου;
—Ἀπο τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου.
—Τότε λίγη ὑπομονή, Ἀρλέττα.
Ἐνα ἀμάξι περιμένει στὴν ἄκρῃ
τῆς δεινροστοιχίας. Ὁ Φαζερῶλ καὶ
ὁ Δ' Ἐννερῆ ἐσφίξαν καὶ πάλι τὰ χέ-
ρια καὶ ἡ Ἀρλέττα ἔφυγε μαζί μὲ τὸ
μνηστήρα τῆς.
—Πήγαίνε, ἀνθρωπάκο μου, ἐσκέ-
φθηκε ὁ Γιάννης καθὼς ἐκείνοι ἀπο-
μακρύνοντο, πήγαίνε. Ἐχὼ τουλοῦ
μιάσει πολύ δυσκολώτερος ἀπὸ δόλου,
καὶ ὀρκίζομαι στὸ Θεό, ὅτι δὲ θὰ παν-
τρευτῇς τὴ γυναῖκα ποῦ ἀγαπῶ, καὶ
ὅτι δὲ θὰ κατοικήσῃς στὸ μέγιστον Με-
λαμάρ, καὶ ὅτι θὰ παραδώσῃς τὸ
κορίλλε μὲ τὰ διαμάντια.

Ἡ δολοφονία τοῦ δημοτικοῦ συμ-
βούλου Λεκουροῦ καὶ οἱ περιστά-
σεις ὑπὸ τὰς ὁποίας εἶχε ἐκτελεσθῇ,
ἀναστρώσαν τὴν κοινὴ γνώμη. Ἐ-
τσι δὲ ἡ Λαυρεντία, ὁ γέρος ποῦ
κούτσαине, κι' ἡ παληαντζοῦ Τριανόν
ἔγιναν περιβόητοι μέσα σὲ λίγες
μέρες.
Ὁ Δ' Ἐννερῆ ἔβλεπε τὴν Ἀρλέ-
ττα κάθε μέρα στὸ μέγαρο Μελα-
μάρ. Ἡ Γιλβέρτη δὲ λησμονοῦσε
τὴν τόλμην μὲ τὴν ὁποία ὁ Γιάννης
τὴν εἶχε φυγαδεύσει καὶ τὸ ρόλο ποῦ
εἶχε παίξει. Ἐγίνε λοιπὸν δεκτὸς
μὲ κάθε προθυμία στὸ μέγαρο, μὲ
ἐρμὴ σύσταση τῆς Ἀρλέττας.
Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ εἶχαν ἕνα

κτῆσαι κάπως τὸ θάρρος τῆς ζωῆς, ἄν
καὶ ἀποφασισμένοι νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ
Παρίσι καὶ νὰ πουλήσουν τὸ μέγαρό
τους. Ὅταν εὐχαριστημένοι γιὰ τὴν
εὐτυχία τῆς Ἀρλέττας ποῦνταν ἐν-
θουσιασμένη γιατί θὰ ἐκπληροῦτο τὸ
δνειρό της. Ὅπως ἔλεγε συχνά, τὸ μέ-
γαρό θὰ γινόταν «ἐστία τοῦ Ταμείου
τῶν προικοδοτήσεων».

Τὸ πρᾶγμα ὁμως ἐξάλιζε κυρίως
τὸ Δ' Ἐννερῆ. Τόσο μεγάλα σχέδια,
ἀγορά τοῦ μεγάρου, συνεταιρισμός,
ἐγκαταστάσεις, ἔδειχναν πὼς ὑπῆρχε
γερὴ περιουσία. Ἀπὸ ποῦ προήρχετο

Οἱ πληροφορίες ποῦ εἶχε λάβει ὁ
ἀστυνόμος Μπεσοῦ ἀπὸ τὸ Προξενεῖο
καὶ τὴν Ἀργεντινὴ Πρεσβεΐα, ἔβεβαι-
ωναν ὅτι κάποια οἰκογένεια Φαζερώλ
εἶχε ἐγκατασταθῇ στὸ Μπουένος—Ἀ-
ῦρες ἔδω καὶ εἴκοσι περίπου χρόνια,
καὶ ὅτι πατέρας καὶ μητέρα εἶχαν
πεθάνει μετὰ δέκα χρόνια... Οἱ ἄν-
θρωποι διώμα αὐτοῖ ἦσαν ἄποροι καὶ
ἀναγκάστηκαν νὰ ἐκπατρίσουν τὸ
γιὸ τους Ἀντώνη, νεαρῶτατον ἀκόμα.
Πῶς αὐτὸς ὁ Ἀντώνης, ποῦ οἱ Μελα-
μάρ ἀπὸ τότε εἶχαν γνωρίσει φτωχόν,
εἶχε πλουτίσει ἔσφαικα; Πῶς... ἂν ὁ-
χι ἀπὸ τὴν κλοπὴ τῶν θαυμαστῶν
διαμαντῶν τοῦ Βάν Χοῦμπεν;

Ἔνα πρωτὶ δ' Ἐννερῆ, ποῦ δὲν ἔ-
παυε νὰ παραμονεύῃ τὸν ἀντιζηλό
του, συνήντησε τὸ Φαζερώλ μπράτσο
μὲ μπράτσο μὲ τὸ Βάν Χοῦμπεν νὰ
κουβεντιάζουν μὲ ἐνδιαφέρον. Πῆραν
τὴν ὁδὸ Λαμπόρντ καὶ σταμάτησαν
ἐμπρὸς σ' ἓνα μαγαζὶ κλειστὸ. Μὲ τὸ
δάχτυλο ὁ Βάν Χοῦμπεν ἔδειξε τὴν ἐ-
πίγραφη: «Πρακτορεῖο Μπάρνερ καὶ
Σίας» Καὶ ἀπομακρύνθηκαν μιλοῦντες
ζωηρά.

—Αὐτὸ εἶναι, ἔσκαφθι ὁ Γιάννης.
Οἶδού κατεργαρέυι συνεννοήθηκαν νὰ
συνεργασθοῦν. Ὁ Χοῦμπεν μὲ πρῶδω-
κε καὶ διηγεῖται στὸ Φαζερώλ, ὅτι ὁ
Δ' Ἐννερῆ εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν πρῶτον
Μπάρνερ. Μά, ἕνας ἀλλήτης σάν τὸ
Φαζερώλ δὲ θ' ἀργήσῃ ν' ἀνακαλύψῃ,
ὅτι Μπάρνερ καὶ Ἀρσέν Λουπέν εἶναι
ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Καὶ τότε
μὲ καταγγέλλει. Ποῖος θὰ φάῃ τὸν ἄλ-
λον; ὁ Λουπέν ἦ ὁ Φαζερώλ;

Πέρασε λίγος ἀκόμα καιρὸς. Ἡ με-
ταξὺ τους ἔχθρα μεγάλωνε καὶ φανε-
ρῶντο διαρκῶς καὶ περισσότερο.

Ὁ Φαζερώλ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὀδη-
γήσῃ τὸ Βάν Χοῦμπεν στὸ τσάι τῶν
Μελαμάρ, καὶ ὁ Χοῦμπεν ἔδειξε ἀπό-
λυτο ψυχρότητα ἀπέναντι τοῦ Γιάννη.
Μίλησε γιὰ τὰ διαμάντια καὶ διεκῆ-
ρυξε ὅτι ὁ Ἀντώνης Φαζερώλ εὐρί-
σκειτο στὰ ἴχνη τοῦ κλέφτη. Καὶ τὰ
εἶπε αὐτὰ μὲ τόνο τόσο ἀπειλητικὸ
ὥστε ὁ Δ' Ἐννερῆ ὑπὸ πτευσεν, ὅτι ἴ-
σως ὁ Φαζερώλ εἶχε σκοπὸ νὰ ἐνοχο-
ποιήσῃ αὐτόν.

Ἡ μάχη λοιπὸν δὲν θὰ ἀργοῦσε.

Κατὰ τὶς βᾶσιμες πληροφορίες τοῦ
Δ' Ἐννερῆ ἀπὸ τὸ Μπεσοῦ καὶ ἀπὸ
τὸν πορτιέρη τοῦ «Μοντιὰλ Παλάς»
ὅπου διέμεναν ὁ Φαζερώλ, δὲν ἔπερνε
ποτὲ ἐπιστολὲς καὶ δὲν ἔδεχετο ἐπι-
σκέψεις.

Ἔνα πρωτὶ, ἐντούτοις, εἰδοποιήθη-
κε ὅτι κάποιο τηλεφώνημα εἶχε ἀκού-
σθῃ μεταξὺ μιᾶς γυναίκας καὶ τοῦ
Φαζερώλ. Ραντεβοῦ γιὰ τὶς ἑνδεκα κα-
μισὴ τὸ βράδυ στὸν κήπο τοῦ Ἰδεΐου
τοῦ Ἀρεως, «στὴν ἴδια θέσιν μὲ τὴν
ἄλλη φορὰ».

Κατὰ τὶς ἑντεκα ὁ Δ' Ἐννερῆ περ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΞΕΨΥΧΙΣΜ

Ο Ζάν Λιβεραί, ξνοιωσε τὰ πόδια του νὰ λυγίζουν, κα-
θὼς ὁ γιατρός, περνώντας τὸ κατῶφλι τοῦ φτωχικοῦ του,
τοῦ δὴλῳσε μ' ἕνα τόνο φωνῆς γεμῆτο συγκίνηση.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας... Οὕτε παρὰ τὰ
σεῶς κἂν λίγων ἡμερῶν, τῆς μαρτυρικῆς τῆς ζωῆς... Θὰ
ταν ἔγκλημα ἄλλωστε, ἀφοῦ τόσο ὑποφέρει... Θάρρος, καὶ
φρόντισε νὰ κάνης τὶς τελευταῖες στιγμές τῆς ὅσο μπορεῖς
πιο εὐχάριστες.

Πιάστηκε στὸ κλεισμένο πορτόφυλλο, καὶ ἄφησε τὰ δά-
κρυα, πού μὲ κόπο κρατοῦσε, μ' ἑρὸς στὸ γιατρό, νὰ κυλί-
σουν θερμά, καυτά, στὰ ὠχρά μάγουλά του...

Ταυτόχρονα, ἀπ' τὴ θολωμένη σκέψη του, περνοῦσαν
ὅλες οἱ φάσεις τῆς γεμάτης μεταπτώσεις ζωῆς του...

Θυμόταν πῶς, ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, ὅταν πῆρε τὸ
διπλωμά του τῆς νομικῆς καὶ διωρίστηκε ὑπάλληλος στὸ Ὑ-
πουργεῖο Δ. καισσύνης, ἐγνώρισε ἕνα βράδυ, περνώντας τὴ
Ρὺ ντέ λά Παί, τὴ Σουσάνα, τὴ φτωχή, ἀγαπημένη του
γυναῖκα, πού τώρα παράδερνε στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου,
ὅπου σὲ λίγο θ' ἄφηνε τὴ στερνὴ τῆς πνοῆς... Ἦταν ὑπάλ-
ληλος σ' ἕνα μοδιστράδικο, ἀπ' ὅπου ἔβγαινε τὴν
ῶρα ἐκεῖνη καὶ τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν.

Ἦταν κι' οἱ δυὸ νέοι κι' ὠραῖοι, καὶ ἕνα χαμόγελο ἀν-
θισε αὐθόρμητα καὶ ταυτόχρονα, στὰ ρόδινα χεῖλούς τους, σ'
αὐτὸ τ' ἀλληλοκύτταγμά τους... Προσπέρασαν τραβώντας
καθένας τὸ δρόμο του, μὰ δυὸ φορές, κι' οἱ δυὸ, ξανάστρε-
ψαν τὰ κεφάλια πίσω καὶ ξαναχαμογέλασαν... Τὸ ἄλλο

βράδυ, ὁ Ζάν, πού
τὸ φωτεινὸ βλέμ-
μα τῆς Σουσάνας,
τὸ γλυκὸ τῆς χα-
μόγελο καὶ τὸ
τριανταφυλλίπρο-
σώπακι τῆς εἶχαν
χαράχθῃ στὴν ψυ-
χή του, περίμενε
τὴν ῶρα πού θὰ
σχολνοῦσε ἐξωᾶπ'
τὸ κατῶφλι...

Ὅταν ἐκεῖνη ἐ-
βγήκε καὶ τὴν πλη-
σίασε, δὲν παρα-
ξενεύτηκε διόλου,
λὲς καὶ τὸν περι-
μενε. Τὸ εἰδύλλιο
ἄρχισε καὶ γρήγο-
ρα, ὅπως ἦσαν

μόνοι στὸν κόσμο, ἀκολούθησε ὁ γάμος... Ἡ ζωὴ τους, ὅ-
πως ἦσαν ὀλιγαρκεῖς κι' εἰργάζοντο κι' οἱ δυὸ, περνοῦσαν
ὠραιότερο μέλλον...

Ἐνα χρόνο ἀργότερα, ἡ Σουσάνα ξνοιωσε πῶς θὰ γι-
νόταν μητέρα, κι' αὐτὸ μεγάλωσε τὴν εὐτυχία τους... Ὅ-
πως μάλιστα, στὸ εὐχάριστο αὐτὸ γεγονὸς, προστέθηκε τὶς
παραμονὲς τοῦ τοκετοῦ κι' ἡ προαγωγή τοῦ Ζάν, τὸ ταιρια-
σμένο ζευγάρι, ἀτένιζε τὸ μέλλον γεμῆτο αἰσιοδοξία κι'
αὐτοπεποίθηση... Κι' ἡ Σουσάνα, ἔλεγε τότε στὸ σύ-
ζυγό της...

— Ὑστερα ἀπ' τὸν τοκετὸ, ἀγαπούλα μου, θέλω νὰ μοῦ
πάρης ἕνα παλτὸ ἀπὸ σινσιλά, ἀληθινὸ σινσιλά ὅμως.
Κι' ὁ Ζάν, τὴν φιλοῦσε καὶ τῆς τὸ ὑποσχότανε.

Δυστυχῶς, σὰν κάποια στρίγγλα μοῖρα νὰ μάτιασε τὴν
εὐτυχία τῶν δύο νέων, ὁ τοκετὸς ἦταν δύσκολος κι' ὕστε-
ρα ἀπὸ «Καισαρικὴ τομή», πού βράδυνε μάλιστα νὰ γίνη,
βγάλαν τὸ βρέφος—ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι—νεκρό...

Τὰ οικονομικά τοῦ ζεύγους κλονιστήκανε, καὶ τ' ὄνειρο
τῆς Σουσάνας γιὰ τὸ μαντῶ δὲν πραγματοποιήθηκε. Λίγο
ἀργότερα πάλι, παρουσίασε συμπτώματα περιτονίτιδος,
καὶ οἱ γιατροὶ τῆς ἀπαγόρευαν νὰ δουλεύῃ, τῆς
ἐπέβαλαν δίαιτα καὶ ταχτική θεραπεία, ἀν δὲν ἤθελε νὰ
καταντήσῃ φυματική...

Ὁ φτωχὸς Ζάν, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ ἀντιμετω-
πίσῃ τὴν κατάσταση αὐτή, νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ἐγράφε ἀν-
τίγραφα συμβολαίων σπiti, ἔκοψε τὸ τσιγάρο, ἔπαψε νὰ
φροντίζει τὴν ἐμφάνισή του, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔλειπε τίποτα τῆς
ἀγαπημένης του... Τοῦ κάκου ὅμως, ὁ καὶ μὲς γιὰ τὸ χα-
μὸ τοῦ παιδιοῦ τῆς, πού θὰ τὸν μετρίαζε ἡ ἀφοσίωσή της
στὴν ἐργασία, ἀν δὲν τὴν ἐμπόδιζε ἡ ἀρρώστειά της, ἡ

θλίψη τῆς γιὰ τὶς στερήσεις καὶ τοὺς κόπους στοὺς
γιὰ χατῆρι τῆς ὑποβαλλότανε ὁ καλὸς τῆς Ζάν.

Τοῦ κάκου ὁ φτωχὸς Ζάν μεταχειρίσθηκε ὅλα τὰ
τῆς ἐπιστήμης γιὰ ν' ἀντιμετώπισῃ τὸ τρομερὸν

Ἀκολουθοῦσαν μόνον μερικὲς ἀπατηλὲς ἐνδείξεις
λιτερεύσεως πού ἔκαναν τὴν Σουσάνα νὰ λέῃ :

— Τώρα, πού θὰ γίνω καλά, γλυκέ μου Ζάν καὶ
κουφιοθῆς οικονομικά, θὰ κάνης ἕνα κουστοῦμι ροῦ-
πρῶτα κι' ὕστερα θὰ μου πάρης καὶ μένα τὸ παλ-
τὸ ἀληθινὸ σινσιλά, αἱ !

Σὲ λίγο ὅμως πάλι, μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῶν ἐποχῶν,
ξαναγύριζε ὥσπου τώρα, μὲ τὶς πρῶτες φθινο-
πνοές, ἦρθε τὸ τελικὸ χτύπημα. Οἱ μέρες
Σουσάνας ἦταν μετρημένες κι' ὁ γιατρός τοῦ
νὰ φροντίσῃ νὰ τῆς κάνῃ ὅσο μπορούσε πιο εὐχά-
ριστες τὶς τελευταῖες στιγμές. Μὰ πῶς ;

Στὸ δίλημμα αὐτὸ, ὁ Ζάν ἀναστένανε πικρά,
Ὀκτώβριος κι' εἶχε προεξοφλήσει καὶ τὸ μισθὸ τοῦ
τίου... Κι' ἀπ' αὐτόν, στὴν τσέπη του, μόλις ἀπέμει-
νε χιλιόφραγκο, πού μόλις θάφθανε γιὰ λίγες μέρες
ἕνα παλτὸ ἀπὸ σινσιλά, τὸ μόνο πράγμα πού θὰ
ἀγαλλίασῃ τὴν ἀγαπημένη του ἐτοιμοθάνατη, αἱ-
κλήρη περιουσία. Ἄν μποροῦσε νὰ προεξοφλήσῃ
ἀκόμη μισθοὺς γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἀνεκπλήρωτο
τῆς ζωῆς τῆς ὄνειρο !

Σκούπισε τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια του, πῆγε
καὶ μ' ἕνα ἐπίπλαστο χαμόγελο στὰ χεῖλη, πέρασε
δωμάτιο τῆς ἀρρώστιας.

Ἐκεῖνη, ὠραία σὰν μιὰ κούκλα κέρινη, κοιμόταν
ρουανασαίνοντας... Πλάι της, στὸ μικρὸ κομοδίνο, ἦταν
ταγὲς, ποῦχε γράψῃ ὁ γιατρός. Τῆς πῆρε καὶ βγήκε
ἔξω, καθὼς ἀφηρημένος εἶχε πάρῃ ἄλλη κατῶ-
τὸ βλέμμα του σταμάτησε, σὲ μιὰ βιτρίνα τοῦ
χε διακρίνει ἕνα θαυμάσιο γυναικεῖο μαντῶ ἀπὸ
πού ἔγραφε: 675 φράγκα. Ὁ φτωχὸς Ζάν ἔτριψε
τοῦ σὰ νὰ μὴ πῆτε σὲ ὅτι εἶχε διαβάσει καλά τὸ
ριθμὸ τῆς τιμῆς. Ἐν τούτοις ἐμπῆκε μέσα καὶ τὸ
— Εἶναι ἀπομίμηση, τοῦ εἶπε ὁ ὑπάλληλος, μὰ
νὰς εἰδικὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ... Νάσθε ἀνα-
τὸ πλήρωσε, τὸ πῆρε καὶ βγήκε γεμῆτος ἀν-
Τώρα μποροῦσε νὰ προσφέρῃ στὴν ἀγαπημένη
πιο μεγάλη ἀνακούφιση πού μποροῦσε νὰ ἔλπισῃ.
ἔφθασε σπiti, βρήκε τὴ Σουσάνα ν' ἀγκομαχᾷ ἀπ'
τὸ καὶ τὴν τρομερὴ δύσπνοια. Ἄνοιξε τὸ δεῖμα
στὰ γεμᾶτα θαυμασμό, ἔκπληξη κι' εὐτυχία,
ἀπλῶς τὸ παλτὸ...

— Εἶναι δικό μου, Ζάν, ἀληθινά, δικό μου, δὲ μὲ
— Δικό σου, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε μὲ τὸ φυσικώτε-
τοῦ κόσμου. Ὁ γιατρός μοῦ εἶπε πῶς σὲ λίγες
σηκωθῆς καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ κάνουμε ἕνα ταξιδάκι
φθῆκα λοιπὸν πῶς εἶχες ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα παλτὸ
πῆρα αὐτὸ τὸ «σινσιλά» πού θὰ σ' εὐχαριστοῦσε.

Ἡ ἀρρώστη τὸν κύτταξε εὐγνώμονα κι' εἶπε :
— Μὰ μιὰ ἀληθινὴ «σινσιλά» Ζάν, κοστίζει πολὺ
— Ἀρπάξε τὸ χέρι του καὶ μὲ φωνή πού ἔτρεμε
Μήπως... τὸ ἔκλειψε Ζάν ;

Ἐκεῖνος ἔσκυψε σιωπώντας τὸ κεφάλι.
— Ἀγάπη μου, χρυσέ μου ! πρόφερε ἡ Σουσάνα,
νοντας μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο τὸ μαντῶ, σὲ
κορμὶ τῆς. Ἦξερα πῶς μ' ἀγαπᾷς μὰ δὲ φανταζόμουν
ἕνα δυνατό βήχας τῆς ἔκοψε τὴ φωνή... Ἐνα
ματος πηχτοῦ, κεραμιδῶχρωμου, ἔξφυγε βαρὺ
χρῶμα χεῖλη τῆς, καὶ τὸ κεφάλι τῆς ἔγειρε
ἐξίλαρι.

— Σουζάν, μικρή μου, θάρρος ! Σὲ λίγο θὰ
ὁ Ζάν.

Ἐκεῖνη, μισάνοιξε τὰ μάτια, καὶ μέλλισε.
— Σ' εὐχαριστῶ, γλυκέ μου, σ' εὐχαριστῶ
μοῦ τὸ φορέσης σὲ παρακαλῶ, νὰ φύγω μ' αὐτὸ
κρυνὸ μου ταξίδι... Μόνο, γιὰ νὰ μὴ μελὴν βάρος
χὴ μου, ἀγάπη μου, τώρα πού δὲ θὰ ἔχῃς πιά
δὰ, φρόντισε νὰ τὸ πληρώσης !

Σώπασε, κι' ἡ μορφή τῆς ἔγινε ἀκόμα χλωμότερη
στόσο, τὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς, στὴν ἐκπλήρωση
δικοῦ τῆς ὄνειρου, μαρτυροῦσε πῶς ὁ θάνατός της
ὁ πιο γλυκὸς λυτρωμός...

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΡΟΖΑΛΙΝ ΡΥΣΣΕΛ

MC. 44522
1967

ΚΕΚΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

Οι βρυκόλακες εί-
ναι πολύ βολικοί,
έλεγε κάποτε ο Τζιμ
Τέξ. Τους αποδίδουμε
συχνά τις πιο αλλόκοτες
επεμβάσεις.

— Εγώ δε τους χρεωστώ το μεγαλύτερο φόβο της ζωής μου.
— Σας ακούω.

— Ήμουν καλεσμένος από το φίλο μου τον Τζοκ Κίγκμαν, τον πλούσιο βιομήχανο, για να περάσω μερικές μέρες στον ιστορικό του πύργο του Μπένταμ, που μόλις είχε αγοράσει και όπου αυτός φιλοξενούσε τους φίλους του, βοηθούμενος από την χαριτωμένη γυναίκα του Μάρυ.

— Την γνωρίζω. Μιά νόστιμη ξανθούλα...
— Λίγο σεμνότυφο, δεν είναι έτσι;

— Ακριβώς. Και αυτό είναι που κάνει την ιστορία μου, πού διασκεδαστική.

— Περιμένουμε έναγωνίως τη συνέχεια.

— Λοιπόν έφθασα ξαφνικά στο φίλο μου του Κίγκμαν, την ημέρα ακριβώς όπου δεν μ' έπερίμενε πιά. Ήταν, φθιχτώνε γρήγορα Είχα πάρει τη μοτοσυκλέττα μου και έφθασα στο σούρουπο. Η τοποθεσία ήταν θαυμασία, ελαφρά δεν θά σάς κάνω βαρετές περιγραφές...

— Τι κρίμα!
— Θα σάς πω απλώς πώς ο πύργος των Κίγκμαν, αν και μικρός, ήταν πολύ ενδιαφέρον λόγω της αρχαιότητάς του. Ο φίλος μου, Τζακ όμως, πού με υπεδέχθη, έκοψε τον ένθουσιασμό μου λέγοντας.

— Τό ξέρεις πώς αυτός ο πύργος είναι στοιχειωμένος;
— Πώς αυτό; ρώτησα εκπληκτός.

— Νά, ανεξήγητα έντελως, ακούγονται περίεργοι κρότοι ανάμεσα στους διαδρόμους, και τη νύκτα...
— Τον διέκοψα άμέσως.

— Σε παρακαλώ μην ξεκολλουθήσης. Δεν είναι και τό-
σο διασκεδαστική αυτά που μου λές.

— Μπα, πρόφεραν άπλά ο Τζακ. Συνήθεια είναι κι' αυτά.
— Τον έκύτταξα με περιέργεια Διατηρούσε όλη του τη σοβαρότητα.

— Ξαφνικά ένοιωσα ένα ρίγος να διατρέχει το σώμα μου...
— Παρά πρέπει να προσέσω ότι ήταν μάλλον από κρύο, για να φθώσω πριν νυκτώση στο Μπένταμ, είχα ιδρώσει ακόμα πολύ. Ήμουν μούσκεμμα. Ένω το σαλόνι όπου βρι-
σκόμασσε ήταν παγωμένο. Αν και λίγο διστακτικά, γιατί
δεν μ' άρέσει να ένοχλώ τον κόσμο, έρώτησα τον φίλο μου,
που μπορού να πάω ν' αλλάξω πουκάμισο. Είχα δει, που
χρησιζόταν σ' ένα βαλιτσάκι του χεριού.

— Είναι πολύ εύκολο, μου άπάντησεν ο Κίγκμαν. Έ-
πειδή όμως το δωμάτιο πού σου προορίζεται, δεν είναι έ-
ξω λίγο θα γυρίση κι' η γυναίκα μου από το πάρκο να σε
χαιρετήσει.

— Ο Κίγκμαν με ώδήγησε, λοιπόν, στο δωμάτιό του, πού
ήταν μεγάλο και όρατο, με πολύ ψηλό ταβάνι και γεμάτο
από μεγαλοπρεπή παληά, πολύτιμα, έπιπλα, κι' ένα κρεβ-
βάτι με τετράγωνες κολώνες, όπως στον παλιό καιρό και
που οι τοίχοι του ήταν σκεπασμένοι με βαρείες ταπε-
ταρίες.

— Άμέσως άρχισα να άνησυχώ. Έφ' όσον το σπίτι ήταν
στοιχειωμένο, έπρεπε να είναι κι' αυτό το δωμάτιο. Άλ-
λωστε δεν το είχε πει κι' ο Τζακ;

— Άσυνειδήτως έρριξα μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

— Μου κάτω από το κρεβάτι, έβγαλαν μιά ματιά πίσω από τις ταπετα-
ρίες και κάτω από το κρεβάτι.

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

πόρτα και αν και δεν
έβλεπα τίποτε, είχα
την έντύπωση πως μιά
μορφή άέρινη, κάτι

σαν ασύλληπτο φάσμα και έξαιρετικά ευκίνητο, έμπηκε
στο δωμάτιό μου, και διευθύνετο προς έμένα, πού του γύ-
ριζα την πλάτη, κουκουλωμένος μέσ' στο πουκάμισο, πού
δεν βρήκα την ψυχραιμία ν' αποβγάλω.

— Βουβός και άκίνητος από το φόβο, περίμενα... Όχι δ-
μως πολλήν ώρα, γιατί ξαφνικά το φάντασμα με κύτησε

— Σας χτύπησε; Σε ποιά μέρος;
— Αυτό κυρία μου, είναι δύσκολο να το καθορίσω. Άρ-
κεϊ να σκεφθίτε μόνο πως το κάτω μέρος των μελών μου,
ήταν αιχμαλωτισμένο από το πανταλόνι μου το επάνω δε
από το πουκάμισο... Σκεφθίτε τι άπέμενε για χτύ-
πημα.

— Να μη τ'α πολυλογούμε, είπεν ο γιατρός, ήταν ένα
ράπισμα στο αντίθετο μέρος του προσώπου.

— Ακριβώς.
— Και άσφαλώς αυτό το χέρι θά ήταν παγωμένο και ά-
ποκρουστικό σύμφωνα με τις παραδόσεις.

— Γελασθήκατε! Δεν ήταν διόλου παγωμένο, και άντι-
θέτως μου φάνηκε άπαλό και λεπτό.

— Περιέργο, I πολύ περίεργο.
— Υπάρχει και συνέχεια. Το
φάντασμα ταυτοχρόνως έσκα-
σε στα γέλοια
και έξηφανίσθη

— Θα μάς έξη-
γήσετε λοιπόν
περί τινος έ-
πρόκειτο;

— Δεν μίλησα
σε κινένα για
την περιπέτειά
μου. Φοβώμουν
μη φανώ γελοί-
ος. Το βράδυ,
το γεύμα ή-
ταν θαυμάσιο. Η κυρία
Κίγκμαν ήταν εύθυμη
και περιποιητική. Παρε-
τήρησα όμως κάτι περί-
εργο. Έγελουσεν, άπα-
ράλλακτα, όπως το φάν-
τασμα. Έκρατούσε συγ-
χρόνως μιά μεγάλη έπι-
φυλακτικότητα κι' έκαμε
μάλιστα άδυστηρές πάρα
τηρήσεις στον άνδρα
της, πού είπεν ένα τολ-
μηρό άστείο.

— Άλλά η έξηγήσις ρώ-
τησε κάποιος.

— Θα την ακούσετε. Κα-
τά την διάρκεια λοι-
πόν του γεύματος και
έντελως ξαφνικά, η κυ-
ρία Κίγκμαν έρώτησε τον άντρα της.

— Δεν μου λές άγαπητέ, τι είδους γυμνάσια έκαμες για
να ιδρώσης τόσο, ώστε να χρειασθής ν' αλλάξεις ρούχα;

— Εγώ; άπάντησεν αυτός. Δεν το κούνησα άπ' έδω. Ο
φίλος μας όμως ο Τζιμ από δω και λέγοντας αυτά μ' έ-
δειξε ιδρωσεδπως έρχόταν με τη μοτοσυκλέττα του και
πήγε να περάση στεγνά έσώρρουχα.

Στην έξηγήση αυτή η οικοδέσποινα έβγαλε μιά υπόκω-
φη κραυγή, άφησε τη θέση της και τσάκασε άπ' την συγκέν-
τρωση χωρίς να πη λέξη. Όσο για μένα μόλις κατώρθωνα
να κρατήσω τα γέλοια μου. Ήξερα επί τέλους ποιά ήταν το
φάντασμα πού με είχε τόσο τρομάζει. Αί, μά την άληθεια
δεν ήταν και τόσο τρομερό, δε νομίζετε; Σώπασε λίγο και
συνέχισε.

— Όσον άφορά τον Τζιμ δεν καταλάβαινα τίποτε και,
βέβαια, ούτε εγώ έλαβα τον κόπο να τον διαφωτίσω, κα-
θώς μου έλεγε.

— Είναι περίεργο! Δεν καταλαβαίνω, μά το θεό τι έ-
παθεν ή Μάρυ κι' έφυγε, έτσι ξαφνικά.

— Ω, έρείς, με τις γυναίκες δεν πρέπει τίποτε να σου
φαίνεται περίεργο, του είπα μονάχα.

ΧΑΡΥ ΤΖΕΡΟΚ

Εκείνη τη νύχτα το Πρόσπεκτ Πάρκ ήταν πραγματικά στις δμορφίες του, στις άγριες εκείνες χειμωνιάτικες δμορφίες, που τις απολαμβάνει κανείς με όλη του την άνεση μέσα από ένα θερμό, καλά προφυλαγμένο «ροάντοτε».

Ήταν μόλις μία βδομάδα που είχαν παντρευτεί ο Τζίμυ και η Μάργκαρετ Κέντ και είχαν διαλέξει τις πιο ποιητικές τοποθεσίες, για να περνούν τις στιγμές της ευτυχίας τους.

Το κρύο δεν τόνωνε καθόλου μέσα στο ζεστό τους αυτοκίνητο. Και το σκοτάδι ακόμα, ήταν φωτερό απ' τις άνταυγες του κάτασπου χιονιστού, που οι προβολείς του αυτοκινήτου τοδιδναν μία γιορταστική λάμψη.

—Γιά δες, Μάργκαρετ, είπε ο Τζίμυ, σε μία στιγμή. Τρέχουμε απάνω σ' ένα άσημνο ταπέτο...

Και άδραξε την ταχύτητα, γιατί βιαζόντουσαν να φθάσουν γρήγορα στο ξενοδοχείο τους. Πέντε δολκίηρες ώρες γύριψαν με το αυτοκίνητο.

Ξαφνικά, σε μία καμπή του δρόμου, ο Τζίμυ αναγκάστηκε να μετριάσει την ταχύτητα του αυτοκινήτου και σε λίγο να φρενάρη. Ένα άλλο αυτοκίνητο ήταν σταματημένο λίγα μέτρα πιο πέρα κι' έφραζε το δρόμο. Δύο τρεις άνθρωποι προσπαθούσαν να διορθώσουν κάποια βλάβη της μηχανής.

—Τι τρέχει; ρώτησε η Μάργκαρετ, κάπως στενοχωρημένη. —Δεν είναι τίποτα, αγάπη μου, απάντησε ο Τζίμυ, μην ανησυχείς.

Εφόρσε βιαστικά το χοντρό μουσαμαδένιο σακκάκι του, που ήταν φοδραρισμένο με βαρείες γούνες, έκατέβασε στ' αυτιά του τα πλαγινά του κούκου του, έπήδησε από το αυτοκίνητο και έπλησίασε με γρήγορα βήματα το άλλο άμαξι.

—Τι τρέχει, παιδιά; ρώτησε τους δύο νέους, που ήταν σκυμμένοι απάνω από τη μηχανή.

—Ξέρω κι' εγώ τι διάολο τούρβε; Ξεπαγιάζομαι δώ χάμω τόση ώρα, χωρίς να μπορούμε να κάνουμε τίποτα, απάντησε ο ένας απ' αυτούς, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του.

—Μήπως ξέρεις περισσότερα από μας για μηχανές; ρώτησε άμέσως ο Τζίμυ ο άλλος νέος, που έφορσε γυαλιά και είχε σχεδόν δολκίηρο το πρόσωπό του κρυμμένο μέσα στο γουνένιο γιακά του παλτού του και στο καπέλλο του.

—Γιά να δώ, έκαμε ο Τζίμυ. Ίσως μπορέσω να σάς βοηθήσω.

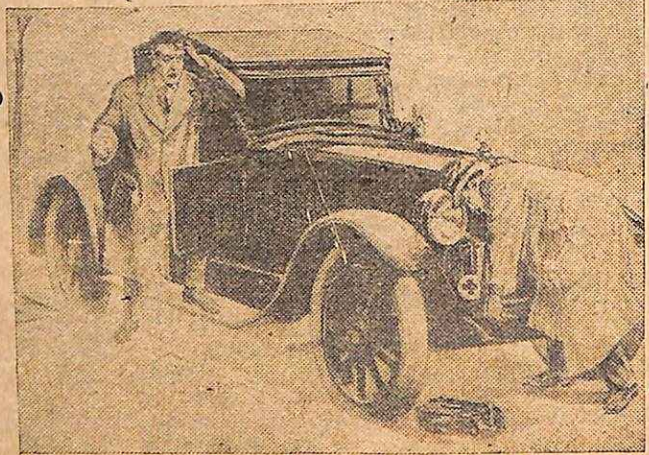
Κι' έσκυψε πρόθυμα απάνω από τη μηχανή.

Τότε, ο άνθρωπος με τα γυαλιά, με καταπληκτική ταχύτητα και πριν ο Τζίμυ προφθάσει ούτε καν να υποπτευθεί τον κίνδυνο, έσήκωσε ένα άσταλτο εργάλειο, που κρατούσε στα χέρια του και το κατάφερε με δύναμη στο κεφάλι του Τζίμυ. Εκείνος έσωριάστηκε άμέσως αναίσθητος.

Μία σπαρακτική κραυγή της Μάργκαρετ άκούστηκε τότε... Ή νέα γυναίκα, μ' όλο τον τρομερό ψυχικό κλονισμό, που της παράλυσε το κορμί και τα νεύρα, έκανε μία υπεράνθρωπη προσπάθεια ν' ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου της και να τρέξει κοντά στο λατρευτό της. Μά ο τρίτος από τους ανθρώπους του χαλασμένου αυτοκινήτου, έτρεξε άμέσως κοντά της και της άρπαξε το κεφάλι ανάμεσα στις παλάμες του σφίγγοντας με δύναμη μία μεγάλη τούφα από λεπτές γάζες απάνω στο στόμα και στη μύτη της. Ή δυστυχισμένη Μάργκαρετ αγωνίστηκε με απόγνωση να ξεφύγει απ' τα χέρια του ανθρώπου αυτού, μά στάθηκε άδύνατο. Προσπαθώντας, μάταια, να φωνάξει, άναπνευσε πολύ βαθιά το νάρκωτικό και σε πολύ λίγες στιγμές έμεινε άναίσθητη.

Έν τώ μεταξύ οι δύο άλλοι είχαν δέσει το φτωχό Τζίμυ και τον είχαν μπάσει στο αυτοκίνητό τους, που έξεκίνησε άμέσως με ταχύτητα...

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΟ ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

Οι έφημερίδες της Νέας Υόρκης, σε μεγάλες, παρλιδες περιγραφές, την άλλη μέρα, έδιναν δολκίηρο τρομακτική εικόνα του φόνου του εργοστασιάρχου Στήβενς. Είχε βρεθεί σκοτωμένος στην όχθη του Χάδερ, κάτω από τον πύργο του Μαυράτου Μπρίτζ, τρεις σφαίρες περιστρόφου στο στήθος. Μερικά μέτρα πέρα απ' το πτώμα, ευρέθηκε το φονικό περιστρόφον, ένα κουμπι από το μανικέτι του δολοφόνου, που είχε

νω χαραγμένο το μονόγραμμα «Τ.Κ.». Ή αστυνομία που έφτασε, μέσα σε λίγες ώρες, άνακαλύψη σ' ένα όπιστρο της περιφέρειας, ένα σέ ολκίτη κατάσταση με το πτό τζιν και όπιο, που έδειχνε τον άποδεικνύον δολοφόνο του φτωχού βενς Τά δακτυλικά άπαιμα, που βρέθηκαν άπάνω περιστρόφου, με το όπιο χτυπηθή το θύμα, ήτανε δια κι' άπαράλλακτα με τα τυπώματα αυτού του νεαρού από το δεξί του μανικέτι, κοντά στο πιστόλι και τα ακριβώς το ταίρι του λουλού κουμπιού, που έβλεπε στο άριστερό μανικέτι του ίδιου μονόγραμμα, το ίδιο

ταλλο, ή ίδια εργασία. Ή ταυτότης του «δολοφόνου» κριβώθηκε εύκολα. Ήταν ο Τζίμυ Κέντ, παλός όπιο πολύ έχθρικές σχέσεις...

Ή αστυνομία δεν έδυσκολεύθηκε να βρή τα «έλατο» του φόνου.

Μετά τρεις μήνες έγινε ή δίκη του Τζίμυ, ό όπιο ταία προσπάθησε να πείση τους ένόρκους πώς ήταν ός. Δέ μόρσε ν' άποδείξη κανένα «άλλοθι». Ή περιπέτεια του Πρόσπεκτ Πάρκ δεν έπιστεύθηκε να περά. Έτσι, καταδικάστηκε σε θάνατο...

Ή δυστυχισμένη Μάργκαρετ, ή γυναίκα του, μοιραία εκείνη βραδυά του Πρόσπεκτ Πάρκ είχε έλθει από τους μυστηριώδεις ανθρώπους του «χαλασμένου» αυτοκινήτου, μόλις συνήλθε και άπαλλάχθηκε απ' τους, έτρεξε παντού για να σώση τον άνθρωπο που τρευε και που ήξερε πώς ήταν άθωος. Μά οι έσες έλάτρευε, ότι το μοίρασμα παιδι του, που τά δάκρυά της, ό σπαραγμός της ψυχής της δεν έσας σαν κανένα. Ή δικαιοσύνη δεν κρίνει απάνω σε άσες τα, αλλά σε άποδείξεις. Και αυτή ακόμα ή Μάργκαρετ βραδυά του φόνου, άποδείχθηκε πώς ήταν σε κάποιο κέντρο με μία παρέα ανθρώπων του ύποκόμου, νη δεν το θυόταν αυτό, μά ύπήρχαν μάρτυρες που βεβαίωσαν...

Ένα πρωί, παρουσιάστηκε στις φυλακές του ένας μεσόκοπος άνθρωπος με ειδική άδεια να έλθει το μελλοθάνατο Τζίμυ. Ήταν ό ντετέκτιβ Στρόγκ.

—Ήλθα, του είπε, να σε δώ, γιατί σήμερα πίδα εφώτισε το μυαλό μου για σένα. Στη δίκη σου, νες την περιγραφή ένός αυτοκινήτου, που ήταν μένο στο Πρόσπεκτ Πάρκ το βράδυ του φόνου. Δέ στεύθηκε από κανένα. Μά σήμερα είδα ένα αυτοκίνητο κριβώς σύμφωνο με την περιγραφή σου. Άν κάποιος να το συλλάβω, κάτι μπορεί νάρθη σε φός...

—Ω, κύριέ μου, έκαμε ό δυστυχισμένος σπαθήστε, σώστε με, γιατί είμαι άθωος, σάς το είμαι θύμα κάποιας τρομερής συμμορίας...

Ένδ έξακολουθούσε ή συζήτηση, ό ντετέκτιβ παρατήρησε πώς ό Τζίμυ υπέφερε από μερικές διαταραχές. Τό βάδιμά του ήταν άτακτο, οι κινήσεις κάπως δύσκολες και σπασμωδικές. Έπειτα, έπαραι

ΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ FELIX CARR

ΧΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

δι έκατάπινε με δυσκολία κι' ένιωθε πόνους στο λαιμό. —Τά είπες όλα αυτά στο γιατρό της φυλακής; έρώτησε ό Στρόγκ.

—Ναί, απάντησε ό Τζίμυ με πικρό χαμόγελο. Μου είπες πώς έινε από την ταραχή μου... Έπειτα, τι σημασία θά είχε να θεραπευθώ; Σε λίγες μέρες θά πεθάνω άπάνω στην ηλεκτρική καρέκλα.

—Αυτό δεν έχει να κάνει, επέμεινε ό ντετέκτιβ. Θά κάλεσω άμέσως τον Ιατροδικαστή, τον Ντόκτορ Τζέρρυ να σε εξετάσει...

—Ωστε, γιατρέ, λέτε πώς είναι «κινητικές διαταραχές» που προέρχονται από αλλοίωση ή μηχανική πίεση κάποιου σημείου των «ήμισφαιρίων» του έγκεφάλου; Αυτή ή πίεση, μπορεί να προκληθή από χτύπημα; έρώτησε ό ντετέκτιβ Στρόγκ.

—Ο δόκτωρ Τζέρρυ, που μόλις είχε εξετάσει το Τζίμυ, απάντησε:

—Είναι πιθανόν. Μά ή αίτία θά είναι τότε το άποτέλεσμα του χτυπήματος. Κάποια περιωρισμένη αιμορραγία, πώς όγκος, έξασκει την πίεση.

—Ωστε μπορεί αυτός άνθρωπος να είχε δεχθή ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι. Έπειτα, στο λαιμό είπατε πώς βρήκατε βαθιές έκδορές του όισοφάγου, που δεν έπυλάναι γιατί τις έρεθίζουν οι τροφές που περνούν και οι βίαιες προσπάθειές του για να καταπίνη. Πώς όμως έγιναν αυτές οι έκδορές;

—Από κάποιο σκληρό σώμα...

—Πού μπορεί νάταν ένας σκληρός καθετήρας με τον όποιο έχούθη κάποιος ύγρο κατ' ευθείαν στο στομάχι του, ένώ αυτός ήταν άναίσθητος.

—Πιθανόν.

—Ένδιαφέρον αυτό. Τό τζιν, που βρέθηκε στο «γαστρικό ύγρο» του Τζίμυ, ίσως βρέθηκε εκεί βαλμένο μ' αυτό τον τρόπο. Πολύ σπουδαίο. Πάμε, γιατρέ...

Την άλλη μέρα ό ντετέκτιβ Στρόγκ έπήγε πρωί πρωί σ' ένα γραφείο του γιατρού Τζέρρυ, έλδοποιημένος απ' αυτόν είδε το γιατρό, με το πρόσωπο αλλοιωμένο απ' την άγνα και την μάτια κατακόκκινα και πριμένα από το κλάμμα.

—Διάβασε, μίστερ Στρόγκ, του είπε.

—Ο ντετέκτιβ έπήρε κι' έδιάβασε. Ήταν μία τρομακτική επιστολή με ύπογραφή «Τζών Γιέλ», που έλδοποιούσε τον Ιατροδικαστή Τζέρρυ, ότι το μοίρασμα παιδι του, που τά έλάτρευε, είχε άπαχθεί και θά σκοτωνόταν αν δεν άγριώτερο τρώ άμέσως να έσταματούσε ντετέκτιβ Στρόγκ όν προσπάθειές του να γλυτώσει απ' την καρέκλα τον κατάδικο Τζίμυ.

—Αυτό το γράμμα άποδεικνύει πώς ό Τζίμυ είναι άθωος. Ο πραγματικός δολοφόνος του Στήβενς είναι ό άλλος. Πρέπει ν' άνακαλυφθή όποσδήποτε ποιός κρύβεται πίσω απ' αυτό το δνομα. Θά ένεργήσω άμέσως.

—Και τώ παιδί μου, Στρόγκ; έκαμε ό γιατρός με έσοκισμένη καρδιά. Σκέψου πώς αυτό είναι ή μόνη μου άγάπη.

—Μην άπελπίζεσαι, θά τό σκοτώσουν...

—Ο Στρόγκ έβαλε τό γράμμα στην τσέπη του κι' έφυγε άργα τή νύχτα ήρθε ξανά στο σπίτι του γιατρού. Έ

—Είμαι άνάγκη να γράψω κάτι στη γραφομηχανή άμέσως, είπε.

—Ο γιατρός έχει κλειδώσει τό γραφείο του, έκαμε αυτή.

—Άλλη γραφομηχανή δεν έχετε δώ; ρώτησε ό Στρόγκ.

—Είναι μία κάτω στο ύπόγειο, μά είναι χαλασμένη. Δεν την χρησιμοποιούμε.

—Οδήγησε με άμέσως. Θά τό καταφ'ρω. Δεν έχω καιρό να τρέξω στο γραφείο μου.

Μετά λίγα λεπτά της ώρας ό Στρόγκ άνέβηκε από τό ύπόγειο. Τά είχε κατάφέρει θαυμάσια με τη χαλασμένη γραφομηχανή...

Ο γιατρός έπέστρεψε μετά τα μεσάνυχτα. Ένώ έκοιμόταν τή νύχτα, άκούσε θόρυβο στο κάτω πάτωμα του σπιτιού του και ύστερα τό «λαμπιδόνι της ασφαλείας», που είχε στο δωμάτιό του, το έδειξε ότι ή πόρτα της ύπηρεσίας ήταν άνοιχτή. Άρπαξε τό περιστρόφον του κι' έτρεξε στο παράθυρο, χωρίς ν' άνάψη φός. Είδε μία σκιά να γλυστρά απ' την πόρτα της ύπηρεσίας στον κήπο. Έπυροβόλησε. Μά ή σκιά είχε εξαφανισθή...

Έξαντλημένος, σε φρικτή άγωνία, κατάτρομος έστριφογύριζε στο δωμάτιό του ως πού ξημέρωσε. Δεν έτόλμησε ούτε την αστυνομία να έλδοποιήση.

Μόλις ξημέρωσε ήλθε, ό Στρόγκ. Του διηγήθηκε τη νυκτερινή του περιπέτεια.

—Τό έρω, είπε αυτός. Ή σκιά που γλύστρησε ήταν ό Τζών Γιέλ. Έχω βρή τό ίχνη του και σε μία ώρα θά ναι στα χέρια μου. Πές μου, τώρα, γιατρέ. Είχες μία δακτυλογράφο «Άννυ Έλγουορθ που την έδιωξες;

—Ναί.

—Ωραία. Λοιπόν, αυτή είναι ή έρωμένη του Τζών Γιέλ. Έλα τώρα μαζί μου. Θά πάμε στο σπίτι της. Εκεί θάρρη ό Γιέλ σε λίγο. Θά κρυφθώμε στο χώλ και, μόλις μπή, θά τον συλλάβωμε. Στο ίδιο σπίτι είναι τό παιδί σου.

—Τό παιδί μου; Είναι καλά; Πές μου, Στρόγκ, τό είδες;

—Ναί, είναι θαυμάσια. Άλλά άς μη χάνωμε ούτε στιγμή. Πάμε.

Μετά λίγη ώρα, ό Στρόγκ με τό δόκτωρ Τζέρρυ, έμπήκαν κρυφά από τό σκάλα του «κινδύνου πυρκαϊάς» σ' ένα κομψό άπάρτεμντ. Έγλύστρησαν άθόρυβα σ' ένα δωμάτιο.

—Πρόσεξε, έψιθύρισε, ό Τζέρρυ, έδώ θά πιαστή ό Γιέλ. Κύταξε αυτή τη γραφομηχανή. Μ' αυτή την ένράφτηκε τό γράμμα που έλαβες. Κράτα δώ τό πιστόλι μου και πρόσεχε μή μπή κανείς, για να στο άποδείξω άμέσως. Ο Τζέρρυ έβγαλε από την τσέπη τό γράμμα, που είχε λάβει ό γιατρός από τό Γιέλ.

—Βλέπεις; του είπε. Τό Ο δεν έχει καθαρό κέντρο, τό Μ έχει πιο κοντό τό ένα σκέλος. Στασου τώρα να δής ότι άπαράλλακτα ψηφία έχει κι' ή γραφομηχανή αυτή.

Ο Στρόγκ έπήρε ένα χαρτί, έκάθησε στη γραφομηχνη και άρχισε να γράφει. Ο γιατρός ήλθε και παρακολουθούσε πάνω από τον ώμο του. Τά χαρρακλιστικά του ξαφνικά, έπήραν μία έκφραση σκληρή, τά μάτια του άστραψαν. Σάν σε κρίση

μανίας, σάν βериό που νοιώθει ότι πρόκειται να πιαστή, έστήριξε την κάννη του όπλου, που κρατούσε, στη βάση του κρανίου του ντετέκτιβ και έπυροβόλησε.

—Εκείνος έσωριάστηκε κάτω. Άμέσως τότε άνοιξαν οι γύρω πόρτες και, όχτω άστυνομικοί, όπλισμένοι ώρμησαν μέσ' στο δωμάτιο και συνέλαβαν τό γιατρό. Γελώντας κι' ό Στρόγκ έσηκώθηκε, ήρθε κοντά του και του είπε:

—Σου ζητώ συγγνώμη που τό πιστόλι μου είχε... άσφαιρα φυσίγγια, μίστερ Γιέλ. Τη γραφομηχανή αυτή την έκλεψα χθές τό βράδυ από τό ύπόγειο του σπιτιού σου, δολοφόνε του Στήβενς. Όσο για τό παιδί σου, που «λαχταράς», έξακρίβωσα πώς τώχες πάρει από ένα βρεφοκομείο για να σε βοηθή στο «κόλπο της στωργής». Και τώρα σου παρουσιάζω τη Μίλγουορθ που έδιωξες. Είναι ή Μίς Μπράντον, το μυστικό γραφείο καταδιώξεως, ή όποια θά τη λεφωνήση άμέσως στις φυλακές Σιγκ-Σιγκ, ότι έπιάστηκε ό πραγματικός δολοφόνος του Στήβενς. Ο φτωχός Τζίμυ Κέντ, έσώθηκε μέσα απ' τα νύχια του Χάρου...

—Είναι ανάγκη να γράψω κάτι στη γραφομηχανή άμέσως, είπε.

—Ο γιατρός έχει κλειδώσει τό γραφείο του, έκαμε αυτή.

—Άλλη γραφομηχανή δεν έχετε δώ; ρώτησε ό Στρόγκ.

—Είναι μία κάτω στο ύπόγειο, μά είναι χαλασμένη. Δεν την χρησιμοποιούμε.

—Οδήγησε με άμέσως. Θά τό καταφ'ρω. Δεν έχω καιρό να τρέξω στο γραφείο μου.

Μετά λίγα λεπτά της ώρας ό Στρόγκ άνέβηκε από τό ύπόγειο. Τά είχε κατάφέρει θαυμάσια με τη χαλασμένη γραφομηχανή...

Ο γιατρός έπέστρεψε μετά τα μεσάνυχτα. Ένώ έκοιμόταν τή νύχτα, άκούσε θόρυβο στο κάτω πάτωμα του σπιτιού του και ύστερα τό «λαμπιδόνι της ασφαλείας», που είχε στο δωμάτιό του, το έδειξε ότι ή πόρτα της ύπηρεσίας ήταν άνοιχτή. Άρπαξε τό περιστρόφον του κι' έτρεξε στο παράθυρο, χωρίς ν' άνάψη φός. Είδε μία σκιά να γλυστρά απ' την πόρτα της ύπηρεσίας στον κήπο. Έπυροβόλησε. Μά ή σκιά είχε εξαφανισθή...

Έξαντλημένος, σε φρικτή άγωνία, κατάτρομος έστριφογύριζε στο δωμάτιό του ως πού ξημέρωσε. Δεν έτόλμησε ούτε την αστυνομία να έλδοποιήση.

Μόλις ξημέρωσε ήλθε, ό Στρόγκ. Του διηγήθηκε τη νυκτερινή του περιπέτεια.

—Τό έρω, είπε αυτός. Ή σκιά που γλύστρησε ήταν ό Τζών Γιέλ. Έχω βρή τό ίχνη του και σε μία ώρα θά ναι στα χέρια μου. Πές μου, τώρα, γιατρέ. Είχες μία δακτυλογράφο «Άννυ Έλγουορθ που την έδιωξες;

—Ναί.

—Ωραία. Λοιπόν, αυτή είναι ή έρωμένη του Τζών Γιέλ. Έλα τώρα μαζί μου. Θά πάμε στο σπίτι της. Εκεί θάρρη ό Γιέλ σε λίγο. Θά κρυφθώμε στο χώλ και, μόλις μπή, θά τον συλλάβωμε. Στο ίδιο σπίτι είναι τό παιδί σου.

—Τό παιδί μου; Είναι καλά; Πές μου, Στρόγκ, τό είδες;

—Ναί, είναι θαυμάσια. Άλλά άς μη χάνωμε ούτε στιγμή. Πάμε.

Μετά λίγη ώρα, ό Στρόγκ με τό δόκτωρ Τζέρρυ, έμπήκαν κρυφά από τό σκάλα του «κινδύνου πυρκαϊάς» σ' ένα κομψό άπάρτεμντ. Έγλύστρησαν άθόρυβα σ' ένα δωμάτιο.

—Πρόσεξε, έψιθύρισε, ό Τζέρρυ, έδώ θά πιαστή ό Γιέλ. Κύταξε αυτή τη γραφομηχανή. Μ' αυτή την ένράφτηκε τό γράμμα που έλαβες. Κράτα δώ τό πιστόλι μου και πρόσεχε μή μπή κανείς, για να στο άποδείξω άμέσως. Ο Τζέρρυ έβγαλε από την τσέπη τό γράμμα, που είχε λάβει ό γιατρός από τό Γιέλ.

—Βλέπεις; του είπε. Τό Ο δεν έχει καθαρό κέντρο, τό Μ έχει πιο κοντό τό ένα σκέλος. Στασου τώρα να δής ότι άπαράλλακτα ψηφία έχει κι' ή γραφομηχανή αυτή.

Ο Στρόγκ έπήρε ένα χαρτί, έκάθησε στη γραφομηχνη και άρχισε να γράφει. Ο γιατρός ήλθε και παρακολουθούσε πάνω από τον ώμο του. Τά χαρρακλιστικά του ξαφνικά, έπήραν μία έκφραση σκληρή, τά μάτια του άστραψαν. Σάν σε κρίση

μανίας, σάν βериό που νοιώθει ότι πρόκειται να πιαστή, έστήριξε την κάννη του όπλου, που κρατούσε, στη βάση του κρανίου του ντετέκτιβ και έπυροβόλησε.

—Εκείνος έσωριάστηκε κάτω. Άμέσως τότε άνοιξαν οι γύρω πόρτες και, όχτω άστυνομικοί, όπλισμένοι ώρμησαν μέσ' στο δωμάτιο και συνέλαβαν τό γιατρό. Γελώντας κι' ό Στρόγκ έσηκώθηκε, ήρθε κοντά του και του είπε:

—Σου ζητώ συγγνώμη που τό πιστόλι μου είχε... άσφαιρα φυσίγγια, μίστερ Γιέλ. Τη γραφομηχανή αυτή την έκλεψα χθές τό βράδυ από τό ύπόγειο του σπιτιού σου, δολοφόνε του Στήβενς. Όσο για τό παιδί σου, που «λαχταράς», έξακρίβωσα πώς τώχες πάρει από ένα βρεφοκομείο για να σε βοηθή στο «κόλπο της στωργής». Και τώρα σου παρουσιάζω τη Μίλγουορθ που έδιωξες. Είναι ή Μίς Μπράντον, το μυστικό γραφείο καταδιώξεως, ή όποια θά τη λεφωνήση άμέσως στις φυλακές Σιγκ-Σιγκ, ότι έπιάστηκε ό πραγματικός δολοφόνος του Στήβενς. Ο φτωχός Τζίμυ Κέντ, έσώθηκε μέσα απ' τα νύχια του Χάρου...

—Εκείνος έσωριάστηκε κάτω. Άμέσως τότε άνοιξαν οι γύρω πόρτες και, όχτω άστυνομικοί, όπλισμένοι ώρμησαν μέσ' στο δωμάτιο και συνέλαβαν τό γιατρό. Γελώντας κι' ό Στρόγκ έσηκώθηκε, ήρθε κοντά του και του είπε:

—Σου ζητώ συγγνώμη που τό πιστόλι μου είχε... άσφαιρα φυσίγγια, μίστερ Γιέλ. Τη γραφομηχανή αυτή την έκλεψα χθές τό βράδυ από τό ύπόγειο του σπιτιού σου, δολοφόνε του Στήβενς. Όσο για τό παιδί σου, που «λαχταράς», έξακρίβωσα πώς τώχες πάρει από ένα βρεφοκομείο για να σε βοηθή στο «κόλπο της στωργής». Και τώρα σου παρουσιάζω τη Μίλγουορθ που έδιωξες. Είναι ή Μίς Μπράντον, το μυστικό γραφείο καταδιώξεως, ή όποια θά τη λεφωνήση άμέσως στις φυλακές Σιγκ-Σιγκ, ότι έπιάστηκε ό πραγματικός δολοφόνος του Στήβενς. Ο φτωχός Τζίμυ Κέντ, έσώθηκε μέσα απ' τα νύχια του Χάρου...

—Εκείνος έσωριάστηκε κάτω. Άμέσως τότε άνοιξαν οι γύρω πόρτες και, όχτω άστυνομικοί, όπλισμένοι ώρμησαν μέσ' στο δωμάτιο και συνέλαβαν τό γιατρό. Γελώντας κι' ό Στρόγκ έσηκώθηκε, ήρθε κοντά του και του είπε:

—Σου ζητώ συγγνώμη που τό πιστόλι μου είχε... άσφαιρα φυσίγγια, μίστερ Γιέλ. Τη γραφομηχανή αυτή την έκλεψα χθές τό βράδυ από τό ύπόγειο του σπιτιού σου, δολοφόνε του Στήβενς. Όσο για τό παιδί σου, που «λαχταράς», έξακρίβωσα πώς τώχες πάρει από ένα βρεφοκομείο για να σε βοηθή στο «κόλπο της στωργής». Και τώρα σου παρουσιάζω τη Μίλγουορθ που έδιωξες. Είναι ή Μίς Μπράντον, το μυστικό γραφείο καταδιώξεως, ή όποια θά τη λεφωνήση άμέσως στις φυλακές Σιγκ-Σιγκ, ότι έπιάστηκε ό πραγματικός δολοφόνος του Στήβενς. Ο φτωχός Τζίμυ Κέντ, έσώθηκε μέσα απ' τα νύχια του Χάρου...

—Εκείνος έσωριάστηκε κάτω. Άμέσως τότε άνοιξαν οι γύρω πόρτες και, όχτω άστυνομικοί, όπλισμένοι ώρμησαν μέσ' στο δωμάτιο και συνέλαβαν τό γιατρό. Γελώντας κι' ό Στρόγκ έσηκώθηκε, ήρθε κοντά του και του είπε:

—Σου ζητώ συγγνώμη που τό πιστόλι μου είχε... άσφαιρα φυσίγγια, μίστερ Γιέλ. Τη γραφομηχανή αυτή την έκλεψα χθές τό βράδυ από τό ύπόγειο του σπιτιού σου, δολοφόνε του Στήβενς. Όσο για τό παιδί σου, που «λαχταράς», έξακρίβωσα πώς τώχες πάρει από ένα βρεφοκομείο για να σε βοηθή στο «κόλπο της στωργής». Και τώρα σου παρουσιάζω τη Μίλγουορθ που έδιωξες. Είναι ή Μίς Μπράντον, το μυστικό γραφείο καταδιώξεως, ή όποια θά τη λεφωνήση άμέσως στις φυλακές Σιγκ-Σιγκ, ότι έπιάστηκε ό πραγματικός δολοφόνος του Στήβενς. Ο φτωχός Τζίμυ Κέντ, έσώθηκε μέσα απ' τα νύχια του Χάρου...

—Εκείνος έσωριάστηκε κάτω. Άμέσως τότε άνοιξαν οι γύρω πόρτες και, όχτω άστυνομικοί, όπλισμένοι ώρμησαν μέσ' στο δωμάτιο και συνέλαβαν τό γιατρό. Γελώντας κι' ό Στρόγκ έσηκώθηκε, ήρθε κοντά του και του είπε:

—Σου ζητώ συγγνώμη που τό πιστόλι μου είχε... άσφαιρα φυσίγγια, μίστερ Γιέλ. Τη γραφομηχανή αυτή την έκλεψα χθές τό βράδυ από τό ύπόγειο του σπιτιού σου, δολοφόνε του Στήβενς. Όσο για τό παιδί σου, που «λαχταράς», έξακρίβωσα πώς τώχες πάρει από ένα βρεφοκομείο για να σε βοηθή στο «κόλπο της στωργής». Και τώρα σου παρουσιάζω τη Μίλγουορθ που έδιωξες. Είναι ή Μίς Μπράντον, το μυστικό γραφείο καταδιώξεως, ή όποια θά τη λεφωνήση άμέσως στις φυλακές Σιγκ-Σιγκ, ότι έπιάστηκε ό πραγματικός δολοφόνος του Στήβενς. Ο φτωχός Τζίμυ Κέντ, έσώθηκε μέσα απ' τα νύχια του Χάρου...

—Εκείνος έσωριάστηκε κάτω. Άμέσως τότε άνοιξαν οι γύρω πόρτες και, όχτω άστυνομικοί, όπλισμένοι ώρμησαν μέσ' στο δωμάτιο και συνέλαβαν τό γιατρό. Γελώντας κι' ό Στρόγκ έσηκώθηκε, ήρθε κοντά του και του είπε:

—Σου ζητώ συγγνώμη που τό πιστόλι μου είχε... άσφαιρα φυσίγγια, μίστερ Γιέλ. Τη γραφομηχανή αυτή την έκλεψα χθές τό βράδυ από τό ύπόγειο του σπιτιού σου, δολοφόνε του Στήβενς. Όσο για τό παιδί σου, που «λαχταράς», έξακρίβωσα πώς τώχες πάρει από ένα βρεφοκομείο για να σε βοηθή στο «κόλπο της στωργής». Και τώρα σου παρουσιάζω τη Μίλγουορθ που έδιωξες. Είναι ή Μίς Μπράντον, το μυστικό γραφείο καταδιώξεως, ή όποια θά τη λεφωνήση άμέσως στις φυλακές Σιγκ-Σιγκ, ότι έπιάστηκε ό πραγματικός δολοφόνος του Στήβενς. Ο φτωχός Τζίμυ Κέντ, έσώθηκε μέσα απ' τα νύχια του Χάρου...

—Εκείνος έσωριάστηκε κάτω. Άμέσως τότε άνοιξαν οι γύρω πόρτες και, όχτω άστυνομικοί, όπλισμένοι ώρμησαν μέσ' στο δωμάτιο και συνέλαβαν τό γιατρό. Γελώντας κι' ό Στρόγκ έσηκώθηκε, ήρθε κοντά του και του είπε:

—Σου ζητώ συγγνώμη που τό πιστόλι μου είχε... άσφαιρα φυσίγγια, μίστερ Γιέλ. Τη γραφομηχανή αυτή την έκλεψα χθές τό βράδυ από τό ύπόγειο του σπιτιού σου, δολοφόνε του Στήβενς. Όσο για τό παιδί σου, που «λαχταράς», έξακρίβωσα πώς τώχες πάρει από ένα βρεφοκομείο για να σε βοηθή στο «κόλπο της στωργής». Και τώρα σου παρουσιάζω τη Μίλγουορθ που έδιωξες. Είναι ή Μίς Μπράντον, το μυστικό γραφείο καταδιώξεως, ή όποια θά τη λεφωνήση άμέσως στις φυλακές Σιγκ-Σιγκ, ότι έπιάστηκε ό πραγματικός δολοφόνος του Στήβενς. Ο φτωχός Τζίμυ Κέντ, έσώθηκε μέσα απ' τα νύχια του Χάρου...

(Συνέχεια)

πρὸ πολλοῦ. Μόνο τρία μέλη τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκ

τὰ χεῖλη τοῦ κολοσσού. Πηδώντας ἀνέβηκε τῇ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

Ἡ νύξ ἦτο «σκοτεινὴ καὶ ἀσέληνος», πλὴν τὸ ὥρολόγιον τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου δὲν ἐσήμανε τὴν δωδεκάτην, καθόσον.. δὲν ὑπῆρχε. Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ Ζάππειο. Σὲ μιὰ σκοτεινὴν του γωνιά, ἐπάνω σ' ἓνα ἐρημικὸ παγκάκι, σφιδάζει μιὰ πληγωμένη καρδιά. Τικ—τάκ. τικ—τάκ! Τι μαρτύριοι! Τι ἀγωνία! Τὰ λεπτὰ περνοῦν καὶ «ἐκεῖνος» δὲν φαίνεται!

Τὶ κι' ἂν εἶνε ἡ νύχτα σκοτεινὴ; Ὅχι τὴ φωτίσουν τὰ μάτια του! Τι' κι' ἂν νυσταγμέναι τὰ πουλιὰ σταμάτησαν τὸ τραγοῦδι τους; Ὅχι ἀκουστῇ τὸ θεῖο τραγοῦδι τῶν φιλιῶν του.

Αὐτὰ σκεπτόταν «ἐκεῖνη»—μιὰ μικρὴ, κατέξανθη κουκλίτσα.. νιόπαντρη, ποὺ ἐπρόκειτο ἀπὸψε νὰ κἀνὴ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν εὐτυχία. Ἀ, μὰ δὲν ἦταν ζωὴ ἐκεῖνη ποὺ περιούσε μὲ τὸν ἀνιρα της. Πῶς εἶχε γελαστῇ ἡ φτώχῃ μικροῦλα! Ὁνειρευόταν τρυφερὴ στοργὴ καὶ φεγγάρια καὶ κελιάδηνμα πουλιῶν καὶ ἀκρογιαλιές, κι' ἐπαντρεύθηκε ἓναν ἀνθρώπο πεζό, ψυχρό, ἀδιάφορο, ὑλιστῇ, ἀποκρουστικό. Εὐτυχῶς ποὺ οἱ δουλειές του—μόνο γιὰ τίς δουλειές του ζοῦσε—τὸν ἀνάγκασαν νὰ φύγῃ σὲ ταξίδι.

Καὶ τώρα θάρχεται ὁ «ἱππότης τῶν ὀνείρων», ἐδῶ στῆς νύχτας τῆς σιγαλίας, στὸν ἐρημικὸ κῆπο, ποὺ «τὸ πᾶν ἡσυχάζει». Καὶ ἡ καρδοῦλα χτυπᾷ καὶ οἱ παλμοὶ της μετροῦν τίς στιγμὲς ποὺ περνοῦν. Τικ—τάκ.

Ἐν τῷ μεταξύ «ἐκεῖνος» πλανιέται μέσ' στὰ σκοτεινὰ δρομάκια τοῦ κῆπου ζητώντας τὴν «ἐκεῖνη» του.

—Διάβολε! ἐμουρμούριζε. Σὲ ποῖο στενὸ τῆς εἶπα νὰ μὲ περιμένῃ;.. Ἀ, μυαλό λειψὸ καὶ κλοῦβιο, σὲ κάποιον μπλά θὰ μὲ βάλης! Γίως θὰ τὴ βρῶ τώρα; Τὴν εἶχα δεῖ τόσο λίγοι! Θὰ τὴ γνωρίσω μέσ' στὸ σκοτάδι; Κι' ἂν πλησιάζω καμμιὰ ἀλλή; Νὰ χάσω τέτοια εὐκαιρία τώρα ποὺ ἡ γυναῖκα μου με νομίζει σὲ ταξίδι;

Ἐν τῷ μεταξύ «ἐκεῖνος» περπατᾷ, βλέπει σκιὰς διάφορες, μοναχὲς ἢ σὲ συμπλέγματι, μὰ ποιά ἀπ' ὅλες εἶνε ἡ «ἐκεῖνη» του; Νὰ τοῦ τῶλεγε τοῦλάχιστον ἡ καρδιά του! Μὰ οἱ καρδιές, δυστυχῶς, ξέρουν μόνο νὰ χτυποῦν, δὲν ξέρουν νὰ μιλοῦν!

Τὸν βλέπει «ἐκεῖνη».. Συγκινεῖται.. Τοῦ ἀπλώνει τὰ χεῖρα της.

Ἐκεῖνος τὴν βλέπει. «Αὐτὴ εἶναι;» σκέπτεται. Τρέχει κοντὰ της.

—Ἀγάπη μου.

—Λατρεῖά μου, γιατί ἄργησες;

Εἶν' ἔτοιμοι ν' ἀγκαλιαστοῦν. Μὰ ὅσο κι' ἂν εἶναι πυκνὸ τὸ σκοτάδι, ἀπὸ τόσο κοντὰ, φαίνονται καλὰ τὰ πρόσωπα.

Ἀλληλοκυττάζονται, τρομάζουν.. χίλιοι κεραυνοὶ πέφτουν στὰ κεφάλια τους.

Ἐκεῖνη ἀφίνει μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ σωριάζεται λιπόθυμη.

Ἐκεῖνος, ἐξαλλος, τραβά τὰ μαλλιά του καὶ οὐρλιάζει:

—Χίλιοι διαβόλοι! Ἐκα νὰ λάθωσι Εἶναι.. ἡ γυναῖκα μου!

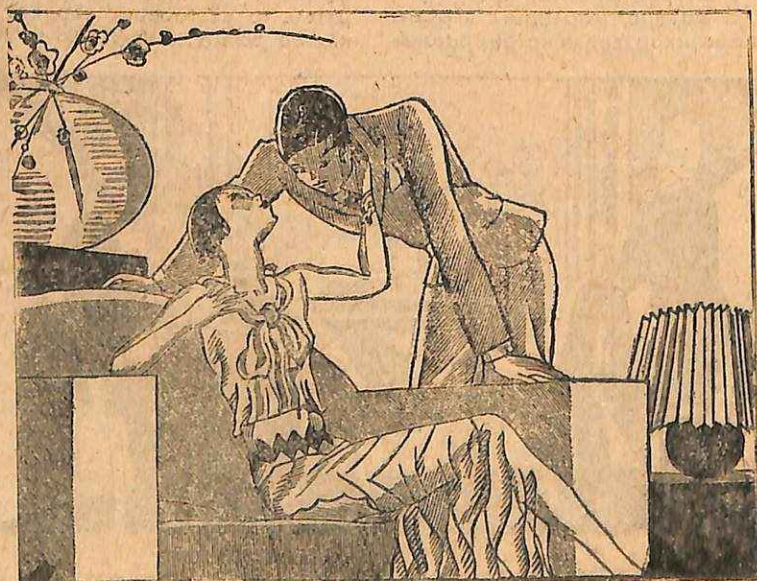
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥΣ

Ὁ Τάκης ἔγειρε ἀπαλὰ πάνω στὴν πολυθρόνα, ποὺ καθόταν ἡ «καλὴ» του καὶ τὴ ρώτησε:

—Τῶπες στὴ μαμά σου, ἀγάπη μου;

—Ναί. Ἐγινε ὅμως θηρίο. Δὲν ἐννοεῖ οὔτε ν' ἀκούσῃ τίποτα. Ἐσὺ τῶπες στὸ θεῖο σου;

—Ναί, μὰ κ' ἐκεῖνος δὲν ἀγρίεψε λιγώτερο. «Ἀντολήμης δὲν κἀνης τέτοιο

πρῶμα, μοῦ εἶπε, θὰ με ἀποκληρώσω! Εἶναι τρομερὸς ὅμως δὴ τὴ νύχτα δὲν ἐκλείσα μάτι ἀπὸ τὸ κλῆμα, γιατί νᾶν τόσο ἄκαρδος; Εἶναι κανένα ἔγκλημα, μοῦ, τὸ ὅτι ἀγαπιώμαστε καὶ θέλομε νὰ παντρευτοῦμε.

—Γι' αὐτοὺς εἶν' ἔγκλημα, φαίνεται. Βέβαια, σὲ κῆλα τους, ποὺ θέλεις νὰ καταλαβαίνουν αὐτοὶ, ἀπὸ ματα καὶ πόνους τῆς ἀγάπης; Οἱ καρδιές τους εἶναι μένεις!.. Ὁ θεῖος μου, ἓνας ἀνθρώπος τοῦ πέρασε τοῦ σὲ πολέμους καὶ μάχες, τί μπορεῖ νὰ νοιώθῃ φερά αἰσθημάτων;

—Ἐχεις δίκιοι! Κι' ἡ μαμά μου τὸ ἴδιο. Εἶκοσι ἀρκού. Μ' ἀπὸψε κείνη δὲν τοῦδωκε τὸ χέρι. Τὸν κυττοῦ μόνο στὰ μάτια, μὲ μιὰ ἔκφραση βαθεῖας θλίψης, καὶ αὐτοῦσε νὰ τὴν προφέρῃ, λὲς καὶ τὴ φόβιζε ἡ ἀπάντησιν.

Ἐκεῖνος, παραξενεμένος, τὴ ρώτησε:

—Τὴν εἶδες ποῦ ἀπὸψε Ἀννούλα; Για δὲ μιλάς.. Μήπως, τάχα, ἔξασεν ἡ καρδιά σου; Μήπως ἔχεις πάψει νὰ μ' ἀγαπᾷς;

—Ἐνὼ τὰ μάτια της βούρκωναν, τοῦ ἀπεκρίθη.

—Θέλεις νὰ μάθης ἐάν ἄκόμα σ' ἀγαπᾷ; Ρώτησε τότε ἡ καρδιά μου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

ΟΝΕΙΡΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΕΤΣΙ ΧΩΡΙΣΘΗΚΑΝ

Συναντήθηκαν σὰν πάντα, σὲ μιὰν ἀπόμνη γωνιά τοῦ ἀρκού. Μ' ἀπὸψε κείνη δὲν τοῦδωκε τὸ χέρι. Τὸν κυττοῦ μόνο στὰ μάτια, μὲ μιὰ ἔκφραση βαθεῖας θλίψης, καὶ αὐτοῦσε νὰ τὴν προφέρῃ, λὲς καὶ τὴ φόβιζε ἡ ἀπάντησιν.

Ἐκεῖνος, παραξενεμένος, τὴ ρώτησε:

—Τὴν εἶδες ποῦ ἀπὸψε Ἀννούλα; Για δὲ μιλάς.. Μήπως, τάχα, ἔξασεν ἡ καρδιά σου; Μήπως ἔχεις πάψει νὰ μ' ἀγαπᾷς;

—Ἐνὼ τὰ μάτια της βούρκωναν, τοῦ ἀπεκρίθη.

—Θέλεις νὰ μάθης ἐάν ἄκόμα σ' ἀγαπᾷ; Ρώτησε τότε ἡ καρδιά μου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

—Ἀννούλα! Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα...

—Μὴ σὲ τρομάζουν τὰ λόγια φιλῆ μου.. Εἶπες ἀπὸψε ἄλλοθι, πῶς ἔλασεν ἡ καρδιά σου, ποὺ μέσ' τὰ σπλάχνα σου χρόνια τώρα.

—Ἐγὼ τί; Για δὲ συμπληρώνεις τὴ φράση σου;

ΟΝΕΙΡΟ ΡΟΔΟΥ

Εἶδα διτὴ κόπηκα ἓνα μυρωμένα δειλινὸ τοῦ Μᾶνη, ἀργά, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ἔδινε τὸ στερνὸ φίλημα στὴ φύση. τὴν ὥρα ποὺ ὅλα ἔγερναν νυσταγμένα, ἀπὸ ἓνα χέρι λεπτὸ, σὰ γυναικεῖο. Μ' ἔβαλαν σ' ἓνα χωματένιο βάζο, καὶ τοποθετήθηκα πάνω σ' ἓνα μικρὸ, ἐύλινο, τραπέζι γεμάτο ἀπὸ σκόρπια χαρτιά. Ἦταν τὸ γραφεῖο ἐνὸς ποιητῆ..

Φτωχὸς διαβάτης τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς, μόνος, ἐγκαταλειμμένος ἀπ' τὴν ἀπονη Μοῖρα, ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του, ἔρεβε μέσα στὸν πόνο. Διαρκῶς ἦταν σκυμμένος πάνω στὰ χαρτιά καὶ, ἡ ἔγγραφη ἡ δεινροπολοῦσε.. Πότε—πότε, μονάχα, σήκωνε λίγο τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ μὲ μυρίσῃ.. Μ' ἔπαιρνε τότε μ' ἀργὲς κινήσεις, μ' ἔφερνε στὸ πρόσωπό του καὶ, κλεινόντας παθητικὰ τὰ μάτια του, μὲ μύριζε μὲ λαχτάρα. Πολλὲς φορὲς, μάλιστα, ἐνοιώθα νὰ πέφτουν ἀπάνω μου λίγες καφετὲς σταγόνες, τὰ δάκρυά του. Τότε μόνον τὸν ἔβλεπα—δὲν τὰν μ' ἔπαιρνε στὰ χεῖρά του. Ἦταν ὁχρὸς, ἀδύνατος. Ὁμορφος, ὁμῶς, μὲ μεγάλα σταχτούχρωμα μάτια,—βαθούλως ἀπ' τὴν στέρησιν κι' ἀπ' τὸν πόνο—καὶ μὲ καστανὰ κατσάρια μαλλιά, ποὺ πλατίζονταν τὸ πλατὺ μέτωπό του.

Η ΜΑΡΙΩ

Ἐάφνου σὰν σ' ὄνειρο ἓνα βράδυ τοῦ πιστικοῦ της, στὸ σκοτάδι, τὰ μάτια ἀντίκρουσε ἡ Μαριώ, κι' ἐνοιώσε κάτι στὴν καρδιά της, κάτι, ποὺ γύρισε ἡ ματιὰ της, πίσω σὲ ὁλόδροσο χωριό.

Κι' εἶδε—σὰν ὄνειρο—τὴν στάνη, τὰ πατητήρια, τὸ μαγγάνι, τὴν ῥόκα της, τὸν ἀργαλειό, κι' εἶδε τ' ἀρνιά της νὰ βελάζουν τὰ γονικά της νὰ στενάζουν κι' εἶδε ξανά τὸ Μανωλιό.

Μὲ μιὰς, πετάει τὰ τόσα λουσα, ἡ χωριανὴ ἡ ξανθομαλλοῦσα καὶ ξαναβάθει χωριανὰ. Βάζει τὸ τσίτινο φουστάνι, τὸ ὁλόχρυσό της τὸ γιορτανί, καὶ στὸ χωριὸ πίσω γυρνᾷ.

Ἦρθε στὴ χώρα τὴ μεγάλη, ποὺ κάθε τι σοῦ φέρνει ἔλαλη, ἡ Μάρω δίχως ἀργαλειό. Μὰ πρὶν ὁλότελα ξεχάσῃ γύρισε πίσω ν' ἀγκαλιάσῃ, ὅν πικραμένο Μανωλιό.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

ἔκανε νὰ κιτρινίσῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ἦταν γιὰ λύπη, ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸν κλαίῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ἦταν γιὰ λύπη, ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸν κλαίῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ἦταν γιὰ λύπη, ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸν κλαίῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ἦταν γιὰ λύπη, ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸν κλαίῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ἦταν γιὰ λύπη, ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸν κλαίῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ἦταν γιὰ λύπη, ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸν κλαίῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ἦταν γιὰ λύπη, ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸν κλαίῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ἦταν γιὰ λύπη, ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸν κλαίῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ἦταν γιὰ λύπη, ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸν κλαίῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ἦταν γιὰ λύπη, ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸν κλαίῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ. Ὁ, δ' ἔπαιρνε νὰ κίτρινῃ.

Ο ΤΡΑΦΙΚΟΓΟΝΔΟΛΙΕΡΗΣ

Από-κείνο το σούρουπο δεν ξανάπαιξαν πιά σαν...

Το ίδιο καλοκαίρι βρέθηκαν κι' οι δυο στη Βενετία. Ο πατέρας της Ματίλντας, από στρατός στρατιώτης, ή ετυχία της κόρης του ήταν η μόνη παρηγοριά του. Ο πατέρας της Ματίλντας, από στρατός στρατιώτης, ή ετυχία της κόρης του ήταν η μόνη παρηγοριά του.

Καί μάλιστα έπεφτε γλυκό και νοσταλγικό το σούρουπο, βενετσιάνικο σούρουπο, πάνω από τα γαλόνια των καναλιών, οι δυο έρωτευμένοι έρουφούσαν σε μια ρητη έκσταση των ψυχών τους, με χίλια στίγματα της κρυφής τους λατρείας.

Κάποιο ώραίο δειλινό, άκουσαν πλάι σ' ένα μουράγιο το παθητικό τραγουδι ενός γονδολιέρη. Ο γονδολιέρης, άφηνε ένα τόσο παραπονιάρικο, θλιβερό, συγκινητικό. Έστάθηκαν κι' έπρόσεξαν το τραγούδι.

«Τρία πράματα μην έμπιστευθής :
τόν ήλιο του Μάρτη,
τά κύματα της θάλασσας,
τους όρκους της αγάπης.»

Σά νάθελαν κι' οι δυο νά διαμαρτυρηθούν γιά τ' αλφειό στίχο, έκυτάχθηκαν κατάματα, έχαμογέλασαν κι' ύστερα άλλαξαν ένα θερμό φιλή, που έσήμασε τ' άνοιξη.

Πρίν ακόμα τελειώση το φιλή τους, άκουσαν το γονδολιέρη νά τους λήε εύθυμα, πειραχτικά :
— «Ε, τρυγονάκια μου, δεν άκούσατε τί λέει το τραγούδι ;
Έγύρισαν τότε κι' οι δυο και είδαν το νέο γονδολιέρη, με τη γραφική στολή του, που τους έκύταζε με ένα γελο καλωσύνης.

Η Ματίλντα, μόλις τόν πρόσεξε, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη.

— Διάβολε ! Τι έφώναξε. Τά τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη.

— Οί τρεις παλιές μαθητές έτρεξαν γιά τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη.

— Σσσ ! Εξέπνευσαν τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη.

— Καλά... άφου είναι τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη.

— Α, κανάγια, έκαμε γελώντας τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη.

— Μήπως ζηλεύεις, Γκιουζέπε ; τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη.

— Αφείλει η Ματίλντα. τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ντας ή είδηση, πώς ό Έρνέστος της παντρεύταν με την πλούσια κόρη ενός καθηγητή του... Η φτωχή κοπέλλα έπαθε μιά δυνατή νευρική κρίση. Έμεινε άλυσθη για ώρες πολλές και κατόπιν δ,ιαν συνήρθε, ένα δυνατό παραλήρημα. τής έφερνε πάντα στο στόμα το όνομα του Έρνέστου...

Έπέρασαν μήνες, όταν ή Ματίλντα ένα πρωί είχε βγή, για πρώτη φορά, σνή βεράντα του μπαλκονιού της. Ένώ ήταν ξαπλωμένη σε μιά πολυθρόνη, με το κεφάλι άδειανό από σκέψεις και τή γλώσσα λυμένη σ' ένα παρρησιαστικό άγάπη, άφησε άφηνικά μιά κραυγή χαράς. Κάτω στο δρόμο είχε δει τό Γκιουζέπε, τόν ώραίο γονδολιέρη της Βενετίας.

Έκείνος της έγνεψε πρόσχαρα, δείχνοντάς της ένα μεγάλο πουκέτο με λουλούδια. Όταν άνέβηκε άπάνω στη βεράντα, ή Ματίλντα έτρεξε κοντά του και τόν ρώτησε.

— Έλα, Γκιουζέπε. Πές μου γιά τόν Έρνέστο. Είναι καλά ; Δεν ζώ παρά γιά ν' άκούω γι' αυτόν... Πές μου... Ο φτωχός γονδολιέρης κιτρίνισε. Έσκυψε το κεφάλι θλιβερά, άλλ' άμέσως όστερα, σαν από αλφινδία έμπνευση, έχαμογέλασε και είπε :

— Ο Έρνέστος είναι καλά Ματίλντα. Αυτός μ' έστειλε νά σοϋ πω ότι πάντα σ' αγαπά... κι' αυτός... ναι αυτός μου δωσε νά σοϋ φέρω αυτά τα λουλούδια.

Η μορφή της χλωμής νέας άστραψε ξαφνικά από μιά λάμψη χαράς. Έκύταξε γιά μιά στιγμή τό γονδολιέρη, ύστερα τά λουλούδια κι' έφώναξε.

— Αλήθεια, Γκιουζέπε ; Ο Έρνέστος τ' άστειλε αυτά γιά μένα ; Ναι ό Έρνέστος. Και μουπε ότι σ' αγαπάει πάντα, όπως πρϊτα...

Η Ματίλντα άρπαξε τά λουλούδια στην άγκαλιά της κι' άρχισε νά τα γεμίζει φιλή. Υστερα ρώτησε : — Μ' αγαπάει πάντα ό Έρνέστος μου, Γκιουζέπε ; — Ω, σίε... ώστε δεν είν' άρραβωνιασμένος με άλλη ;

— Ο Γκιουζέπε άπάντησε χωρίς δισταγμό : — Όχι, Ματίλντα. Ήταν ψέμμα αυτό που σοϋπαν. Κάποια σοβαρή δουλειά τόν κρατάει μακριά σου... δουλειά γιά τήν εύτυχία σας... πιστέψέ με... μά σε λίγο θάρθω... πρίν άπ' τό χειμώνα θά είν' έδω... και τότε θά ξαναγίνης εύτυχισμένη.

Από κείνη τήν ήμέρα, οι γιατροί της Ματίλντας, έβεβαίωσαν, κατάπληκτοι, μιά ξαφνική καλλιτέρευση της άρρώστειας της. Κι' οι δόσεις του φαρμάκου της έρχόντουσαν ταχτικά κάθε πρωί : ένα πουκέτο λουλούδια με μιά κάρτα : «Ματίλντα σ' αγαπώ, Έρνέστος.»

Μέσα στο μικρό, άπείριστο γραφείο του στρατηγού Μπελάρτι, του πατέρα της Ματίλντας, ό γέρο γιατρός Καστάλντι, παλιός φίλος του στρατηγού, προσπαθούσε νά παρηγορήσει τό φτωχό πατέρα.

— Η μόνη όριστική θεραπεία, έσυμπέρανε ό γιατρός, θάταν νά ξαναρχόταν ό άπιστος αγαπημένος της. — Α, τόν κακούργο ! έφώναξε ό στρατηγός, σφίγγοντας τις γραβιές του. Γλεντάει στη Ρώμη με κάθε λογής γυναίκες !... Κι' έκτός άπ' αυτό, είναι άρραβωνιασμένος με τήν κόρη ενός καθηγητή. Ξέρω θετικά πώς τό χειμώνα παντρεύεται...

— Μά, καλά, έκαμε ό γέρο γιατρός με άπορία, αυτά τά πουκέτα, που λαβαίνει ή Ματίλντα κάθε μέρα και οι κάρτες με τή βεβαίωση της αγάπης του : — Ο στρατηγός έχαμογέλασε πικρά κι' είπε :

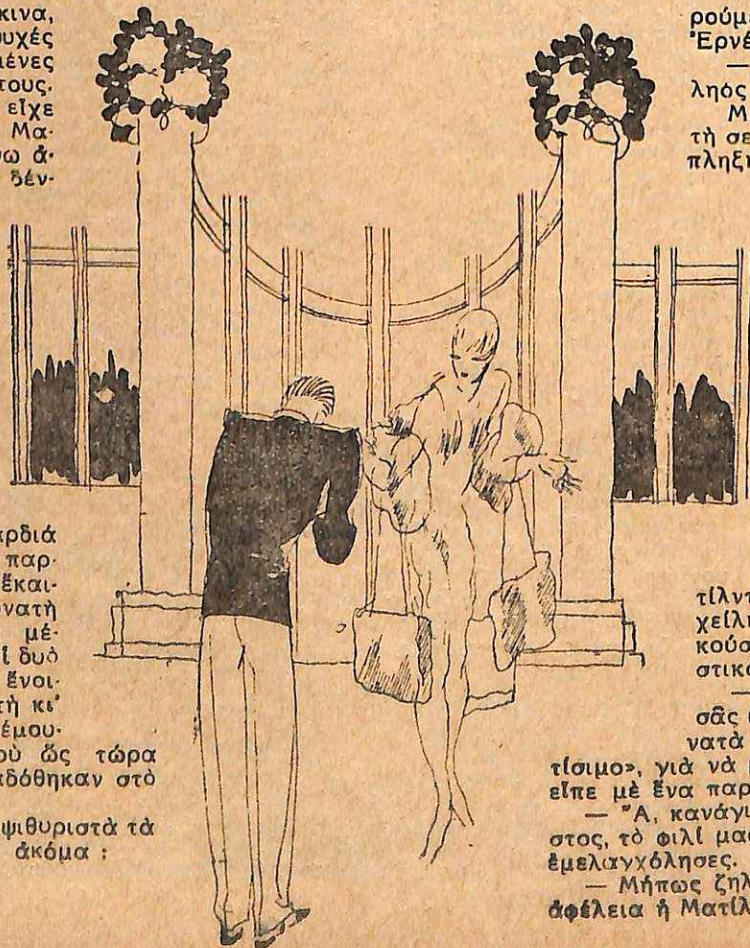
— Αυτά... αυτά... δεν τά στέλνει έκείνος... οι κάρτες είναι πλαστές... είναι μιά σωτήρια έμπνευση ενός παλιού φίλου της φτωχής μου κόρης, ενός παιδικού της φίλου, που θάμουν εύτυχής άν τόν αγαπούσε αυτόν κι' άς είναι βαρκακάρης... Μου τά έκμυστηρεύτηκε όλα, τό εύγενικό παιδί :

— Όταν έμαθε πώς ό Έρνέστος έξέχασε τή Ματίλντα, έτρεξε νά της φανερώσει τόν κρυφό, παλιό του έρωτα, Μά όταν είδε πώς έκείνη έζούσε μόνο γιά τόν Έρνέστο, από φόβο μή τήν σκοτώση, δεν της έφάνέρωσε τήν αλήθεια, άλλ' ά της είπε πώς... ό Έρνέστος της έστειλε τά λουλούδια, και πώς τάχα ό άπιστος εξακολουθούσε νά τήν αγαπά... Θέλει ό καχύμνος Γκιουζέπε νά τή βλέπη εύτυχισμένη, έ- στο και με τό ψέμμα... Πίνγει τόν πόνο του γιά νά τή βλέπη χαρούμενη... Είναι μιά μεγάλη ψυχή ό φτωχός βαρκακάρης.

— Ένα πρωί ό Γκιουζέπε είπε της Ματίλντα πώς ό Έρνέστος... τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη.

— Ένα πρωί, έφθασε σαν κεραυνός σ' αυτά της Ματίλντας... τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη, έβγαλε μιά μουρμούρα και νά πιάσει τ' άνοιξη.

1851

ΘΛΙΒΕΡΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ενώ η βάρκα γλυ-
στρούσε στα ήρεμα, σκο-
τεινά, νερά της άκρογι-
αλιάς, κάποιος απ' την
παρέα είπε:

— Άς διηγηθούμε ό
καθένας τόν πρώτο του
έρωτα.

Όλοι δέχθηκαν με προθυμία, κι' ένας-ένας διηγήθη-
κε την ιστορία της πρώτης αγάπης του.

Όλωνών, όμως, ή πρώτη έρωτική περιπέτεια, είτε ήθο-
νική ήταν, είτε ρωμαντική, τελείωνε με μιά μικρή απο-
γοήτευση.

— Η σειρά σου, τώρα, είπεν ό Τζόφρεντ όταν τελείωσε
τή δική του διήγηση, στον διάσημο γλύπτη Γκέγκαμπ, ποθ-
ηταν μαζί τους. Έσύ, πούχεις κατακτήσει όλες τις γυναί-
κες τού Λονδίνου, θ' άχης νά μάς πής καμιά ιστορία πού
δέν θάβαι ούτε απογοητευτική, ούτε απλή κι' άνόητη, σάν
τις δικές μας.

Ό Γκέγκαμπ χαμογέλασε.

— Η πρώτη μας αγάπη, άπάντησε, δέν μπορεί παρά νά
βαι άπλή, γιατί κι' ή καρδιά μας, σά νεανικά μας χρόνια,
είναι ακόμη άπλή κι' αγαθή.

Σάπασε γιά μιά στιγμή,
κι' έπειτα έξακολούθησε.

— Ίσως ν' άχετε άκούσει
πώς έχω γεννηθί από φτωχή
οικογένεια, και πώς ό πατέ-
ρας μου ήτανε χτίστης. Έκεί-
νη την εποχή, ήμουν δεκάξη
χρόνων, και ό πατέρας μου
με είχε πάρει κοντά του, γιά
μαστορόπαιδο, σε μιά δολι-
αριά, σ' ένα πλούσιο έξοχικό
σπίτι.

Σάπασε γιά λίγο, σά γιά
νά συγκεντρώση τις άναμνή-
σεις του, κι' επανέλαβε:

— Εκεί, λοιπόν, έγνώρισα
τή γυναίκα πού έμελλε νά
μείνη γιά πάντα μεσ' στην
καρδιά μου. Ήταν ή κόρη τών
οικοδεσποτών. Ένα κοριτσά-
κι, δέκα πέντε μόλις χρόνων,
εύθυμο, ζωηρό, με λεπτό ρό-
δινο προσωπάκι και ξανθά
μαλλιά. Τό ωραιότερο, όμως
σ' αυτήν, ήταν τά μάτια της,
πούταν γεμάτα όνειρο, φώς
και καλωσύνη. Τήν ώραία
αυτή μικρούλα, την έβλεπα
ταχτικά, γιατί έρχόταν σέ μάς φορτωμένη με κρασιά, φρού-
τα, μεζέδες και καθόταν μαζί μας και κουβέντιαζε, ενώ
ήμεεις τρώγαμε.

Όταν τη φώναζαν απ' τό σπίτι κι' έφευγε τρέχοντας,
ήταν σάν νά σκοτείνιαζαν ξαφνικά όλα γύρω μας και όλοι
ξανάρχιζαν τή δουλειά τους. Τσιπηλοί και κατσουφισμέ-
νοι. Εγώ, όμως, ούτε μπορούσα καν νά ξαναπιάσω δου-
λειά, και καθόμουν σά χαζός, κυττάζοντας τό μέρος απ'
όπου είχε φύγει κι' άς μή φαινόταν πιά μπροστά μας. Όι
άλλοι με κορόιδευαν. Ό πατέρας μου, πρό πάντων, κάθε
φορά πού μ' έβλεπε άφηρημένο, μου φώναζε άπότομα.

— Αί, παλλητάκο. Αυτή δέν είναι γιά τά δόντια σου
Κύτταςε καλλίτερα νά κάνης καλά τή δουλειά σου.

Ξανάπιανα τότε τή δουλειά, αλλά δέν μπορούσα νά
βγάλω την εικόνα της απ' τό νού μου. Θυμώμουνά ένα ένα
τά καμώματά της, τά λόγια πού μου έπείνε, πού ήμουν
σε περισσότερο σέ μένο, πού ήμουν πιά κοντά στην ήλι-
κία της. Μού μιλούσε και με περιποιότανε Ιδιαίτερας.
Φυσικά ήθελα κι' εγώ νά τής μιλήσω, νά τής πω πώς δέν
ήμουνά μόνο ένα ταπεινό μαστορόπουλο, αλλά πώς είχα
μιά ανώτερη σκέψη και καλλιτεχνικές φιλοδοξίες, γιατί
από τότε, — κρυφα βέβαια γιατί όι πόθοι τού πατέρα μου
ήταν άπλως νά γίνω ένας καλός μάστορας σάν κι' αυτόν
— καταγιγνώμουνά με τή γλυπτική, πλάθοντας με τόν πηλό
πότε ανθρώπους, πότε άλλα αντικείμενα. Δέν τό κατάρθωνα
όμως. Άμα βρισκόμουν μπροστά της τό μυαλό μου σταμα-
τιόταν.

σα της τέχνης μου. Νά τής κάνω δηλαδή ένα άγα-
θό κι καί νά τής τό χαρίσω. Έτσι από τό άλλο πού
χαράξη άκόμη, σηκωνόμουνά και δουλεύοντας με
κατάρθωνα νά φτιάσω έναν μικρόν έρωτα, όπως
κάποτε νά τόν παριστάνουν σε μιά εικονογραφί-
σημερίδα. Τό έργο αυτό τό τελείωσα την ήμέρα
λείωνε κι' ή δουλειά τού σπιτιού.

Τό τύλιξα τότε όμορφα — όμορφα σέ ψιλό χαρτί
τομαζόμουν νά τής τό προσφέρω μόλις θά 'ρχόταν
τούτοις, άμα έφτασε ή ώρα νά την άποχαιρετήσω.
πα λέξη. Άμα όμως βράδυασε, τό πήρα, πήγα στην
είσοδο τού σπιτιού, χτύπησα τό κουδούνι και στην
ρέτρια πού παρουσιάσθηκε, είπα, προσφέροντάς τό
— Γιά τή μικρή δεσποινίδα... Κι' έφυγα βιαστικά.

Τό άλλο πρωί φεύγαμε. Περνώντας απ' τόν κή-
πο, άραίας μικρής, έρριξα

τιό, έλπίζοντας νά τή
περιμένη νά μάς
'Αντί εκείνης είδα τό
κι μου, τόν έρωτά μου,
λαιομένο, σά νά τόν εί-
ξε απ' τό παράθυρο
— Κι' όταν έγινες
πλούσιος, περιζήτητος
γυναίκες, δέν φρόντισες
τί άπέγινε, νά τής άντα-
τά ίσα; Είπε κάποιος.
Ό Γκέγκαμπ άναστεν-
κρά κι' άπάντησε.

— Ύστερ' από χρόνια,
πιά όι φιλοδοξίες μου εί-
πληρώθη, από τις κοσμικές
μερίδες πού δημοσίευαν
τή φωτογραφία της, ένα
είχε παντρευτή μ' ένα
του σπιτιού της και ζού-
χισμένη. Έν τούτοις
ναζήτησα. Άνήκαμε σέ
φορετικούς κόσμους και
το παθημά μου μ' είχε
πιφυλακτικό. Έκείνη
θι πρώτη σέ μένα.

Σάπασε γιά λίγες στιγ-
λι άναψε ένα τσιγάρο και ξανάρχισε.

Πέρασε κάμποσος καιρός, όι έφημερίδες
μιλούν γι' αυτή κι' εγώ άναρωτιώμουν τι νάχη γίν-
έν' άπόγευμα πήρα ένα μπιλιέτο της, πού με κά-
την έπισκεφθώ. Όμολογώ πώς αυτό δέ μ' έέμπληξε
γιατί έκανα τή σκέψη πώς θά μ' ήθελε γιά καμιά
γελία. Όταν όμως πήγα στή διευθυνση πού μου
έμεινα κατάπληκτος. Άντί μεγάρου κρατούσε
φτωχικό διαμέρισμα.

Μπήκα και τή βρήκα άρρωστη, καταβλημένη,
μη, ξαπλωμένη σ' ένα άθλιο χαμηλό κρεβάτι.

— Είμαι εύχαριστημένη πού ήρθατε, μού
δίνοντάς μου τό χέρι. Και με λόγια απλά — σάν
δυστυχία της νά ήταν κάτι φυσικό και άναπόφευ-
ζωή, — μού διηγήθη πώς είχε περάσει μιά τυραν-
νική ζωή, πού τής είχε σπαταλήσει τήν
και έφυγε από μήνες στο έξωτερικό με τήν
πλουτισή.

— Εγώ, δέν θά ζήσω, παρά λίγες μέρες
ψιθύρισε. Γι' αυτό σάς φώναξα. Πριν πεθάνω
σας δώσω κάτι πού δέν πρέπει νά πέση σέ
Κι' άνοίγοντας ένα κουτί πού είχε δίπλα
τό θρυψαλισμένο έρωτά μου, πού είχε κολλήσει
λάξει από τότε.

— Ναι, μού είπε, καθώς την κύτταζα έκπληκτο-
τέρα μου, πού είχε θυμώσει πολύ γι' αυτό τό

τούσε, τά λόγια
δευόνταν στή
μου και κείνη
σά μέβλεπε
τήν κυττάζω
μάτια, και με

— Ά' ποφάσισα
τής μιλήσω με

— Τό ξέρετε
κύριε, ότι μού πα-
τήσατε τό πόδι;

— Τό κατάλα-
βα. Σας ζητώ συγγνώμη.

— Ναι. Άλλά ξέρετε πώς έχω και
κάλους στο πόδι;

— Κάλους έχει όλος ό κόσμος.
— Ό τρόπος σας δέν μού άρέσει
κύριε.

— Άλήθεια; Λυπούμαι. Μά τι θέλετε
νά γίνη;

— Κοροϊδεύετε κιόλας; Καλά. Θά
σας στείλω αύριο τούς μάρτυρές μου.

— Εύχαριστώ. Άλλά γιά ποιό
σκοπό θά τούς στείλετε;

— Νά σάς προσκαλέσουν σέ μονο-
μαχία έκ μέρους μου.

— Τότε είναι περιττό νά τούς στεί-
λετε, γιατί δέν μονομαχώ.

— Μπα; Και ό λόγος;

— Γιατί ή θρησκεία μου, μού άπα-
γορεύει νά σκοτώνω τόν πλησίον μου.

— Μά δέν είσαστε ύποχρεωμένος
νά με σκοτώσετε.

— Τότε γιατί νά χάνουμε τόν και-
ρό μας;

— Βλέπω πώς είσαστε δειλός. Όι
μάρτυρές μου όμως, θά συντάξουν πρω-
τόκολλο γιά τήν άρνησή σας.

— Άφού είναι έτσι, δέχομαι τότε
κάτ' αρχήν νά μονομαχήσω μαζί σας.

— Άν θέλετε όμως όστι έχω γυναίκα, τρία
παιδιά και δύο σκυλιά τού κυνηγιού.

— Ό Κώδης περί Μονομαχιών, δέν
προνοεί γιά τέτοια πράγματα.

— Εγώ άλλο, όμως ό Νόμος, ό όποι-
ος λέει ότι όποιος προκαλεί ζημία

κινητό π. χ. έκοψα προκαλεί ζημία
δικαστή μου έναν πέρυσι με τό αυτο-
κα 30000 με ύποχρέωσα και πλήρω-
κα του. Κι' όλα αυτά, ενώ δέν είχα
τάρα σκοπό νά τόν σκοτώσω, όπως
ήτανε σκοπός νά τόν σκοτώσω, όπως
ήτανε σκοπός νά τόν σκοτώσω, όπως

— Τι νά γίνη γιά μένα.

— Καλά. Άς κανονίσουμε τότε συμ-

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

— Καλώς, κύριε.

τό πέταξε απ' τό παράθυρο. Άλλά εγώ τό μάζεψα κρυφά.
Δέν τής άπάντησα τίποτα. Πήρα μόνο τό χέρι της και
τίσπερα σά χείλια μου με συγκίνησε. Έμεινα πολλήν ώρα
δίπλα της βουβός κι' άκίνητος. Όμολογώ όμως, πώς ένοι-
ώσα τήν καρδιά μου νάχη έλαφροβή απ' ένα βάρος πού
τήν πιέζε τυραννικά τόσα χρόνια.
Ό Γκέγκαμπ σταμάτησε εκεί τήν ιστορία του. Και κα-

νείς μας δέν βρήκε νά πηλέξη, κανείς δέν ρώτησε τίποτα.
Μόνο τά κουπιά άκούγονταν πού πλατάγιζαν ρυθμικά
στο νερό..

Ό βαρκάρης, άφού είδε πώς κανείς πιά δέν μιλούσε,
άρχισε σιγά πρώτα, κι' έπειτα πιά δυνατό, ένα εϋθυμο τρα-
γουδάκι.

FAITH RICH

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ!

βιβαστικώς τήν υπόθεση.

— Τι έννοείτε;

— Δέχομαι νά μονομαχήσουμε, με
τόν όρο όμως ότι θά πυροβολήσετε
στόν άέρα.

— Σύμφωνοι. Έχετε τόν λόγο τής
τιμής μου. Πρέπει όμως νά κάνετε
και σεις τό ίδιο.

— Βεβαίως. Σας τό ύπόσχομαι κι'

εγώ στο λόγο τής τιμής μου.

Σύμφωνοι. Όι μάρτυρές μας αύριο
θά κανονίσουν τά ύπόλοιπα. Σας χαι-
ρετώ κύριε.

— Ωρβουάρ κύριε.

Τό άλλο πρωί όι δυο... τρομεροί
άντιπαλοι, βρισκόντουσαν στο πεδίο
της... τιμής.

Όι μάρτυρες τούς έβαλαν σέ άπό-
σταση 25 βημάτων τόν ένα από τόν
άλλο και μετά έδωκαν τό πρόσταγμα
«πύρ». Παραδόξως όμως και όι δυο
άντιπαλοι έμειναν άκίνητοι, χωρίς
κανέναν τούς νά πυροβολήση.

Τότε ό ένας από τούς άντιπαλούς
είπε στόν άλλο:

— Κύριε, πυροβολήστε πρώτος.

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

μα και νά καταστρώνη τούς συλλο-
γισμούς γιά νά βγάλη τό συμπέρασμά
του. Άρχισε λοιπόν.

— Ποιος έχει συμφέρον νά με βάλη
νά πιάσω επ' αυτοφώρου τή γυναίκα
μου; Κανείς. Ποιος έχει συμφέρον νά
με κάνη νά βγώ αύριο στίς 6 από τό
σπίτι, γιά νά πάω στο έξοχικό αυτό
ζυθοπωλείο; Η γυναίκα μου και ό
έραστής της, γιατί έτσι θά μπορούν
καλύτερα νά συναντηθούν εδώ, στο
σπίτι μου, ή όπου άλλο θέλουν. Συ-
νεπώς δέν πρέπει νά πάω εκεί κάτω

— Όχι κύριε.
Θά πυροβολήσω
ύστερα από σας
τού είπε.

Τότε μπήκε στην μέση εκείνος πού
διηθούνε τήν μονομαχία:

— Μά επί τέλους κύριοι, ρώτησε,
τι περιμένετε γιά νά πυροβολήσετε;

— Ό άντίπαλός μου, είπε ό ένας,
μού ύποσχέθηκε ότι θά πυροβολήση
στόν άέρα.

— Και σεις μού ύποσχεθήκατε τό
ίδιο, πρόσθεσε ό άλλος.

— Άφού είναι έτσι, πιάω τά χέρια
σας τότε και όι δυο.

Όι δυο άντίπαλοι σήκωσαν ψηλά τά
ώπλισμένα χέρια τους.

— Πύρ! φώναξε ό έμπορομπακάλης
Μπουγιών ένας κοντόχοντρος κοιλα-
ράς, άρχοντοχωριάτης, πού διηθούνε
τή μονομαχία.

Τά δυο περιστροφή έκπυρσοκρότη-
σαν τούτοχρόνας. Τήν ίδια όμως στιγμή
μη έκπληκτοι όλοι, είδαν νά πέφτη
μεταξύ τών δύο άντιπαλών μιά μεγα-
λη πέρδικα, ή όποία περνώντας κατά
κακή της τύχη από εκεί, σκοτώθηκε
με μιά από τις σφαίρες.

Όλοι γέλασαν τότε κι' ήλάρησαν
γιατί ή τύχη, γιά φινάλε τής μονομα-
χίας, τούς είχε στείλει τόν ώραϊον
αυτό μεζέ.

Ένώ όμως έτοιμαζόντουσαν νά φύ-
γουν και νά πάνε σέ καίένα μαγα-
ζάκι νά ψήσουν τήν πέρδικα, παροι-
σιάστηκε ξαφνικά ένας άγροφύλακας,
ό όποιος τούς ρώτησε άν είχαν άδεια
κυ.ηλίου.

Φυσικά τού άπάντησεν άρνητικό,
κι' ό άγροφύλακας τούς πήρε τά δια-
ματά λέγοντάς τους ότι θα τους κα-
ταγγείλη επί παραβάσει τών νόμων
περί κυνηγιού.

Έτσι, ή υπόθεσις αυτή τελείωσε με
100 φράγκα πρόστιμο, πού πλήρωσαν
έξ ίσου οι δυο άντιπαλοι, όι μάρτυ-
ρες, ό διευθυντής τής μονομαχίας
κι' ό γιατρός.

ΠΙΕΡ ΓΚΙΡΟΠΕΝ

και δέ θά πάω.

— Άλλά πάλι ή γυναίκα
μου δέν μπορεί παρά νά ξέ-
ρει ότι άναλύω μαθηματικώς
δλα τά ζητήματα και θ' άντιληφθώ
τήν παγίδα. Άρα, μού έστειλε αυτό
τό γράμμα γιά νά μη βγώ αύριο και
έτσι νά πάη αυτή όπου θέλει. Ώστε,
πρέπει νά πάω και θά πάω!

Στό σημείο αυτό, ό κ. καθηγητής
έσηκώθη νά βγί, όταν μιά σκέψη τόν
έκανε νά χτυπήση τό μέτωπό του και
νά κρουγίση.

— Φτού νά πόρη ή όργη.. Έγώ, δέν
είμαι παντρεμένος! Έβγαλε τού γράμ-
μα καί τοξανακούτταξε. Ήταν γιά τόν κύ-
ριο τού άνω όρόφου!

ΟΙ ΔΥΟ ΓΕΡΟΙ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΗ

...εφάνηκε λογική.
--Φαίνεται, είπε, πώς οί

...αὐτῶν γὰρ
Π Α Τ Ο Ν
...φωρώντας
...ήταν ἀναν.

Σκιές πολλές έκινούντο άθω-
ρα στο σκοτάδι.

(Ακολουθεί)

Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἀνοίξαν ὅλα τὰ θερινὰ θεατράκια, ὅπου, οἱ κάτοικοι τῆς πρωτευούσης, συνηθίζουν νὰ περνοῦν τὶς καλκαυριάτικες νύχτες, ζητώντας κάποιον ψυχικὸ ξεκούσματος ἀπ' τὸν ἡμερήσιο κόματο τῆς βιοπτείας.

λης, λίγη δροσιά, αντίροπο στὸ φλογερὸ λιοπύρι. Καὶ σχίζιν τὰ βρῆσκουν καὶ τὰ δυὸ, πότε χάρις στὸ πνεῦμα τῶν συγγαφένων καὶ στὸ γεμάτο μπρὸ παίξιμο τῶν ἡθοποιῶν, καὶ ὄχι σπάνια, στὴν ἑλλειψη καὶ τῶν δίσκων.

³¹ Ἀνω — Κάτω

Ἀπὸ τὰ πλεονάζοντα ἀγαπημένα στοὺς λαοὺς
θερινὰ θέατρα τῆς πρωτευούσης, εἶναι ἀναμφισβήτητο τὸ παρά τὸ Μεταξουργεῖο «Θέατρο τοῦ Λαοῦ» τὸ ὁποῖον, ἐν τῷ, μὲ τὴν περιλήψιν «Σκοπία» τοῦ κ. Ζάχου Θάνου καὶ πρὸ πενταετίας μὲ τὸ ἀλησμόνητο «Ἐξω Ὁλὰ» τῶν κ. κ. Ν. Νικολαΐδη (Πῶλ Νερ) καὶ Πίπης Μεταξᾶ, γυνόρισε μεγάλους θριάμβους.

«Ἐφέτος, τὸ «Θέατρο τοῦ Λαοῦ», εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴς παραστάσεις του μὲ μιὰ ἀληθινὰ πνευματώδη ἐπιθεώρηση τῶν γνωστώ-
ταν εὐθυμογράφων κ. κ. Νικολαΐδῃ
καὶ Μεταξᾷ, τὸ «Ἀ ν ω Κ ά τ ω», ποῦ
παίζεται ἀκόμῃ καὶ θὰ παίζεται ἀσφα-
λῶς ἐπὶ πολὺ, μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυ-
χία. Ἔτσι, φαίνεται πῶς ξαναβρίσκει
τὴς παλῆς δόξες του, ποῦ ἄλλωστε,
τὴς εἰρίζει. Γιατὶ ἐκτός τοῦ ὅτι τὸ «Ἀ-
ν ω Κ ά τ ω» εἶναι μιὰ ἀπ' τὴς ἐξυπνότε-
ρες ἐπιθεωρήσεις ποῦ ἔχουν γραφῆ-
τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἀποδίδεται θαυ-
μάσια ἀπὸ ἕναν ὄρειο θλασο, ἐπὶ κε-
φαλῆς τοῦ ὁποῖου εἶναι ἡ κ. Μαρίκα
Κρεββατᾷ, μιὰ ἀπ' τὴς καλλίτερες
σομπρέτιτς τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς.

Μετέχουν επίσης ο κ. 'Ιατρίδης, ο κ. Δούκας, η απaráμιλλη ντιζέξ Σοφία Βέμπο, η δις 'Αλίκη Βέμπο, ένα ξέαυρετικό ταλέντο, η κ. 'Αλίκη Βεργοπούλου, η Μερόπη 'Ιωαννίδου οι κ. κ. 'Ανακτορίδης, Μανέλης, Σταυρίδης, Πλέσσας, ο Πίπης και όλα τα φιντανάκια της έπιθεωρήσεως: Νανᾶ Σκιαδά, Φωφώ Χαρμπή, Βαλμᾶ, Μαχαίριδου, Μιρέλλη και η τρισχιριτωμένη Φίτσα Ντάβου.

Υπό τις προϋποθέσεις αυτές και δεδομένου ότι οι συγγραφείς του «Α-ν-ω Κάτω» κατέχοντες τα μυστικά της έπιθεωρήσεως θα την ανακινίζουν διαρκώς, κάθε αίσιοδοξη πρόβλεψη για τη σταδιοδρομία του «Α ν ω Κ ά τ ω» συγχωρείται.

Ὅλα — Νέα

Μὲ τὴς αὐτὲς εὐοίωνες ἐνδείξεις,
ἀρχισαν οἱ παραστάσεις καὶ στὸ θέα.

τροῦ τοῦ κ. Φώτη Σαμαρά, «Πράσινη Ταβέρνα», ἐπὶ τῇ
Καρδίου, ὅπου παίζεται ἐκ-
τικὰ μενάλῃ ἐπιτυχία ἡ
«Ὅλα Νέα». Συγγραφεῖς τῆς
σῆς γνωστοὶ στὸ θεατρὸς
ἀπὸ τῶν ἐπιτυχιῶν τῶν πα-
ἐπιθεωρήσεων τῶν «Φρέσκο»

καὶ «Ἄλλο Πρᾶγμα»,
 λος καὶ Παπαδούκας,
 μέ τὸν μουσικοσυνθέτη
 Κωνσταντίνῃ. Θάσος
 ἄρτιος, μ' ἐπὶ κεφαλῇ
 τῶν Ἀβναίων κ. Κούλα

«Έκείνο που ευχαρίστησα
 πιστώνει ο θεατής στο
 είναι ότι, το «Όλα Νέα»
 λεί απλώς και μόνον το
 τίτλο της «Επιθεωρήσεως»
 ματικώς στο θέατρο είναι
 των γραφικών διάκοσμο
 που χωρίς σάδ δρυνερά
 τις γύρω-γύρω ανθισμένη
 προδιαθετεί, ευχάριστα
 τὰ σκηνικά, τούς ήθοποιούς
 γραφείς, το μπαλετό και
 τὰ νούμερα.

Ἐάν τῶρα συμβῇ
συμφωνῇ μαζί μας
δὴς δὲν εἶναι ὑπέρροχο
τῆς καὶ οἱ μαθητὰι τοῦ κ.
νῆς καὶ Τὸτὶ Λιάσκα θάνατος
ὁ κ. Μαυρόπουλος δὲν εἶναι
δὴς κομπέρ καὶ τὰ σχέδια
λεπήβολα, τότε θὰ εἶναι
γνήσιος Ρωμηὸς, ποὺ ὁπότε
ἀπ' τὴ χαριτωμένα τραγῶ
ἐπιθεωρήσεως.

Ἔτσι εἶναι ὁ Ῥωμῆς
Ὅλο γκρίνια καὶ παραξένια
Γιὰ ψύλλου πήδημα μ' ὅλην τὴν
ἐκκλησίαν

Κι' ὁποῖος τὸν πιάσῃ.

Θάταν κάπως δύ-
σκολο να όρση κα-
νείς με δυό λόγια
την προσπάθεια να
έξαι...

ΧΟΡΟΙ - ΣΠΟΡ

τα του πλαστικού χο-
ρού, είναι κολοσσι-
αία. Για να πετύχου...

ἐξάσκηση μεγάλη. Αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν «Πλαστικὴν
 γυμναστικὴν», ποὺ ἔχει σκοπὸ τὴν ἁρμονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ
 μυϊκοῦ συστήματος καὶ κυρίως τῶν ἀρθρώσεων, ποὺ δίνου-
 σι τὸ σῶμα μὲ ὥρα(α, συμμετρικὴν φόρμα καὶ μὲ τὴν «Ρυθ-
 μικὴν γυμναστικὴν», ποὺ συνηθίζει τοὺς μαθητὰς ν' ἀποδί-
 δουν τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς ὁπτικῶς μὲ ἄρμονικὰς κινή-
 σεις τῶν μελῶν καὶ τοῦ σώματος. Παράλληλα μὲ τὴν
 ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἰσθήματος τοῦ
 ρυθμοῦ, ἀναπτύσσεται καὶ ἡ προσωπικότης τοῦ
 παιδιοῦ. Ἔτσι, δὲν σκληβώνεται ὁ μαθητὴς
 σὲ καμμιὰ ρουτίνα. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ μεταχειρίζεται
 τὸν πλαστικὸν χορὸν ὡς ὄργανον ἐκδηλώσεως τοῦ
 ὁποίου κατέχει ἀπόλυτον τὴν κυριαρχίαν.

Αὐτὸ εἶναι μὲ λίγα λό-
για ὅ,τι ἀντιληφθήκαμε
ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ προσ-
πάθεια τῆς Κας Ρενίερ.
Ἐκεῖνο δὲ ποὺ ἀπόδειξε
πόσο μελετημένη καὶ λο-
γικὴ εἶναι αὐτὴ τῆς
προσπάθειας, ἦταν ἡ με-
γάλη ἐπιτυχία τῆς.

Οι διάφοροι «χάροι-
παιχνίδια» και «χάροι-
σπόρ», με τὸν ὥραιο παι-
δαγωγικὸ χαρακτήρα
τοὺς καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀ-
φέλεια, ποὺ τόσο ἦταν

ρη ηλικία των κοριτσιών που τους χάρεψαν, αλλά και τη διάφορα «γκρούτ», έδειξαν πόσο λαμπρά αποτελέσματα επιτυγχάνονται με τους ρυθμικούς χορούς.

Ἀπὸ τὴν ἐπίδειξη τῆς περασμένης βδομάδας ὀφειλωμένον ἔχχωρῶμεν τὸ ἑξαιρετικὸν ταλάντο καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῶν μαθητῶν Ἀδελφαῖος Λάσκαρ, Μαρτίκας Μιχαὴλ καὶ Πέτρος Μεταξᾶ. Ἐπίσης ὅλα τ' ἄλλα κορίτσια, πολὺ ἔλαβαν μέρος στὴν ἐπίδειξη ἔδειξαν ζηλευτὰ προσόντα.

O. K.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΠΛΑΝΕΣ

φτασε στο πανδοχείο της «Κουκουβ-
γιας». Εκεί διηγήθηκε το ατύχημά του
και πρόσθεσε πως είχε κρατήσει, τους
άριθμους των χαρτονομισμάτων.

Μετά τὸ δείπνον, ὁ πανδοχεὺς τοῦ ἀνεκοίνωσε ἐμπιστευτικῶς ὅτι εἶναι σὲ θέσιν νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὸν δρόμον τῆς ληστείας ποῦ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ γκαρσονιὰ τοῦ πανδοχείου του, καὶ ἐπρόσθεσε ὅτι τὸ γκαρσονιὸν τοῦ αὐτοῦ τὸ ὑποπτευόταν ἀπὸ καιρὸ, καὶ τοῦ συνέστησε πρὶν πέσῃ νὰ κοιμηθῇ νὰ πᾶνε στὸ δωμάτιο τοῦ γκαρσονιῶν γιὰ νὰ ψάξουν τὴν τσέπην του, ὅπου ἔξι βρισκαν τὰ κλοπιμαίᾳ. Πράγματι διέβηκαν στὸ δωμάτιο τοῦ Ζέννικου ἔψαξαν καὶ τὸ κλεμμένο πορτοφόλι μὲ τὸ ρολοὶ βρέθηκεν στὴς τσέπας του. Ἀμέσως τότε τὸν τράβηξαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τὸν ὠδήγησαν στὴν ἀστυνομίαν, καὶ ὕστερα ἀπὸ μὴ σύντομον ἀνέκκρισιν προεφιλὰκτιστην κεκ' ἀργότερα

δικάστηκε σὲ πολυετὴ φυλάκιση μο-
νότι δὲν ἔπαυεν νὰ διαμαρτύρεται γιὰ
τὴν ἀθωότητά του. Δώδεκα μῆνες ἀρ-
γότερα ὁ πανδοχεὺς κατηγορήθηκε
γιὰ μιὰ κλοπὴ ποὺ διέπραξε εἰς βάρος
ἐνὸς πελάτου του.

Καταδικάστηκε εις θάνατο κι' ά
δηγήθηκε στον τόπο της εκτελέσεω
Έκει όμως πριν κρεμασθή ώμολό
γησε ότι αυτός είχε διαπράξει το έγ
κλημα για το οποίο είχε τιμωρηθή τ
γκαρσόνι του, που έτσι άπεφυλακίσθη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Glycerine 20 >
Eau de roses 40 >
Αυτο φορές την ημέρα απαλό πλύσιμο
μ' ένα μπαμπάνι βουτηγμένο σε χλιαρά
διάλυση βορικού.
Για να συγκρατηθεί η πούδρα, κάνετε
προηγούμενος μια έλαφρα επάλειψη με την
παρακάτω κρέμα :
Cold cream 60 gr.
Glycerol d' amidon 20 >
Glycerine neutre 15 >
Heliotropine Q. S. pour parfu-
mer.

Και τώρα παρακαλώ και σάς και τις
άλλες αγαπητές αναγνώστριες να... μη μου
στέλνουν δέκα-δέκα τὰ ερωτήματα. Έ-
να, το πολύ δύο, είδ' άλλως να ζητούν
διαιτήρα απάντηση, γιατί ο χώρος εδώ δεν
επαρκεί.

«ΚΑΜΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ».—Βάλετε έ-
πάνω στα εγκαύματα, όχι της... καρδιάς
σας, την εξής αλοιφή :

Aristol 5 gr.
Huile d' olive 10 >
Lan line 40 >

Μετά μια βδομάδα ξαναγράψτε μου.
«ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ».—Για να απαλλαγείτε
από το βάσανο του ιδρώτα της παλάμης,
που είναι πράγματι πολύ τυραννικό τώρα
το καλοκαίρι, πουντράρετε τα χέρια σας με
το παρακάτω μίγμα :

Tanin 1 gr.
Talc)
Oxyde de zinc) à à 10 gr.

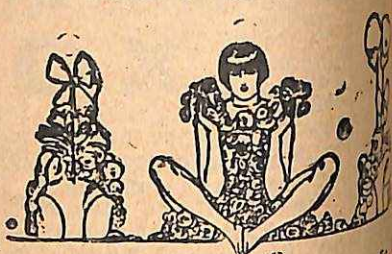
«ΘΑΙΜΜΕΝΗΝ ΥΠΑΡΕΙΝ».—Δεν συ-
νιστώ αποφυγναι για την θεραπεία της
υπερτροφώσεως αυτής. Η ηλεκτροθεραπεία
είναι ασφαλώς ή καλύτερα μέθοδος, αρκεί
να εφαρμοσθή από πειραγμένο ειδικό. Για
τι άλλα ερωτήματα στείλτε μου τη διεύ-
θυνσή σας (ή ασφαλές ψευδώνυμο στο Πόστ-
Ρεστάντ) για να σάς απαντήσω ιδιαίτερος
εκτενέστερα.

«ΣΤΑΝΣΙΛΑ». Θεσπίνκη.—Πρόσωπο,
μάτια, χείλη, δόντια, ελίτσες, φρύδια, βλε-
φόπιδες, χρώμα μαλλιών, χρώμα προ-
σώπου... πώ, πώ! Πόσες ερωτήσεις!
Θάθελα μια σελίδα «Πανθέου» για να
απαντήσω!

«ΞΑΝΘΟΜΑΛΛΑ».—Και σεις με... βομ-
βαρδίζετε μ' ερωτήματα πολλά. Παρακαλώ
λοιπόν και σάς και την «Στανσίλα» να μου
στείλετε διεύθυνση για ιδιαίτερη απάντη-
ση. Είναι ίσως πιο κουραστικό για μένα,
αλλά προτιμώτερο για την οικονομία του
χώρου αυτής της σελίδας.

«ΝΤΟΛΙΤΑ Χ».—Παρακαλώ να στα-
ματήσετε κάθε τι που εκάνετε πριν και να
μου γράψετε εκτενώς τα της περιπτώσεώς
σας, για να σχηματίσω σαφή γνώμη
και να σάς συστήσω αποτελεσματικά φάρ-
μακα.

«ΕΛΣΑ». Λάρισα.—Στείλτε μου, πα-
ρακαλώ τη διεύθυνσή σας, όπως σάς δια-

βιβάζω πάλι το σχετικόν με ό,τι
διαφέρει. Πολύ θα με βοηθούσε
κλογη και ή περιγραφή της νεανικής
στάσεως της υγείας σας (ιδίως του
κού σωλήνος) και αν είσθε χλωμή,
ή κλπ. Ώστε, δώστε μου κι' αυτές
πληροφορίες.

«ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ». Χαλμάδα.—Το
μου : μήπως παίρνετε φάρμακα για
μια άλλη αρρώστια ; Έπίσης πληρο-
στε με σχετικώς με τη διαίτα σας και
κατάσταση του πεπτικού σας σωλή-
τος. Τέλος, θέλετε, αποκαλύψτε μου
λίκια σας. Ειδικώς γι' αυτό που
ένοχλει, γράψτε μου αν εκάματε πο-
ταρεία και ποία.

«ΜΙΜΟΖΑΝ». Σας συνιστώ διαίτα
κτοφυτική διά δεκαπέντε μέρες, από
από πιστά ολαδήποτε και προ πάντων
τά «άθωα λικέρ», τα οποία είναι πολυ-
βλαβερὰ από το κρασί, τοπικώς δε
έξη λουσιών :

Gomme adragante 0.50 gr.
Soufre précipité) à à 15 gr.
Glycerine) 50
Alcool camphré 200
Eau bouillie

Ξαναγράψτε μου μετά είκοσι μέρες.

«ΜΙΚΡΟΥΔΑ». Βόλον.—Κάνετε
σείς την διαίτα που συνιστώ λουτρά
«Υστερα δε από δύο τοπικά λουτρά
κάνετε την ημέρα με πιτυρόνερο, έ-
χετε κάθε βράδυ επάνω στα προσώ-
να μέρη του δέρματος την εξής αλοιφή :

Menthol 4
Acide tartrique 10
Glycérolé d' amidon 10

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΡΙΩΝ

ΛΟΡΙΑ.—Κόρινθον. Αυτό που
είναι οι απασχολήσεις τις νέες
κ'ας σας. Δυστυχώς από της στή-
ς εν μπορώ να σάς δώσω τις
που θέλετε. Στείλτε μου ασφαλή
σή σας, να σάς γράψω ιδιαίτερος.

«ANNETAN Ζάκυνθον».—Εάν
αισθάνεσθε τόσο δυνατή κλίση
στην, ενό αν' εναντίας τα γοητευ-
κοιράζων, οφείλετε να εγκαταλείψετε
δεύτερα χάριν της πρώτης.

«NINETA Αργίνιον». Σας συνισ-
μ'ή κάνετε αυτό που σκεπτεύετε.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΤΖΑΚ ΤΖΑΚΟΜΨΟΝ

Ο Πωλ Λεμάρκ, του κάκου προσπαθεί να συγκεντρώση
τη σκέψη του και να διαβάση στην έφημερίδα τη χρηματι-
στηριακή κίνηση, που τόσο τον ενδιαφέρει... Άνάμεσα απ'
τά μαύρα στοιχεία, που χοροπηδούν θαμπωτικά μπρος στα
μάτια του, προκλητική, χαριτωμένη, μυριόκαλλη, ξεσηδαί-
νει την καρδιά του, που του τρικυμίζει τις σκέψεις και
του ματώνει την καρδιά... Είναι ή μορφή της γυναίκας του
της άγαπας Κλάρας, που τον άφησε πριν λίγες μέρες για
την άγανη ενός άλλου, χωρίς να συλλογισθί τις θυσίες
που για χάρη της έκανε, δίχως να σκεφθί το μικρό τους ά-
ρρωστο...

Στην τελευταία αυ-
τή σκέψη ο Λεμάρκ ά-
φήνει την έφημερίδα να
πέση απ' τα χέρια του
και σηκώνεται επάνω
αλαφιασμένος. Άπορ-
ροφημένος απ' τις τρα-
πείζουσες εργασίες, που
του άπασχολούσαν τις
περισσότερες ώρες της
ζωής του, δυο μέρες τώ-
ρα δεν είχε ρωτήσει τι
γίνονταν ο μικρός του
Ζάκ, αν παρηγορήθηκε
για τη στέρηση των χα-
ριών της μητέρας του...
Με μια χειρονομία
ορβύσει ξεχασμένο στα
ματιά του παιδιού του.
Ματιά ή νοσοκόμα μ' ένα
απότομο κίνημα.

— Την κακοϋρνα, ψιθυρίζει ο Λεμάρκ νευριασμένος. Δεν
είχε διόλου καρδιά... Καλά, δεν συλλογίστηκε πως έ-
πρεπε να σκεπτεσθί το κατεστραμμένο πατρικό της υπόγειο και την έκτα-
ση της. Αυτό το τεράστιο στεναγμό δεν το λυπάται, δεν το σκέ-
πεται. Αφίλει ένα μικρό στεναγμό και ψιθυρίζει.

— Κι' αν ο καυμός μαζί με τον πυρετό του τύπου το
ή φωνή του τρέμει και τα μάτια του βουρκώνουν σ'αυ-
τή τη σκέψη του...

— Η νοσοκόμα τον
αμήχανη αν πρέπει να του διατυπώση τις σκέψεις της ή
Γνωρίστηκαν σε κά-
ποιο χορό. Μελαγχρινή,
μαύρα μάτια και
κόκκινα χείλη
πρόσωπο σαν ώριμα κεράσια, κορμί μεστό, βεργολυγερό και
κό και δυο ογούρα καστανά μαλλιά, πρόσωπο συμπαθητι-
κό τύπος της πιο σαγηνευτικής ανδρικής ομορφιάς.
Συνεχώς έβρισκε έτοιμη γρήγορα, γιατί ή νεότης τραβάει τη νει-
ότης να δένη οφικτά τις καρδιές τους.

— Σας είπα, εκείνη, τον άγαπήσε παράφορα κι' αυτός
της είπε μια μέρα πως της λάτρευε...

— Όλο το χειμώνα τον πέρασαν σε χορούς, ταύγια, σε
μακρινές ποιητικές εκδρομές, σε μίαν αρμονική έναλλαγή
καρτερη αμφιβολία, πως όταν, έφθανε ή κατάλληλη ώρα,
ότι κι' ή ομορφιά της γρήγορα, γιατί ή νεότης τραβάει τη νει-
ότης να δένη οφικτά τις καρδιές τους.

— Όλο το χειμώνα τον πέρασαν σε χορούς, ταύγια, σε
μακρινές ποιητικές εκδρομές, σε μίαν αρμονική έναλλαγή
καρτερη αμφιβολία, πως όταν, έφθανε ή κατάλληλη ώρα,
ότι κι' ή ομορφιά της γρήγορα, γιατί ή νεότης τραβάει τη νει-
ότης να δένη οφικτά τις καρδιές τους.

— Όλο το χειμώνα τον πέρασαν σε χορούς, ταύγια, σε
μακρινές ποιητικές εκδρομές, σε μίαν αρμονική έναλλαγή
καρτερη αμφιβολία, πως όταν, έφθανε ή κατάλληλη ώρα,
ότι κι' ή ομορφιά της γρήγορα, γιατί ή νεότης τραβάει τη νει-
ότης να δένη οφικτά τις καρδιές τους.

— Όλο το χειμώνα τον πέρασαν σε χορούς, ταύγια, σε
μακρινές ποιητικές εκδρομές, σε μίαν αρμονική έναλλαγή
καρτερη αμφιβολία, πως όταν, έφθανε ή κατάλληλη ώρα,
ότι κι' ή ομορφιά της γρήγορα, γιατί ή νεότης τραβάει τη νει-
ότης να δένη οφικτά τις καρδιές τους.

— Όλο το χειμώνα τον πέρασαν σε χορούς, ταύγια, σε
μακρινές ποιητικές εκδρομές, σε μίαν αρμονική έναλλαγή
καρτερη αμφιβολία, πως όταν, έφθανε ή κατάλληλη ώρα,
ότι κι' ή ομορφιά της γρήγορα, γιατί ή νεότης τραβάει τη νει-
ότης να δένη οφικτά τις καρδιές τους.

δχι. Τέλος βρίσκει το θάρρος και το άπαντι :
— Ο κίνδυνος του τύπου πέρσσε κύριε... μα ό κίνδυνος
του μαρσμού φοβίζει πολύ το γιατρό. Ο Ζάκ είναι στην
ήλικία που τα παιδιά δεν ξεκολλούν απ' τη μητέρα τους
κι' εκτός αυτού, φαίνεται πως την ελάτρευε ιδιαίτερος...

— Άν μπορούσατε να τη συγχωρήσετε, να την ξαναφέρε-
τε κύριε...

Να την ξαναφέρη, να τη συγχωρήση ; Μα μήπως την εί-
χε διώξει ποτέ, την είχε μαλώσει ; Αυτός της είχε δώσει
κάθε έλευθερία, όλα τα μέσα μίς ευτυχισμένης ζωής. Έν-
δ' ίδιος δε διασκέδαζε ποτέ, δούλευε όσο μπορούσε πιότε-
ρο για να κερδίση περισσότερα χρήματα γι' αυτή και για
το παιδί τους... Κι' έξαφνα, ενω ή νόμιζε άφοσιωμένη σ
αυτόν και δεν έδινε προσοχή στα παράπονα της ότι ή
παραμελεί, δεν ή λοναριάζει, δεν την αγαπά, πήρ' ένα
γράμμα της που τοδλεγε πως φεύγει να βρή την ευτυχία
στην άγκαλιά του κόμητα Δουμέρκ, που της υπόσχοντα
μια τρυφερή αγάπη.

Δέχθηκε το χτύπημα μ' έγκαρτέρηση και δεν άνεφερ-
την άναχώρησή της σε κανένα, για να μη δημιουργήσ
σκάνδαλο... Είπε απλώς σιό προσωπικό, να μη του κάνουν
πιά γι' αυτή λόγο... Που να την εβρισκε λοιπόν τώρα ; Α
διστακτα διατύπωσε στη νοσοκόμα την άπορία του λε-
γονίας της.

— Έστω, για χάρη του Ζάκ μου... για χάρη της αγά-
πης που έννοιωθα γι' αυτήν ως την ημέρα που μ' άφησε, θ
μουνά πρόθυμος για κάθε θυσία. Μα που να τη βρώ ;
Μ' ένα παράξενο χαμόγελο στα χείλη ή νοσοκόμα
άπάντησε :

— Και θά την προσέχετε όπως ζητούσε, θά ή συντρο-
φεύετε στα κέντρα που δεν ήγαινε χωρίς εσάς γιατί ο
λάτρευε, κι' άς σάς έλεγε τ' αντίθετα ;
— Θά πάψετε να δουλεύετε τόσο, ώστε να παραμελεί
και το παιδί σας, που δυο μέρες τώρα, δεν έπισκεφθήκα
Με μια τρελλή λάμψη χαράς στα μάτια, με μίαν έλπίδα
άνεξηγητη, ο Λεμάρκ άπάντησε :

— Μά ναι, ναι, θά κάνω ό,τι θελήση, αλλά που ν
τη βρώ ;
Με μίαν απότομη κίνηση τότε ή νοσοκόμα, έβγαλε τ
λευκό κάλυμμά της, πέτοξε την περούκα των άσπρων μα
λιών, κι' όπως ξεχύθηκε ο χείμαρρος των ξανθών της β
στρώχων ο Λεμάρκ ξεφώνησε...

— Σο Κλάρα, αγάπη μου, έσυ ; Κι' ή έγκατάλειψη,
Δουμέρκ ;
— Μιά σκευωρία που σου παίξαμε με το γιατρό για
πάψης να κουράζεσαι τόσο.

— Ένα φίλι του ήταν ή μόνη του άπάντησης.

ΑΣΥΛΛΟΓΙΣΤΗ

πλούσε έπλοσημα την
γότη μας σ' όλο τον κ
σμο... Σε λίγο νοιώθ
πως θάναί άργά. Κα
πέντε να παντρευθώ

λαβαίνεις ; Και του έξήγησε πως έπρεπε να παντρευθώ
γιατί σε λίγο θά γινόνταν μητέρα.
— Ο Τόνυ—έτσι τον έλεγαν—κατένευσε, με δυσφορία.
— Πως ; τούπε με φωνή που είχε τον τόνο λυγμού—
δυσχερεστεί αυτό ; Δεν μ' αγαπάς, λοιπόν, αλήθεια ; Οι δρκ

τά χάδια σου ; Η συγκίνηση ή
λόγιζέμεχρι τότε σημείου να πέση.
— Μην είσαι ανόητη, χρυσή μου,
της είπε κάπως ψυχρα. Σ' αγα-
πώ πάντα τρελλά. Αύριο θά τα
κανονίσουμε όλα.

Χωρίστηκαν, έτσι, ευτυχισμέ-
νοι σάν πάντα... Μα την άλλη μέ-
ρα εκείνος έξαφανίστηκε. Ητα-
νε γιους ενός πλουσιού βιομήχα-
νου κι' αυτή ή μιά φτωχούλα. Ο
πατέρας του, δε συγχωρούσε το
γάμο αυτό... Έκείνη, άφου τονπε-
ρίμενε μήνες, χωρίς να φανή, κι'
έπεισθη πως δενμπορούσε πιά
κρύψη την εκδήλωση του έρωτι-
κού της ολισθήματος, πήρε τοδρό-
μο που πέρνουν όλες οι άουλλο-

γιστες μικρούλες. Έπεσε μιά σκοτεινή νύχτα στα νε-
του Τάμεση.

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΜΜΑΤΑ ΚΡΕΜ "SKIN FOOD GEORGE"

Πωλείται εις όλα τα καλά φαρμακεία και καταστήματα
 'Αντί Δραχμών 50.— το βάζο πολυτελείας
 » 25 — το σωληνάριο

Πρό πάσης χρήσεως ζητήσατε άπαραιτήτως από προμηθευτήν σας σχετικήν βιβλιογραφίαν και ακολουθήσατε πιστώς τας οδηγίους.

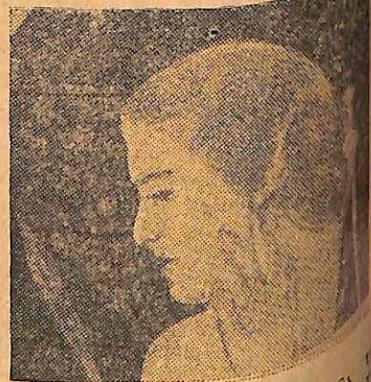
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: **Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ**
 ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5—ΤΗΛ. 20-918

Απαραίτητο
 συμπλήρωμα
 των κορυφών κυριών είνε Πουόρα
 κρέμα η άρωμα
MATINÉE
 Ποιότης, διάρκεια, εξαίρετική
 ΥΓΡΟΠΟΛΕΙΟΝ "ΟΡΙΣΤΟΣ"
 ΠΕΡΙΚΛΕΥΣ 31 ΑΘΗΝΑΙ
 ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τού προσώπου και ολόουδήςποτεμέρους του σώματος χρησιμοποίησατε το παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικόν άποτριχωτικόν **RAPIDEN**. Τητό όποιον εξαλείφει διά παντός με την ριζαντιό περιτόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ λόγω των καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις άπαλότητα βελούδου.

Άποκλειστική πώλησις διά την Ελλάδα
ERMAN MARX
 Στοά Φέξη 59 'Αθήναι (Πρώτος όροφος)

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ Παθολόγος—Παιδίατρος
 'Ορφέως 57 — Τηλ. 26.569
 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΟΛΟ ΔΡΟΣΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ, ΡΥΤΙΔΕΣ, ΣΠΥΡΙΑ, ΜΠΙΜΜΙΚΙΑ, ΜΑΥΡΟΥΣ ΠΟΡΟΥΣ, ΓΥΑΛΑΔΑ, ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ, ΕΡΥΘΡΟΤΗΤΕΣ
 Θά έχετε και σεις χάρις εις το παγκοσμίου φήμης

LILIENTMILCH
 (Γάλα των κρίνων)

Το **LILIENTMILCH** παρασκευασμένον άποκλειστικώς εκ σπανίων καλλυντικών φυτικών έκχυλισμάτων, είνε άβλαβέστατον και μοναδικόν διά έξολεψιν όλων των άσχημιών του προσώπου· στρώνει και ειατηρεί την δραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την άπαλότητα του βελούδου. Ζητούνται άποκλειστικοί μεταπωληταί έπαρχιών.
 Ζητήσατε το **LILIENTMILCH** από τον Γενικόν 'Αντιπρόσωπον:
ERMAN MARX
 Στοά Φέξη 59 Α' 'Ορόφος—ΑΘΗΝΑΙ

